

รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์

**โครงการ “การศึกษากระบวนการท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต
เพื่อทราบศักยภาพของการพัฒนา
ไปสู่แหล่งท่องเที่ยวระดับโลกที่มีความยั่งยืน”**

**โดย
รองศาสตราจารย์มนัส ชัยสวัสดิ์ และคณะ**

1 มกราคม 2546

รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์

โครงการ “การศึกษาระบบการท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ตเพื่อทราบศักยภาพของการพัฒนาไปสู่แหล่ง
ท่องเที่ยวระดับโลกที่มีความยั่งยืน”

คณะผู้วิจัย

สังกัด

1. รองศาสตราจารย์มนัส ชัยสวัสดิ์	มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตภูเก็ต
2. นางสาวปิยนาด อภิธรรมบัณฑิต	มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตภูเก็ต
3. นางสาววัชรีย์ ชำนินา	มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตภูเก็ต

ชุดโครงการนโยบายและแผนอุตสาหกรรมท่องเที่ยว

สนับสนุนโดยสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.)

(ความเห็นในรายงานฉบับนี้เป็นของผู้วิจัย สกว. ไม่จำเป็นต้องเห็นด้วยเสมอไป)

สารบัญ

	หน้า
รายงานสรุปสำหรับผู้บริหาร	VI
บทคัดย่อ	XIII
ภาษาไทย	
ภาษาอังกฤษ	XV
บทที่ 1 : การศึกษาระบบการท่องเที่ยวงังหวัดภูเก็ตเพื่อทราบศักยภาพ ของการพัฒนาไปสู่แหล่งท่องเที่ยวคุณภาพระดับโลก	1
ความสำคัญและความเป็นมา	1
ความสำคัญ	1
ความเป็นมา	2
ปัญหาและอุปสรรค	3
วัตถุประสงค์ของการศึกษา	5
คำนิยาม	5
ขอบเขตการศึกษา	7
วิธีการศึกษา	7
ข้อจำกัดในการศึกษา	8
บทที่ 2 : ความหมายการท่องเที่ยวงlobal และการประเมินศักยภาพการ พัฒนาภูเก็ตไปสู่แหล่งท่องเที่ยวคุณภาพระดับโลกความหมายของการ พัฒนาการท่องเที่ยวคุณภาพระดับโลก	11
แนวคิดการพัฒนาตัวชี้วัด	15
ตัวชี้วัดจาก Groupe Development	15
การพัฒนาตัวชี้วัดจากหลักจรรยาบรรณการท่องเที่ยวโลก	18
โครงการศึกษาเพื่อจัดทำดัชนีวัดคุณภาพมาตรฐานแหล่งท่องเที่ยว ในประเทศไทย	21
การกำหนดตัวชี้วัดจากระบบการท่องเที่ยวงังหวัดภูเก็ต จากมาตรฐานทางกฎหมายและข้อบังคับที่มีอยู่	27
สรุปแนวคิดในการประเมินศักยภาพการพัฒนาของจังหวัดภูเก็ต	30
การประเมิน	31

บทที่ 3 : การประเมินศักยภาพเบื้องต้นของแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญ	33
วิธีการประเมิน	33
การประเมินแหล่งท่องเที่ยวสำคัญโดยสังเกตในพื้นที่	38
การรายงานข่าวของหนังสือพิมพ์เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม	
และการบริหารของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง	39
บทที่ 4 : การประเมินศักยภาพการบริหารจัดการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น	
และปัจจัยอุปทานอื่น	41
ความสำคัญขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น	41
วิธีการประเมินศักยภาพการบริหารและจัดการทรัพยากรทาง	
การท่องเที่ยวขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น	46
ปัจจัยอุปทาน ที่พัก	48
การประเมินปัจจัยอุปทานอย่างอื่น	47
การประเมินภาพรวมทางนิเวศวิทยาและศิลปวัฒนธรรมบางส่วน	
จากหน่วยงานอื่น	53
ปัญหาและอุปสรรคที่เกิดจากมาตรการและข้อกำหนด	54
ปัญหาและอุปสรรคในการนำไปสู่การปฏิบัติและการบังคับใช้	55
ปัญหาและอุปสรรคในการบริหารและจัดการ	55
ปัญหาและอุปสรรคในการมีส่วนร่วมของภาคีต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง	55
ปัญหาในการเผยแพร่และการประชาสัมพันธ์	55
การประเมินศักยภาพของปัจจัยอุปทาน สิ่งอำนวยความสะดวก	
และบริการนักท่องเที่ยวอย่างอื่น	57
โครงสร้างพื้นฐานทางการท่องเที่ยวหลัก	58
องค์ประกอบของสถาบัน	59
การบริการสารสนเทศทางการท่องเที่ยว	61
บทที่ 5 สรุปและข้อเสนอแนะ	65
บทสรุป	65
ข้อเสนอแนะ	69
การประเมินความสามารถในการแข่งขันของไทย	69
การวิเคราะห์หาโอกาสในการพัฒนาการท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต	
โดยใช้ SWOT Analysis	72

จุดแข็งของจังหวัดภูเก็ต	72
จุดอ่อน(จุดด้อย)ของจังหวัดภูเก็ต	73
โอกาสการท่องเที่ยวของภูเก็ต	74
อุปสรรค(ภัยคุกคาม)ต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต	74
ข้อเสนองานวิจัยที่น่าจะทำการศึกษาต่อไป	78
อ้างอิง	81
รายชื่อผู้ให้การสัมภาษณ์ ระหว่างวันที่ 28 มีนาคม 2545	
ถึงวันที่ 26 เมษายน 2545	83
เอกสารแนบท้ายหมายเลข 1 หลักจรรยาบรรณการท่องเที่ยวโลก	88
เอกสารแนบท้ายหมายเลข 2 การมอบหมายงานให้นักศึกษา	112
เอกสารแนบท้ายหมายเลข 3 แบบสอบถามที่ปัก	123

สารบัญญัตราง

ตารางที่ 1 สถิตินักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาในจังหวัดภูเก็ต ระหว่างปี 2538-2544	84
ตารางที่ 2 สถิติรายได้จากนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาในจังหวัดภูเก็ต ระหว่างปี 2538-2544	84
ตารางที่ 3 จำนวนเที่ยวเครื่องบิน ท่ออากาศยานนานาชาติภูเก็ต ระหว่างปี 2540-2544	85
ตารางที่ 4 ผู้โดยสารสนามบินนานาชาติภูเก็ต ระหว่างปี 2541-2544	85
ตารางที่ 5 อัตราการเข้าพักและอัตราค่าห้องพักเฉลี่ย ระหว่างปี พ.ศ. 2540/41 ถึง 2543/44 ของสมาชิกโรงแรมไทยภาคใต้	86
ตารางที่ 6 Number of Tourists arrivals, average length of stay and revenue from tourism 1960-	87
ตารางที่ 7 ตัวแบบการใช้ checklist ประเมิน โครงการท่องเที่ยว	17
ตารางที่ 8 ผลการศึกษาโครงการนำร่อง	34
ตารางที่ 9 งบประมาณรายจ่ายขององค์การบริหารส่วนท้องถิ่นฯ (จำแนกตามแผนงาน)	126
ตารางที่ 10 งบประมาณรายจ่ายขององค์การบริหารส่วนท้องถิ่นฯ (จำแนกตามหมวดรายจ่าย)	142
ตารางที่ 11 การเปรียบเทียบรายจ่ายรวมขององค์การบริหารส่วนท้องถิ่นฯ	151
ตารางที่ 12 Marketing Statistics for November 2002 (THA Southern Chapter)	152
ตารางที่ 13 แสดงจำนวนตัวอย่างที่พัก จำนวนห้องพัก จำนวนพนักงาน	50
ตารางที่ 14 แสดงอัตราส่วนพนักงาน การพัฒนาพนักงาน และข้อตกลงแรงงาน	50
ตารางที่ 15 แสดงกิจกรรมป้องกัน และการรักษาสิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมของโรงแรม	51
ตารางที่ 16 แสดงการนำเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้ในกิจการโรงแรม	52
ตารางที่ 17 แสดงกิจกรรมการดูแลคนกลุ่มน้อย และความเป็นเจ้าของโรงแรม	53
ภาพแสดงสภาพปัจจุบันของแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญ	ตั้งแต่หน้า 153

สรุปรายงานสำหรับผู้บริหาร

1. ความสำคัญและความเป็นมา

การศึกษาระบบการท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ตเพื่อทราบศักยภาพของการพัฒนาไปสู่แหล่งท่องเที่ยวคุณภาพระดับโลกที่มีความยั่งยืน เป็นการศึกษาเพื่อดูความเป็นไปได้ของแผนพัฒนาการท่องเที่ยว ที่การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยได้เสนอคณะรัฐมนตรีในการประชุมที่จังหวัดเชียงใหม่ ระหว่างวันที่ 20-21 เมษายน 2544 ถึงวิสัยทัศน์การพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติที่ควรร่วมกันและกำหนดและผลักดันให้เป็นจริง คือ จากวิสัยทัศน์ระยะกลางที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวคุณภาพ(Quality Destination) ไปสู่แหล่งท่องเที่ยวระดับโลก(World Class Destination) และระยะยาวเป็น การท่องเที่ยวที่ยั่งยืน(Sustainable Tourism) และ มีการระบุที่จะพัฒนาจังหวัดเชียงใหม่และจังหวัดภูเก็ตให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวระดับโลก

เนื่องจากจังหวัดภูเก็ตเป็นแหล่งท่องเที่ยวระดับโลกที่ได้รับการยอมรับโดยทั่วไป และเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สร้างรายได้ให้กับประเทศเป็นอันดับสองรองจากกรุงเทพมหานคร มีอัตราการเติบโตของอุตสาหกรรมและรายได้ที่สูงกว่าอัตรารวมของประเทศ แต่ขณะเดียวกันมีเครื่องชี้วัดหลายประการของผลกระทบด้านลบของการพัฒนาการท่องเที่ยวที่มีต่อทรัพยากรธรรมชาติ สังคมและวัฒนธรรม รวมถึงวงจรชีวิตของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ตได้มาถึงขั้นตอนการพัฒนาที่จะต้องสร้างความเข้มแข็งใหม่

2. วัตถุประสงค์ของการศึกษา

- 2.1 เพื่อศึกษาสภาพปัจจุบันของปัจจัยอุปทาน (ผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยว)ว่ามีศักยภาพเพียงพอที่จะพัฒนาให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีคุณภาพระดับโลกได้หรือไม่
- 2.2 เพื่อศึกษาระบบความสัมพันธ์ระหว่างกันทั้งภายในของปัจจัยอุปทานว่ามีทิศทางการพัฒนาไปสู่แหล่งท่องเที่ยวที่มีคุณภาพระดับโลกหรือไม่

คำนิยาม

1. ระบบการท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต หมายถึง ปัจจัยอุปสงค์ (ตลาดการท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ต) และปัจจัยอุปทาน (ผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวที่ให้บริการสนองตอบต่อตลาดการท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ต)
2. ระบบความสัมพันธ์การท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต หมายถึง ความสัมพันธ์ของปัจจัย อุปสงค์และปัจจัยอุปทานที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ระบบที่กล่าวนี้อาจเรียกอีก

อย่างหนึ่งว่า เป็นระบบความสัมพันธ์ของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย (Stakeholders) ในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต

3. ในรายงานการศึกษานี้ความหมายของ World Class Destination มีความหมายถึง “การท่องเที่ยวที่ยั่งยืน” ตามข้อเสนอของรายงานโครงการศึกษาเพื่อจัดทำ แผนปฏิบัติการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวแห่งชาติ ในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9(พ.ศ. 2545-2549) ซึ่งจัดทำโดย สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย

3. วิธีการศึกษา

ในการศึกษาเพื่อยืนยันว่าภูเก็ตมีศักยภาพเพียงพอที่จะได้รับการยอมรับว่าเป็นแหล่งท่องเที่ยวระดับโลกและมีความยั่งยืน จะนำเอาแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนและมีความรับผิดชอบที่กำหนดไว้ใน หลักจรรยาบรรณการท่องเที่ยวโลก (The Global Code of Ethics for Tourism) เป็นกรอบหลักการศึกษา แต่การประเมินศักยภาพ ได้คำนึงถึงความเป็นจริงของสภาพปัจจุบันของการพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ตที่ได้พัฒนามาแล้วเป็นเวลามากกว่า 25 ปี และศักยภาพของการพัฒนาที่ยั่งยืนนั้นจะเกี่ยวข้องกับการนำแผนพัฒนาออกสู่การปฏิบัติงานและการตรวจสอบผลการพัฒนาหรือการควบคุมด้วย การศึกษาจึงเป็นไปตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. จะทำการประเมินนำร่องแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญของจังหวัดภูเก็ต โดยใช้ตัวชี้วัดที่มีผู้อื่นได้ศึกษาไว้แล้ว
2. ทำการประเมินศักยภาพของการนำแผนพัฒนาต่างๆที่มีออกสู่การปฏิบัติ ของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการพัฒนาการท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต
3. จะใช้วิธีสังเกตสภาพความเป็นจริงในพื้นที่และการสัมภาษณ์ผู้รับผิดชอบ รวมทั้งการเสนอผลการศึกษาจากภาพถ่ายของแหล่งท่องเที่ยวและปัจจัยที่เกี่ยวข้อง
4. การศึกษาข้อมูลทุติยภูมิที่สัมพันธ์กับการพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ตของหน่วยงานอื่น

4. ผลการศึกษาและข้อเสนอแนะ

4.1 ผลการศึกษา

โดยสรุปผลการศึกษาพบว่าจังหวัดภูเก็ตสามารถพัฒนาให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีคุณภาพ และสามารถพัฒนาไปสู่ความยั่งยืนได้ แต่มีความจำเป็นต้องมีการปรับปรุงแก้ไขในประเด็นต่างๆ และปัญหาของการพัฒนาไม่ได้เกิดจากการไม่มีมาตรการในการกำกับดูแลหรือขาดตัวชี้วัดในการพัฒนา แต่เป็นปัญหาของการบริหารและการจัดการไม่เป็นไปตามกฎกติกาที่ตั้งไว้แล้ว ภูเก็ตเป็น

เมืองที่ได้รับเลือกให้เป็นจังหวัดนำร่องในการทดลองแนวคิดในการบริหารและจัดการรูปแบบใหม่ เช่น การบริหารงานจังหวัดบูรณาการ การจัดการศึกษานำร่องตาม พ.ร.บ.การศึกษาใหม่ การจัดวางผังเมืองรวมและผังเมืองเฉพาะ ตลอดจน คณะรัฐมนตรีในการประชุมเมื่อวันที่ 29 กุมภาพันธ์ 2543 ได้เห็นชอบในแผนปฏิบัติการภูเก็ตเมืองนานาชาติ(2542-2554) ซึ่งแผนปฏิบัติการดังกล่าวได้กำหนดยุทธศาสตร์ที่ชัดเจน การพัฒนาที่ครอบคลุมแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 8-10(2540-2554) เช่น การพัฒนาพื้นที่ควบคู่กับการรักษาสมดุลของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานให้มีคุณภาพและบริการที่ได้มาตรฐาน การพัฒนาคนและสังคมและการพัฒนาเทคโนโลยีและสารสนเทศ พร้อมระบุจำนวนโครงการพัฒนาและหน่วยงานที่รับผิดชอบชัดเจน จึงอาจกล่าวได้ว่าการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ตให้มีคุณภาพระดับโลกและนำไปสู่การพัฒนาที่ยั่งยืนนั้น ขึ้นอยู่กับการบริหารและการจัดการ และการควบคุมตรวจสอบให้การดำเนินงานไปสู่จุดหมายที่ต้องการ เป็นตัวชี้วัดหลัก

4.2 ข้อเสนอแนะ

จากผลการศึกษา การประเมินความสามารถในการแข่งขันของไทย และ การประเมินจุดแข็ง จุดอ่อน โอกาสและอุปสรรคของการพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ตแล้ว จึงมีความเห็นว่า มีความจำเป็นที่จังหวัดภูเก็ตจะต้องรักษาตลาดการท่องเที่ยวของตนให้มีความเติบโตต่อไปอีก และมีความยั่งยืนในการพัฒนา ซึ่งทิศทางของการพัฒนาไปสู่ความยั่งยืนที่กล่าวนี้ ไม่มีทางเลือกเป็นอย่างอื่น นอกจากจะต้องมุ่งการพัฒนาไปสู่แหล่งท่องเที่ยวประเภทชายหาดที่มีคุณภาพ (quality beach resort) ที่ใช้จุดแข็งที่มีอยู่เป็นเครื่องมือในการแข่งขัน ขณะเดียวกันจะต้องแก้ไขจุดอ่อนหรือจุดด้อยที่เป็นความเสียเปรียบในการแข่งขัน ความเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่รู้จักทั่วโลกของภูเก็ตจึงน่าจะเลือกกลุ่มตลาดเป้าหมายที่ให้ผลตอบแทนสูงสุดได้ ข้อเสนอแนะมีดังนี้ คือ

1. สามารถนำตัวชี้วัดซึ่งพัฒนาโดย Groupe D'evlopment จำนวน 16 ตัวชี้วัดมาใช้เป็นเครื่องวัดศักยภาพของการพัฒนาจังหวัดภูเก็ตไปสู่การพัฒนาการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนได้ โดยตัดตัวชี้วัดบางตัวที่ไม่มีความจำเป็นออก เช่น % ของการซื้อของคนท้องถิ่นต่อการซื้อรวม ข้อตกลงแรงงานในปัจจุบัน และการใช้แหล่งท่องเที่ยวของคนในท้องถิ่น เพราะสิ่งเหล่านี้ไม่มีข้อห้ามและเป็นดุลพินิจของคนท้องถิ่นที่สามารถเข้าไปใช้แหล่งท่องเที่ยวได้อยู่แล้ว รวมถึงการจ้างงานมีกฎหมายเฉพาะที่ทุกฝ่ายจะต้องปฏิบัติ สำหรับตัวชี้วัดการพัฒนาในเรื่องการใช้พื้นที่และการทำธุรกิจในแหล่งท่องเที่ยวโดยเฉพาะจังหวัดภูเก็ตมี ประกาศกระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม เรื่อง กำหนดเขตพื้นที่และมาตรการคุ้มครองสิ่งแวดล้อม ในบริเวณจังหวัดภูเก็ต พ.ศ.

2540 และจะมีประกาศฉบับต่อไปออกมาควบคุมต่อไป มาตรการควบคุม เช่น ความสูงของอาคาร การใช้พื้นที่ ระยะห่างจากชายฝั่ง การกำหนดประเภทโรงงานอุตสาหกรรม และการควบคุมของเสียและน้ำเสียจากโรงงานและที่อยู่อาศัย เป็นไปตามหลักการพัฒนาที่ยั่งยืนอยู่แล้ว ในเรื่องการใช้พื้นที่ การกำหนดเขตพื้นที่(zoning) การทำผลกระทบจากสิ่งแวดล้อมก่อนการก่อสร้างอาคาร(Environmental Impact Assessment) ความหนาแน่นของการพัฒนา(Density of development) ระยะห่างของตัวตึก(setbacks of buildings) อัตราส่วนของการใช้พื้นที่(Floor area ratio) ล้วนแล้วเป็นตัวชี้วัดที่กำหนดอยู่แล้วในประกาศที่กล่าวแล้วเกณฑ์การประเมินที่สำคัญประการหนึ่ง คือระบบสารสนเทศสำหรับนักท่องเที่ยวที่มีให้ก่อนมาถึงแหล่งท่องเที่ยวและและเมื่อมาถึงแล้ว ประเภทของสารสนเทศ ประกอบด้วยสภาพทั่วไปของแหล่งท่องเที่ยว ประวัติและวัฒนธรรมของแหล่งท่องเที่ยว แหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญ เครื่องอำนวยความสะดวกและบริการ(รวมทั้งค่าบริการ) ตารางการเดินทางของการคมนาคมแบบต่างๆ แหล่งซื้อของ โรงพยาบาลและบริการการติดต่อสื่อสาร สถานทูตและสถานกงสุลประเทศต่างๆ สถาบันทางศาสนา สิ่งที่สำคัญที่สุดคือการบอกนักท่องเที่ยวถึงวัฒนธรรม ประเพณี การแต่งกาย และกฎความประพฤติ และปัญหาความปลอดภัยที่นักท่องเที่ยวต้องระวัง

2. ต้องสนับสนุนในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยเฉพาะองค์การบริหารส่วนตำบล ให้ทำหน้าที่ตามที่ได้รับมอบหมายอย่างจริงจัง โดยเฉพาะในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับดูแลสิ่งแวดล้อม อนุรักษ์มรดกของชาติที่เป็นของท้องถิ่น รวมทั้งการสร้างความเข้มแข็งให้กับชุมชน
3. การพัฒนาการท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ตมาถึงจุดที่ต้องนำวิธีการพัฒนาแบบกลยุทธ์การควบคุมการพัฒนา(controlled growth development strategy)มาใช้ เพราะว่ามี การขยายตัวของธุรกิจเกินขีดความสามารถของธรรมชาติที่จะรองรับได้ ดังจะเห็นได้จากความเติบโตของธุรกิจที่พักที่กล่าวแล้ว ฉะนั้นหากไม่มีการกำหนดแนวทางการพัฒนาที่ชัดเจนว่าควรจะมีการก่อสร้างธุรกิจอะไรบ้างจำนวนเท่าใดสำหรับนักท่องเที่ยวกลุ่มไหนในปริมาณใดแล้ว จะไม่มีหนทางที่จะปรับปรุงคุณภาพของสิ่งแวดล้อมได้
4. การเพิ่มรายได้จากอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ตไม่ใช่หนทางที่มาจากการเพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยว แต่เป็นการกำหนดตำแหน่งทางการตลาดใหม่ (repositioning) ให้ภูเก็ตเป็นแหล่งท่องเที่ยวคุณภาพระดับโลก โดยมีองค์ประกอบประการแรก คือ การกระจายกลุ่มตลาดเป้าหมาย(market diversification) ในเรื่อง การกระจายตลาด ภูเก็ตพึ่งพาทลาดยุโรป(ยุโรปตะวันตกและสแกนดิเนเวีย) เกือบ 50 %

ประการที่สองคือการการปรับปรุงคุณภาพผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยว(quality improvement) และประการสุดท้าย คือการขยายฤดูกาลท่องเที่ยวออกไป(lengthening the tourist season) การขยายฤดูกาลท่องเที่ยวออกไปสามารถทำได้โดยการส่งเสริมตลาดภายในประเทศในบางส่วนการตลาด เช่น ตลาดสำหรับ สตรี นักเรียน/นักศึกษา ผู้สูงอายุ รวมถึงผู้ด้อยโอกาสทางสังคมระหว่างนอกฤดูกาลท่องเที่ยว ซึ่งเป็นส่วนการตลาดที่สอดคล้องกับหลักจรรยาบรรณการท่องเที่ยวโลก หรือการส่งเสริมตลาดในกลุ่มประเทศตะวันออกกลางในช่วงฤดูฝน การดูฝนตกเป็นที่น่าสนใจของส่วนการตลาดนี้เหมือนกับคนเขตร้อนต้องการคูหิมะตก สำหรับการพัฒนาผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวสำหรับภูเก็ตและการปรับปรุงคุณภาพที่พักที่สอดคล้องกับกลุ่มนักท่องเที่ยวที่ต้องการ รวมทั้งการเสนอผลิตภัณฑ์ใหม่ นอกจากตลาดการประชุม รางวัลการท่องเที่ยวและนิทรรศการ(Meeting, Incentive, Conference and Exhibition:MICE) แล้ว การส่งเสริมในเรื่อง สร้าง Marina Resort and Spa อาจเป็นตลาดที่เหมาะสมกับจังหวัดภูเก็ต เพราะภูเก็ตมีการแข่งขันภูเก็ตคิงส์คัพที่จัดตามต้นเดือนธันวาคมของทุกปี มาเป็นประจำมากกว่า 10 ปีและเป็นที่ยุ้จักมาทั่วโลก Mr. Gulu Lalwani ซึ่งเป็นเศรษฐีคนหนึ่งของอังกฤษ(มีทรัพย์สินมากกว่า US\$300) มองว่าภูเก็ตจะกลายมาเป็นรีสอร์ทสำหรับเรือยอชท์ที่มูลค่าที่สุดของเอเชีย และเขาได้ลงทุนในมารินาที่ภูเก็ตส่วนแรกจำนวน US\$25 ซึ่งจะแล้วเสร็จในเดือนพฤศจิกายน ปีหน้า (The Nation, Thursday, December 12, 2002, 1B) ศูนย์การกีฬาหน้าจะเป็นทางเลือกหนึ่งสำหรับภูเก็ต เมื่อมีการรวมหน่วยงานการท่องเที่ยวและกีฬาอยู่ในกระทรวงเดียวกัน เป็นต้น

ผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวอย่างอื่นดังที่วิเคราะห์ในเรื่องความพร้อมของการรักษาพยาบาล และการศึกษาระดับนานาชาติแล้ว การพัฒนาให้ภูเก็ตเป็นศูนย์ซ่อมสร้างทางด้านสุขภาพอนามัยของตลาดสุขภาพที่มีความต้องการมากขึ้นทุกปีเพราะเป็นทิศทางของโลก รวมทั้งการสนับสนุนให้มีการลงทุนการจัดการศึกษาระบบนานาชาติในสาขาที่ภูเก็ตมีความได้เปรียบ เป็นต้น การพัฒนาตลาดที่กล่าวนี้ล้วนแล้วเป็นตลาดที่มีคุณภาพและมีการใช้จ่ายเงินต่อหัวสูง อีกทั้งเป็นตลาดที่มีความต้องการคุณภาพการบริการที่สูง เช่นกัน

5. การเพิ่มรายได้จากการท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ตอีกหนทางหนึ่งคือการใช้การท่องเที่ยวเป็นตัวเชื่อมกับภาคเศรษฐกิจอื่น เช่น การเชื่อมกับภาคเกษตร เพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มให้ผลิตภัณฑ์การเกษตร เช่น การมีข้อตกลงในเรื่องการจัดส่งผัก ผลไม้ อาหารให้กับครัวโรงแรมต่างๆ โดยมีการควบคุมคุณภาพร่วมกัน เพื่อความปลอดภัยให้กับนักท่องเที่ยว หรือการส่งเสริมอุตสาหกรรมครัวเรือนเพื่อผลิตของที่ระลึกสำหรับนักท่องเที่ยว เป็นต้น

6. ต้องมีการส่งเสริมการผลิตกำลังคนที่มีคุณภาพให้กับอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของภูเก็ตอย่างจริงจัง ในทุกระดับ รวมทั้งการจัดการศึกษาให้ชุมชนเพื่อสร้างความเข้าใจในผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจที่ได้รับจากการท่องเที่ยว พร้อมกับให้เข้าใจถึงแนวคิดของการพัฒนาการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน ทั้งนี้เพราะกิจกรรมการบริการจะสำเร็จได้ก็ด้วยคุณภาพของคนทำงานอยู่ในอุตสาหกรรมนี้
7. วิสัยทัศน์ “ให้การท่องเที่ยวไทย มีเอกลักษณ์ไทยในมาตรฐานสากล(World Class) ทั้งในด้านแหล่งท่องเที่ยว การให้บริการ และการรักษาสสิ่งแวดล้อม ใน ปี พ.ศ. 2555” ตามที่สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทยเสนอ รัฐควรส่งเสริมให้เป็นวาระแห่งชาติ เพื่อเป็นวิถีทางของการสร้างความกินคืออยู่ดีให้กับคนไทยอย่างยั่งยืน

5.3 ข้อเสนองานวิจัยที่น่าจะทำการศึกษาต่อไป

เนื่องจากการศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาศักยภาพของการพัฒนาที่เป็นภาพรวมที่ครอบคลุมประเด็นปัญหาที่จะต้องมีการศึกษาจำนวนมาก จึงไม่สามารถศึกษาในรายละเอียดเฉพาะเรื่องที่สำคัญได้จึงมีข้อเสนอเรื่องที่น่าจะทำการศึกษาวิจัยเป็นการเฉพาะต่อเนื่อง เช่น

ประการแรก ตามที่ได้มีการเสนอว่าจังหวัดภูเก็ตมีความจำเป็นต้องนำวิธีการพัฒนาแบบกลยุทธ์การควบคุมการพัฒนาเพราะมีการขยายตัวของธุรกิจเกินขีดความสามารถของธรรมชาติจะรองรับได้อีกในอนาคต ในเรื่องนี้ มีความจำเป็นต้องศึกษาเรื่องขีดการรองรับของจังหวัดภูเก็ตอย่างจริงจังว่าจากทรัพยากรธรรมชาติของจังหวัดภูเก็ตที่มีอยู่ว่า สามารถรองรับนักท่องเที่ยวตลอดปีได้เท่าใด โครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ ควรมีจำนวนเท่าใด ดังเช่นตัวอย่างของจำนวนห้องพักที่มีการลงทุนสร้างขึ้นมามากในช่วง 2-3 ปีที่ผ่านมา เป็นต้น

ประการที่สอง การศึกษาครั้งนี้มีขอบเขตการศึกษาเฉพาะปัจจัยอุปทาน(supply factors) เท่านั้น แต่ปัจจัยที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวคืออุปสงค์ของอุตสาหกรรมท่องเที่ยว นั่นคือนักท่องเที่ยว(demand factors) ที่จะต้องมีการประเมินให้สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ของการพัฒนาที่มุ่งไปสู่การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวให้มีคุณภาพเพื่อนำไปสู่ความยั่งยืนในที่สุด สิ่งที่ต้องทำการประเมินผลการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง คือคุณภาพของการบริการ(quality of service : QOS) หรือคุณภาพของประสบการณ์(quality of experience : QOE) ที่นักท่องเที่ยวได้รับจากการมาท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต การประเมินความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวจึงมีความจำเป็นในการประเมินผลการพัฒนา ซึ่งเป็นส่วนสำคัญของกระบวนการจัดการ(management process) ที่ต้องทำครบวงจร คือการวางแผน การนำแผนงานออกสู่การปฏิบัติ และการประเมินผลการดำเนินงานเพื่อนำผลไปปรับปรุงแก้ไขกระบวนการวางแผนในรอบต่อไป

ประการที่สาม รูปแบบการทำงานให้เป็นไปได้ในทิศทางเดียวกันของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียกลุ่มต่างๆ ในเรื่องการประสานแผนการพัฒนา การนำแผนการพัฒนาออกสู่การปฏิบัติ และการ

ตรวจสอบและประเมินผล ใครจะเป็นผู้ดำเนินการในหน้าที่งานการบริหารและการจัดการเหล่านี้ให้ครบวงจร ทั้งนี้เพื่อให้การบริหารและการจัดการมีการพัฒนาที่ดีขึ้นในทุกโอกาส ข้อเสนอนี้อาจศึกษารูปแบบการปกครองที่เหมาะสมสำหรับจังหวัดภูเก็ตเพื่อนำไปสู่รูปแบบของการปกครองรูปแบบพิเศษตามที่รัฐธรรมนูญเปิดโอกาสไว้ การประสานงานในภาคเอกชนอาจมีปัญหาเช่นกัน เพราะ พ.ร.บ. สภาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวที่มีผลบังคับตั้งแต่เดือนธันวาคม 2544 ยังไม่มีการจัดรูปแบบการประสานงานระหว่างภาคเอกชนด้วยกันในระดับภูมิภาคและภายในจังหวัดเดียวกัน เป็นต้น

ประการที่สี่ เป็นประเด็นของการพัฒนาคนท้องถิ่น คนภูเก็ตดั้งเดิมควรได้รับผลประโยชน์จากความเติบโตของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวอย่างไร ควรมีการควบคุมการเคลื่อนย้ายแรงงานของคนจากจังหวัดอื่น ภาคอื่นเข้ามาอยู่ในจังหวัดภูเก็ตหรือไม่ รวมถึงชาวต่างชาติซึ่งมีอำนาจซื้อมากกว่าคนไทยที่เข้ามาตั้งหลักแหล่งในจังหวัดภูเก็ตควรมีการควบคุมหรือไม่ แนวคิดของการพัฒนาภูเก็ตเมื่อนานาชาติหมายถึงการอนุญาตให้ชาวต่างชาติมาตั้งถิ่นฐานอย่างถาวรในจังหวัดภูเก็ตไม่ว่าโดยตรงตรงที่ถูกต้องตามกฎหมายหรือทางอ้อมโดยอาศัยช่องโหว่ของกฎหมายหรือไม่ เพราะในปัจจุบันมีจำนวนชาวต่างชาติมาตั้งถิ่นฐานในจังหวัดภูเก็ตจำนวนเท่าใดไม่มีใครทราบ หรือปล่อยให้เป็นตามกฎหมายของการแข่งขันตามระบบการค้าเสรี

โครงการ “การศึกษาระบบการท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ตเพื่อทราบศักยภาพของการพัฒนาไปสู่แหล่ง
ท่องเที่ยวระดับโลกที่มีความยั่งยืน”

รองศาสตราจารย์มนัส ชัยสวัสดิ์

นางสาวปิยนาด อภิธรรมบัณฑิต

นางสาววัชรีย์ ชำนินา

มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตภูเก็ต

บทคัดย่อ

การศึกษาเรื่องนี้เป็นการศึกษาศักยภาพของการพัฒนาภูเก็ตไปสู่แหล่งท่องเที่ยวระดับโลก เป็นการศึกษาเฉพาะปัจจัยอุปทานของระบบการท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต ได้นำเอาหลักจรรยาบรรณการท่องเที่ยวโลกมาใช้เป็นแนวทางในการประเมิน โดยใช้ตัวชี้วัดที่พัฒนาโดย Groupe D'evlopment มาทำการประเมินเป็นโครงการนำร่อง การประเมินศักยภาพของการพัฒนามีความสำคัญจะต้องมีการประเมินการนำแผนพัฒนาออกสู่การปฏิบัติและการควบคุมการพัฒนา จึงมีการประเมินหน่วยงานการนำแผนออกสู่การปฏิบัติ คือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในรูปของการจัดสรรทรัพยากรเพื่อสนับสนุนการพัฒนาการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน ตัวอย่างที่เลือกเพื่อทำการศึกษาประกอบด้วย สถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญ 8 แห่ง และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจำนวน 14 แห่ง รวมทั้งได้มีการสัมภาษณ์โดยใช้แบบสอบถามถึงธุรกิจที่พกทั้งหมดที่มีรายชื่อที่ สำนักงานการท่องเที่ยวภาคใต้ เขต 4 ผลการศึกษาพบว่า ภูเก็ตมีศักยภาพโดยเฉลี่ยของการพัฒนาที่ยั่งยืน แต่ต้องมีการปรับปรุง ผลการศึกษาผู้ประกอบการโรงแรมยืนยันผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจและสังคมจากการท่องเที่ยวในรูปของการสร้างงานทั้งทางตรงและทางอ้อมให้กับคนในท้องถิ่น มีทิศทางที่ดีในการจัดการสิ่งแวดล้อม การส่งเสริมกิจกรรมทางวัฒนธรรม และการเข้าถึงเทคโนโลยีสารสนเทศมากขึ้น แต่ไม่มีการให้โอกาสแก่กลุ่มผู้ด้อยโอกาสที่เท่าเทียมกัน การจัดสรรทรัพยากรขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นชี้ให้เห็นว่างบประมาณจำนวนมากถูกจัดสรรไปในงบที่ดินสิ่งก่อสร้างและครุภัณฑ์ กิจกรรมที่สัมพันธ์กับการพัฒนาทักษะและกิจกรรมที่สร้างความเข้มแข็งให้ชุมชนได้รับการจัดสรรทรัพยากรต่ำ

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการศึกษาวิจัย ประกอบด้วย ข้อเสนอของตัวชี้วัดสำหรับการพัฒนาที่ยั่งยืนสำหรับภูเก็ต การสนับสนุนการปกครองตนเองขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ให้นำเอากลยุทธ์การพัฒนาแบบควบคุมมาใช้พัฒนาการท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต การเพิ่มรายได้จากการท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ตโดยการวางตำแหน่งตนเองใหม่ การกระจายตลาด การปรับปรุงคุณภาพ และการขยายอุตสาหกรรมท่องเที่ยว การใช้อุตสาหกรรมท่องเที่ยวเป็นตัวเชื่อมกับภาคเศรษฐกิจอื่น เช่นภาคการ

เกษตร การสนับสนุนการศึกษาทางการท่องเที่ยวและการให้การศึกษาแก่คนท้องถิ่นถึงประโยชน์ทางสังคมและเศรษฐกิจจากการท่องเที่ยวรวมทั้งผลกระทบทางลบ ผลการศึกษายังได้เสนอ เรื่องที่ควรมีการศึกษาวิจัยต่อไป ประกอบด้วย การศึกษาจัดการรองรับการท่องเที่ยวทางกายภาพของจังหวัดภูเก็ต การประเมินระดับความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวในคุณภาพของบริการหรือคุณภาพของประสบการณ์จากการมาเที่ยวจังหวัดภูเก็ต การศึกษาโครงสร้างบริหารขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเพื่อการประสานงานและสร้างความร่วมมือในการบริหารจัดการการพัฒนาการท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต และเรื่องผลประโยชน์จากการท่องเที่ยวที่มีต่อคนท้องถิ่น

คำสำคัญ คุณภาพระดับโลก การพัฒนาการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน หลักจรรยาบรรณการท่องเที่ยวโลก ระบบการท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต ปัจจัยอุปสงค์และอุปทานของระบบการท่องเที่ยว วงจรชีวิตผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยว แหล่งพักผ่อนชายหาดที่มีคุณภาพ กลยุทธ์การพัฒนาแบบควบคุม

**The Potential of Phuket Tourism Development to be
World Class Destination with Sustainability**

Associate Professor Manat Chaisawat

Miss Piyanart Apithambundit

Miss Watcharee Chamnina

Faculty of Service Industries

Prince of Songkla University, Phuket Campus

Abstract

This study evaluated the potential of Phuket to be developed as a world class destination, specifically on the supply factors (tourism products) and its tourism system. The Global Code of Ethics for tourism developed by the World Tourism Organisation (WTO) was adopted as a guideline for evaluation. The checklists developed by Groupe D'veloppement were used as the indicators of evaluation for a pilot project. To achieve sustainable tourism development, the implementation, evaluation and control of development plans are also very important. The implementation organizations, local government organizations, were evaluated in terms of resource allocation to support sustainable development. Eight tourism sites as well as fourteen local government organizations were selected for the samples of this study. A set of questionnaires were sent to all hotels on the listed of TAT Region 4 Office. As a result, Phuket has an average compatibility with the objectives of sustainable development and must be improved. The accommodation survey confirmed economic and social benefits from tourism in terms of creating of direct and indirect jobs to local man power, the positive trend to environment management, cultural promotion activities, more access to information technology, but not to provide equally opportunities to vulnerable groups. The evaluation of resource allocation of local governments, it indicated that a lot of funds were spent on purchasing equipment and construction works. The activities relating to develop skills and competencies of local people and activities to strengthen community were received low priority in funding.

Some of the suggestions of the research findings are: the proposed indicators for sustainable development for Phuket; to support self-administered of local administration organizations; to adopt controlled growth development strategy for Phuket tourism development; to increase

tourism revenue for Phuket by repositioning, market diversification, quality improvement, and lengthening the tourist season; to use Phuket tourism development as a linkage to other economic sectors, i.e., agricultural sector; and to support tourism education and public awareness of the social and economic benefits as well as negative impacts from Phuket tourism industry. The study also proposed research topics should be studied. These include: the study of physical carrying capacity of Phuket tourism resources; to evaluation of tourist satisfaction of the quality of service/quality of experience of Phuket destination; to study the structure of Phuket special local administration organization to handle the issues of coordination and collaboration of the tourism planning, implementation and monitoring tourism development activities; and the issues of benefits from tourism to local people.

Keywords : *world class destination, sustainable tourism development, Global Code of Ethics for Tourism, Phuket tourism System, supply side and demand side of tourism system, Tourism Product Life Cycle(PLC), quality beach resort, controlled growth development strategy*

บทที่ 1

การศึกษาระบบการท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ตเพื่อทราบศักยภาพของการพัฒนา ไปสู่แหล่งท่องเที่ยวคุณภาพระดับโลกที่มีความยั่งยืน

1. ความสำคัญและความเป็นมา

1.1 ความสำคัญ

การเดินทางและการท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมที่ใหญ่ที่สุดในโลกที่สามารถสร้างงานได้ทั่วถึงในระดับชาติและภูมิภาค ผู้ที่ได้รับการจ้างงานจะมีผู้หญิง ชนกลุ่มน้อยและคนรุ่นหนุ่มสาว เป็นสัดส่วนที่สูงและอยู่ในสถานประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (Small and medium-sized enterprises:SMEs) การประชุม The 1992 Rio Earth Summit ได้ระบุว่า การเดินทางและการท่องเที่ยวเป็นภาคเศรษฐกิจที่ส่งเสริมการพัฒนาที่ยั่งยืน Pam Cornelissen(1999)

เป็นที่ยอมรับว่าอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของประเทศไทยในช่วง 3 ปีที่ผ่านมา (พ.ศ. 2541-2543) เป็นภาคเศรษฐกิจหลักที่มีส่วนช่วยแก้ปัญหาเศรษฐกิจของประเทศอย่างสำคัญ ในการหาเงินตราต่างประเทศและการบรรเทาภาวะการว่างงานได้ในระดับหนึ่ง เช่น ในปี พ.ศ. 2543 อุตสาหกรรมท่องเที่ยวก่อให้เกิดการสร้างงานและกระจายรายได้ในระบบเศรษฐกิจในวงกว้าง คือมีการสร้างงานสร้างอาชีพ 2.17 ล้านคน เกิดการกระจายรายได้ทางตรง 253,018 ล้านบาท มีส่วนในผลิตภัณฑ์มวลรวม 408,729 ล้านบาท (ททท. 2544) และรัฐบาลยังคงใช้อุตสาหกรรมนี้เป็นแหล่งสร้างเงินตราต่างประเทศและการจ้างงานต่อไป

ททท. ได้เสนอในที่ประชุมเพื่อหาแนวทางพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวแห่งชาติระหว่างวันที่ 20 - 21 เมษายน 2544 ที่ จังหวัดเชียงใหม่ ถึง วิสัยทัศน์การพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติที่ควรร่วมกันกำหนดและผลักดันให้เป็นจริง คือจากวิสัยทัศน์ระยะกลาง ที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวคุณภาพ (Quality Destination) ไปสู่แหล่งท่องเที่ยวระดับโลก (World Class Destination) และระยะยาวเป็นการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน (Sustainable Tourism) โดยมีเป้าหมายการเพิ่มรายได้จากการท่องเที่ยว ที่ให้ความสำคัญกับการเพิ่มค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวมากกว่าเพียงการเพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยว (ททท. 2544)

ภูเก็ตเป็นเมืองหลักของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวที่สำคัญของประเทศที่มีรายได้เกิน 50,000 ล้านบาทต่อปีเป็นที่สองรองจากกรุงเทพมหานคร และเป็นแหล่งท่องเที่ยวนานาชาติที่มีศักยภาพที่จะพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยวคุณภาพในระยะสั้นและเป็นแหล่งท่องเที่ยวระดับโลกในระยะกลาง และการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนและมีความรับผิดชอบต่อระยะยาว ผู้วิจัยจึงเลือกแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ตเป็นพื้นที่ทำการศึกษาเพื่อดูความพร้อมและศักยภาพของปัจจัยอุปทานของระบบการท่องเที่ยว

เที่ยวและระบบความสัมพันธ์ของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่จะนำการพัฒนาไปสู่ความมุ่งหมายที่กล่าวแล้ว

1.2 ความเป็นมา

จังหวัดภูเก็ตมีฐานะเป็นแหล่งท่องเที่ยวระดับโลกที่ยอมรับกันโดยทั่วไป ถึงฐานะนี้ ปี ค.ศ. 1998 ภูเก็ตได้รับการคัดเลือกจากนิตยสาร GLOBAL ประเทศเยอรมันให้เป็น Dream Island และใน ปี ค.ศ. 1999 นิตยสาร TRAVEL AWARDS จากประเทศอังกฤษ ได้ตัดสินให้เป็น Winner World's Best Island เป็นต้น

จากตารางที่ 1 และ ที่ 2 ที่แนบ จะเห็นได้ว่าในช่วง 5 ปีที่แล้มาทั้งจำนวนนักท่องเที่ยวและรายได้จากการท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ตมีอัตราที่เพิ่มสูงกว่าอัตราการเพิ่มรวมของประเทศ คือ ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2540 – 2544 มีจำนวนนักท่องเที่ยวเดินทางเข้าจังหวัดภูเก็ตรวม 2,401,266, 3,083, 3,459 และ 3,789 ล้านคนและมีอัตราเติบโตเท่ากับร้อยละ 4.84, 10.78, 15.89, 12.21 และ 9.54 ตามลำดับ ซึ่งสูงกว่าอัตราเติบโตรวมของประเทศในช่วงเดียวกันซึ่งมีอัตราเติบโต ร้อยละ 0.41, 7.53, 10.50, 10.82 และ 5.80 ตามลำดับ สำหรับรายได้ก็เช่นเดียวกันอุตสาหกรรมท่องเที่ยวสร้างรายได้ให้กับจังหวัดภูเก็ตในช่วง 5 ปีที่แล้มาเป็นยอดเงินในปี 2540 จำนวน 29,836.54 ล้านบาท เพิ่มขึ้น 42,692.48 ล้านบาท 55,714.36 ล้านบาท 62,248.70 ล้านบาทและ 69,669.34 ล้านบาท ในปี พ.ศ. 2541, 2542, 2543 และ 2544 โดยเพิ่มขึ้นจากปีก่อนร้อยละ 4.9, 43.09, 30.50, 11.73 และ 11.92 ตามลำดับ ในช่วงเวลาเดียวกันนี้รายได้จากนักท่องเที่ยวของประเทศเพิ่มขึ้นร้อยละ 0.63, 9.70, 4.48, 12.65 และ 4.54 ตามลำดับ จะเห็นได้ว่าจังหวัดภูเก็ตมีบทบาทที่สำคัญยิ่งในเรื่องการนำนักท่องเที่ยวและการสร้างรายได้จากการท่องเที่ยว ให้กับจังหวัดภูเก็ตและประเทศใน ส่วนรวม

ตัวชี้วัดที่แสดงถึงความเติบโตของการท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ตและจังหวัดใกล้เคียงสามารถดูได้จากจำนวนเที่ยวบินและผู้โดยสารที่ขึ้น-ลง ณ สนามบินนานาชาติภูเก็ต (ตารางที่ 3) ซึ่งให้เห็นว่า ระหว่างปี พ.ศ. 2541ถึง พ.ศ. 2544 จำนวนผู้โดยสารรวม(ทั้งขึ้นและลงไม่รวมผู้โดยสารเปลี่ยนเครื่อง) ทั้งต่างประเทศและภายในประเทศเพิ่มขึ้นจาก 3,077,280 คนในปี พ.ศ. 2541 เป็น 3,555,029 คนในปี พ.ศ. 2544 สำหรับอัตราการเพิ่มของผู้โดยสารรวมแม้ว่าในปี พ.ศ. 2542 เพิ่มขึ้นจาก ปี พ.ศ. 2541 เพียงร้อยละ 1.83 แต่ผู้โดยสารระหว่างประเทศมีอัตราเพิ่มที่สูงขึ้นทุกปี คือ ในปี พ.ศ. 2541 เพิ่มขึ้นร้อยละ 7.20 จากปีก่อนและเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 13.96, 18.14 และ 2.29 ในปี พ.ศ. 2542, 2543 และ 2544 ตามลำดับ สำหรับ ปี พ.ศ. 2544 เพิ่มขึ้นเพียงร้อยละ 2.29 (ผลจากเหตุการณ์ World Trade Center ที่ New York เดือน กันยายน 2544) ในด้านจำนวนเที่ยวบิน (ตารางที่ 4) จำนวนเที่ยวบินรวมลดลงในปี พ.ศ. 2541 ร้อยละ (7.92) แต่เพิ่มขึ้นร้อยละ 6.68, 9.60 และ 6.96 ตามลำดับในปี พ.ศ. 2542, 2543 และ 2544 ตามลำดับ โดยมีเที่ยวบินจากต่างประเทศมีจำนวนเที่ยวเพิ่มขึ้นเล็กน้อยในปี พ.ศ. 2541 คือเพิ่มขึ้นร้อยละ 0.13 แต่ลดลงร้อยละ 3.56 ในปี

พ.ศ. 2543 และ เพิ่มขึ้นอีก ร้อยละ 8.03 ในปี พ.ศ. 2544 การลดลงจำนวนเที่ยวบินจากต่างประเทศ แต่จำนวนผู้โดยสารเพิ่มขึ้นอย่างสม่ำเสมออธิบายได้บางส่วนจากที่ผู้โดยสารเปลี่ยนเครื่องบินที่ สนามบินดอนเมืองและมีการเพิ่มขนาดของเครื่องบินจากต่างประเทศให้สามารถรับผู้โดยสารแต่ละเที่ยวบินสูงขึ้น

1.3 ปัญหาและอุปสรรค

อัตราการเข้าพักและอัตราค่าห้องพักเฉลี่ย จากการสำรวจอัตราการเข้าพักและอัตราค่าห้องพักเฉลี่ยของโรงแรมในจังหวัดภูเก็ตของสมาชิกสมาคมโรงแรมไทย สาขาภาคใต้ (ตารางที่ 5) พบว่า ในฤดูกาลท่องเที่ยวที่เริ่มต้นจากเดือนพฤศจิกายน ถึงเดือนตุลาคม ในปีถัดมา ระหว่างปี พ.ศ.2540/41, 2541/42, 2542/43 และ 2543/44 โรงแรมที่เป็นสมาชิกสมาคมโรงแรมไทย ภาคใต้มีอัตราการเข้าพักเฉลี่ยลดลงจากร้อยละ 73.56 ในปี พ.ศ.2540/41 เป็น 72.49, 67.21 และ 63.39 ในปี 2541/42, 2542/43 และ 2543/44 ตามลำดับ แต่อัตราค่าห้องพักโดยเฉลี่ยเพิ่มขึ้นทุกปี คือจากอัตราค่าห้องพักเฉลี่ย(ไม่รวมภาษีและค่าบริการ)ได้เพิ่มขึ้นจาก 2,363.67 บาท/คืน/ห้อง ในปี พ.ศ.2540/41 เป็น 2,758.58 บาท 3,085.83 บาท และ 3,276.38 บาท/คืน/ห้อง ตามลำดับในปี พ.ศ. 2542/43 และ 2543/44 จากการที่จำนวนนักท่องเที่ยวที่ขึ้น-ลง สนามบินนานาชาติภูเก็ตเพิ่มขึ้นแต่ขณะเดียวกัน อัตราการเข้าพักของโรงแรมในจังหวัดภูเก็ตลดลง แม้ว่ารายได้รวมจากการท่องเที่ยวภูเก็ตเพิ่มขึ้นทุกปี มีความหมายว่าจำนวนนักท่องเที่ยวที่เดินทางผ่านสนามบินนานาชาติภูเก็ตได้มีการเดินทางกระจายไปยังจังหวัดใกล้เคียงมากขึ้น ส่วนโรงแรมในจังหวัดภูเก็ตเองแม้ว่าจำนวนนักท่องเที่ยวเข้าพักลดลง แต่รายได้สูงขึ้นเพราะราคาห้องพักมีการปรับราคาสูงขึ้น แนวโน้มการลดลงของอัตราการเข้าพักของโรงแรมที่เป็นสมาชิกของสมาคมโรงแรมไทยภาคใต้เป็นเครื่องชี้ถึงความเติบโตในอัตราที่ลดลงของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ตได้ประการหนึ่ง

วงจรชีวิต (Product Life Cycle) วงจรชีวิตของแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต ถ้าจะอธิบายจากแนวคิดของวงจรชีวิตของแหล่งท่องเที่ยวที่มีการยอมรับโดยทั่วไป จะเริ่มต้นจาก (1) การสำรวจ(Exploration) ที่เริ่มต้นด้วยผู้มาเยือนจำนวนน้อยที่สนใจความงามตามธรรมชาติและวัฒนธรรม ที่เริ่มต้นด้วยจำนวนนักท่องเที่ยวที่น้อย เพราะมีข้อจำกัดในเรื่องการเข้าถึง ในขั้นตอนนี้ทรัพยากรการท่องเที่ยวไม่ถูกระทบจากการท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวจะมีปฏิสัมพันธ์กับคนท้องถิ่นสูง (2) การมีส่วนร่วมของคนท้องถิ่น (Involvement stage) ในขั้นตอนนี้จำนวนนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นและมีฤดูกาลท่องเที่ยวเกิดขึ้นและเริ่มมีปัญหาโครงสร้างพื้นฐาน (3) ขั้นตอนการพัฒนา (Development stage) จำนวนนักท่องเที่ยวมีจำนวนมาก ในฤดูกาลท่องเที่ยวจำนวนนักท่องเที่ยวมีเท่ากับหรือมากกว่าจำนวนประชากรท้องถิ่น องค์กรการท่องเที่ยวเริ่มเปลี่ยนมือจากคนท้องถิ่นไปสู่บุคคลภายนอกเพื่อบริการเครื่องอำนวยความสะดวกการท่องเที่ยวที่ทันสมัย ความสำเร็จของแหล่งท่องเที่ยวในขั้นตอนนี้นำไปสู่ปัญหาความเสื่อมโทรมของแหล่งท่องเที่ยว และตลาดนักท่องเที่ยวต่างชาติอยู่ในความควบคุมดูแลของบริษัทนำเที่ยว (4) ขั้นตอนการเสริมสร้างความเข้มแข็ง (Consolidation stage) ในขั้นตอนนี้นักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นในอัตราที่ลดลงแต่ยอดนักท่องเที่ยวยังเกิน

จำนวนประชากรท้องถิ่น ผู้ประกอบการการท่องเที่ยวส่วนมากอยู่ในเครือข่ายบริษัทข้ามชาติ (5) ขั้นตอนโตเต็มที่ (Stagnation peak) ขั้นตอนนี้จำนวนนักท่องเที่ยวถึงจุดสูงสุดและแหล่งท่องเที่ยวไม่เป็นที่กล่าวขวัญอีกต่อไป แหล่งท่องเที่ยวพึ่งพาเฉพาะผู้มาเที่ยวซ้ำ จะมีค่าใช้จ่ายในการรักษานักท่องเที่ยวกลุ่มเดิมที่สูง แหล่งท่องเที่ยวจะมีปัญหาทางเศรษฐกิจ สังคมและสิ่งแวดล้อม และขั้นตอนสุดท้าย (6) ตกต่ำ (Decline) ในขั้นตอนนี้แหล่งท่องเที่ยวสูญเสียนักท่องเที่ยวแก่แหล่งท่องเที่ยวใหม่ แหล่งท่องเที่ยวมีตลาดในภูมิภาคที่ใกล้เคียงกันในรูปแบบไป-กลับวันเดียว หรือสุดสัปดาห์ (L.Moutinho, 2000, pp.141-2)

จากความหมายของวงจรชีวิตของแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ตในปัจจุบัน อาจกล่าวได้ว่าอยู่ในขั้นตอนการพัฒนาและการสร้างความเข้มแข็งใหม่ (Development to consolidation stages) ในปัจจุบันจำนวนนักท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ตมีมากกว่าสามล้านคน ขณะที่คนท้องถิ่นมีประมาณห้าแสนคน(รวมทั้งผู้มีทะเบียนบ้านและไม่มีการย้ายทะเบียนบ้าน) และแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ตเริ่มมีปัญหาทางด้านสิ่งแวดล้อม เช่นการทำลายพื้นที่ป่าไม้ น้ำเสีย และปัญหาสังคม เช่นปัญหาโสเภณี และการประกอบอาชีพผิดกฎหมายในธุรกิจท่องเที่ยวของชาวต่างชาติ

คู่แข่งชั้น คู่แข่งขันของแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต จากปัญหาทางสังคมบางประการซึ่งนับวันยิ่งทวีความรุนแรงมากขึ้น จะส่งผลกระทบต่ออุตสาหกรรมท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ต แหล่งท่องเที่ยวที่เป็นคู่แข่งชั้นโดยตรงของภูเก็ต เช่น บาห์ลี ได้ลดราคาห้องพักลงมาก รวมทั้งมาตรการการรักษาสิ่งแวดล้อมยังคงเข้มงวดอยู่ จะดึงนักท่องเที่ยวกลับคืนไป เพราะในอดีตภูเก็ตได้รับนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นส่วนหนึ่งมาจากเหตุการณ์ทางการเมืองไม่สงบและหมอกควัน ในประเทศอินโดนีเซีย เป็นต้น แหล่งท่องเที่ยวซึ่งเป็นคู่แข่งชั้นอื่นของประเทศไทยรวมทั้งภูเก็ต ประกอบด้วย Fiji, New Zealand, Vanuatu, Indonesia, Noumea, Malaysia, Hawaii, Tahiti, USA, Other Asia, Europe/UK. (Sue Marr, 1999)

ในอดีตการแข่งขันของแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ ที่ใกล้เคียงกันมักจะใช้ราคาเป็นเครื่องมือในการแข่งขัน ปัจจัยเรื่องราคาก็เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ตลาดการท่องเที่ยวของประเทศเติบโตในด้านปริมาณคือจำนวนนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น แต่ในแง่รายได้หากคิดในหน่วยเงินตราต่างประเทศ เช่นดอลลาร์สหรัฐอเมริกาซึ่งเป็นเงินตราสกุลหลักแล้วรายได้จากการท่องเที่ยวของประเทศ มีมูลค่าลดลงจากปีก่อนร้อยละ 18.65, 15.81 และ 0.84 ในปี พ.ศ. 2540, 2541 และ 2542 ตามลำดับ (ตารางที่ 6) Mrs.Cristina Recoder de Casso(1999) กล่าวว่าตลาดราคาเพื่อการแข่งขันนั้นต้องไม่ลืมเงื่อนไขบังคับก่อน คือการพัฒนาที่ยั่งยืน (sustainable development) ราคาที่กำหนดต้องมีความแน่ใจว่าต้นทุนทางสังคมและสิ่งแวดล้อมเพื่อกิจกรรมทางเศรษฐกิจต้องนำมาคิดกับผู้ได้รับประโยชน์โดยตรงด้วย มีข้อคิดอีกประการหนึ่งว่าการคิดราคาที่สูงนั้นหากมีเหตุผลเพียงพอที่ผู้บริโภคสามารถยอมรับได้ ฉะนั้น ทางเลือกที่ดีที่สุดในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต จึงไม่น่าจะใช้นโยบาย 'การตลาดนำ' (market-led) ที่จะจูงใจตลาดอย่างกว้าง(broad market) โดยไม่คำนึงถึงผลกระทบของการพัฒนา แต่น่าจะใช้นโยบาย 'ผลิตภัณฑ์นำ' (product-led) ซึ่งเป็นรูป

แบบการท่องเที่ยวที่สอดคล้องอย่างยั่งยืนกับสิ่งแวดล้อมและสังคมและมุ่งเฉพาะกลุ่มตลาดเป้าหมายที่เหมาะสมและไปด้วยกันได้กับผลิตภัณฑ์เท่านั้นแม้จะมีผลตอบแทนทางเศรษฐกิจน้อยก็ตาม (WTO, 1994, p.23)

ฉะนั้น ก่อนการเลือกการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ตไปสู่แหล่งท่องเที่ยวระดับโลก จึงมีความจำเป็นที่จะต้องศึกษาศักยภาพของปัจจัยอุปทานของแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต และระบบความร่วมมือของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียว่าทุกฝ่ายได้เดินทางไปสู่จุดมุ่งหมายเดียวกัน ซึ่งหมายถึงระบบการจัดการแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ตให้มีความยั่งยืนนั่นเอง

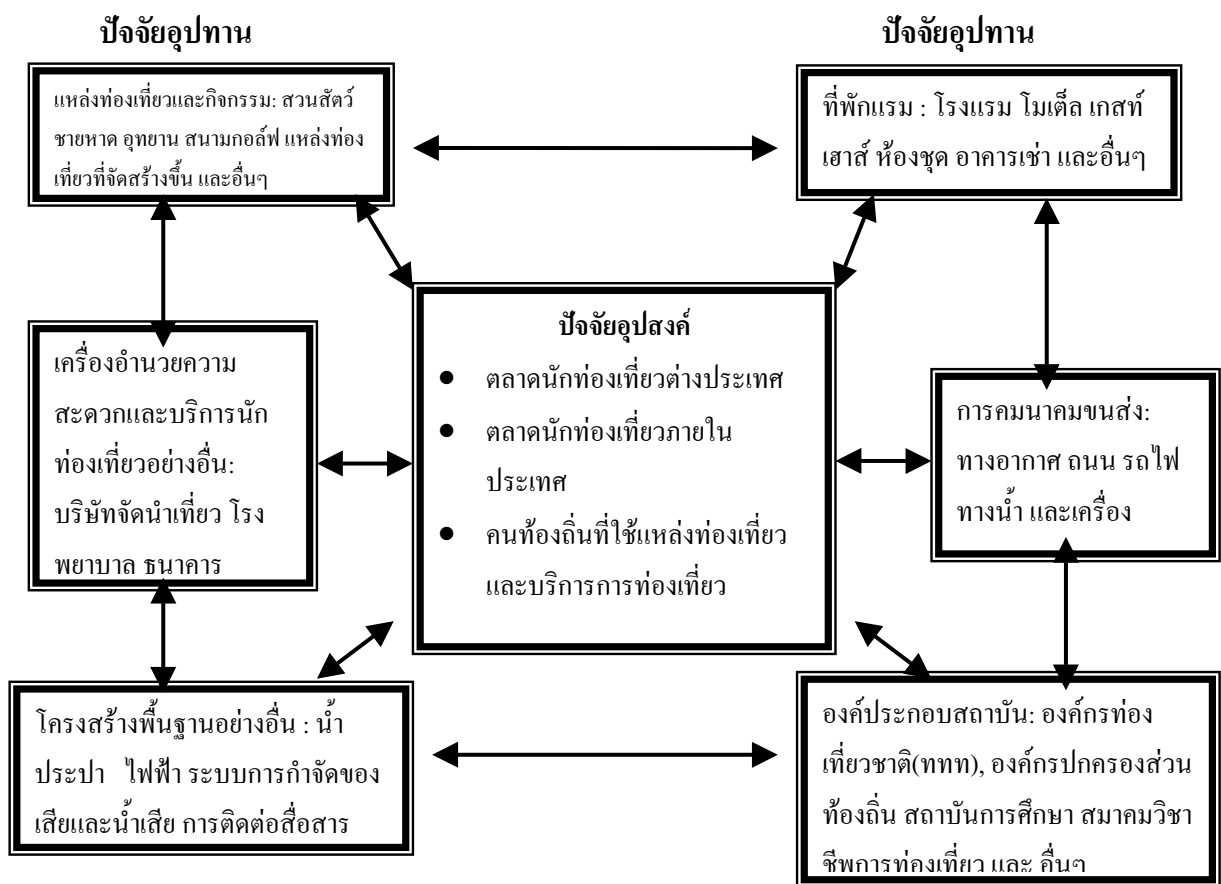
1.4 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

จากความสำคัญและความเป็นมาที่กล่าวแล้ว จึงได้กำหนดวัตถุประสงค์ของการศึกษาวิจัยในเรื่องนี้ไว้ 2 ประการ คือ

1. เพื่อศึกษาสภาพปัจจุบันของปัจจัยอุปทาน (ผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยว) ว่ามีศักยภาพเพียงพอที่จะพัฒนาให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีคุณภาพระดับโลกได้หรือไม่
2. เพื่อศึกษาระบบความสัมพันธ์ระหว่างกันทั้งภายนอกภายในของปัจจัยอุปทาน ว่ามีทิศทางการพัฒนาไปสู่แหล่งท่องเที่ยวที่มีคุณภาพระดับโลกหรือไม่

คำนิยาม

1. ระบบการท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต หมายถึง ปัจจัยอุปสงค์ (ตลาดการท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ต) และปัจจัยอุปทาน (ผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวที่ให้บริการสนองตอบต่อตลาดการท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ต)
2. ระบบความสัมพันธ์การท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต หมายถึง ความสัมพันธ์ของปัจจัยอุปสงค์ และปัจจัยอุปทานที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน แสดงตามภาพแสดงข้างล่าง ระบบที่กล่าวนี้อาจเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย (Stakeholders) ในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต

รูปที่ 1 ระบบการท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ตและระบบความสัมพันธ์กับผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย
 ดัดแปลงมาจากวิธีการวางแผนการท่องเที่ยว บทที่ 2 หน้าที่ 5, National and Regional
 Tourism Planning, Methodologies and Cases Studies. (WTO, 1994)

1.5 ขอบเขตการศึกษา

การศึกษาครั้งนี้ศึกษาเฉพาะปัจจัยอุปทาน(ผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยว) แต่เพียง
 อย่างเดียวเพื่อตอบคำถามของศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวที่มีคุณภาพระดับโลก แต่อย่างไรก็ตาม
 แม้จะมีสมมติฐานว่า “แหล่งท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ตมีศักยภาพเพียงพอที่จะ พัฒนาเป็นแหล่งท่อง
 เที่ยวระดับโลกและมีความยั่งยืน” ได้ก็ตาม ความเป็นจริงที่ปรากฏยังมีข้อร้องเรียนของนักท่องเที่ยว
 ขอบเขตการศึกษาจึงครอบคลุมอย่างกว้างๆ ถึงระบบความร่วมมือของระบบการท่องเที่ยว
 ของจังหวัดภูเก็ตที่จะสนับสนุนให้มีการพัฒนาไปสู่แหล่งท่องเที่ยวที่มีคุณภาพระดับโลก
 ด้วย

1.6 วิธีการศึกษา

ในการศึกษาเพื่อยืนยันว่าภูเก็ตมีศักยภาพเพียงพอที่จะยอมรับว่าเป็นแหล่งท่องเที่ยวระดับโลกและมีความยั่งยืน จะนำเอาแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนและมีความรับผิดชอบที่กำหนดไว้ใน หลักจรรยาบรรณการท่องเที่ยวโลก (The Global Code of Ethics for Tourism) เอกสารหมายเลข 1 ที่แนบ หลักจรรยาบรรณการท่องเที่ยวโลก กล่าวโดยสรุป องค์การการท่องเที่ยวโลกกำหนดขึ้นมาเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวให้มีความยั่งยืนและรับผิดชอบต่อ ตัวชี้วัดดังกล่าวหากนำมาประเมินศักยภาพจังหวัดภูเก็ต จะต้องตอบคำถามอย่างน้อย 9 ประการ ว่า

1. แหล่งท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ตมีส่วนในการสร้างความเข้าใจและความนับถือร่วมกันระหว่างคนและสังคมหรือไม่
2. แหล่งท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ตเป็นหนทางที่จะบรรลุความมุ่งหมายเฉพาะบุคคลและสังคมส่วนรวมหรือไม่
3. แหล่งท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ตเป็นปัจจัยของการพัฒนาที่ยั่งยืนหรือไม่
4. แหล่งท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ตมีบทบาทของผู้ใช้และผู้ส่งเสริมมรดกทางวัฒนธรรมของมนุษยชาติหรือไม่
5. แหล่งท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ตมีประโยชน์ต่อประเทศและชุมชนท้องถิ่นหรือไม่
6. ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียของแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ตมีภาระหน้าที่ในการพัฒนาการท่องเที่ยวหรือไม่
7. แหล่งท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ตให้สิทธิการท่องเที่ยวแก่คนทุกชั้นหรือไม่
8. แหล่งท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ตให้เสรีภาพการเดินทาง(เคลื่อนไหว)แก่นักท่องเที่ยวหรือไม่
9. แหล่งท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ตให้สิทธิแก่คนงาน/ผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวหรือไม่

สำหรับตัวชี้วัดอีกกลุ่มหนึ่ง เป็นตัวชี้วัดที่ Groupe D'evaluation, (December 2000) ได้พัฒนาขึ้นมาเพื่อประเมินโครงการการลงทุนว่าสมควรลงทุนหรือไม่ ตัวชี้วัดกลุ่มนี้ได้แบ่งตัวชี้วัดออกเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มแรกเป็นตัวชี้วัดสิ่งแวดล้อม (Environmental indicators) ประกอบด้วย

- ตัวชี้วัดผลกระทบทางกายภาพ (Physical impact indicator)
- ตัวชี้วัดการจัดการน้ำเสีย (Indicator of liquid waste disposal)
- ตัวชี้วัดการจัดการของเสีย (Indicator of solid waste disposal)
- ตัวชี้วัดการบริโภคน้ำ (Water consumption indicator)
- ตัวชี้วัดทางสายตา (Visual aspect indicator)

กลุ่มที่สองเป็นตัวชี้วัดทางสังคม (Social indicators) ประกอบด้วย

- ตัวชี้วัดการสร้างงาน (Job creation indicator)

- ตัวชี้วัดการฝึกอบรมต่อเนื่องของพนักงาน (Indicator of continuing training for staff)
 - ตัวชี้วัดความถี่ของคนท้องถิ่นใช้แหล่งท่องเที่ยว (Indicator of local frequentation)
 - ตัวชี้วัดความปลอดภัย (Safety indicator)
 - ตัวชี้วัดสุขภาพอนามัย (Health indicator)
 - ตัวชี้วัดทางวัฒนธรรม (Cultural indicator)
 - ตัวชี้วัดสารสนเทศการคุ้มครองเด็ก (Indicator of information on child protection)
 - ตัวชี้วัดของข้อตกลงแรงงานที่มีอยู่ (Indicator of the existence of labour agreement)
- กลุ่มที่สามเป็นตัวชี้วัดทางเศรษฐกิจ (Economic indicators) ประกอบด้วย
- ตัวชี้วัดผลกระทบต่อผลผลิตของท้องถิ่น (Indicator of impact on local production)
 - ตัวชี้วัดของการควบคุมการพัฒนา (Indicator of control over development)
 - ตัวชี้วัดการใช้เทคโนโลยีรูปแบบใหม่ (Indicator of use of new technologies)

เนื่องจากระบบการศึกษาของจังหวัดภูเก็ตเพื่อทราบศักยภาพของการพัฒนาไปสู่แหล่งท่องเที่ยวคุณภาพระดับโลกที่มีความยั่งยืนที่กล่าวแล้ว ในทางปฏิบัติเราไม่สามารถทราบศักยภาพที่เป็นจริงได้หากไม่มีผลที่เห็นได้ในทางปฏิบัติหรือไม่เห็นตัวอย่างที่ชัดเจน ฉะนั้นในการประเมินศักยภาพส่วนหนึ่งจึงต้องดูการนำแผนพัฒนาต่างๆที่มีออกสู่การปฏิบัติการศึกษาจะครอบคลุมการศึกษาหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการพัฒนาการท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต วิธีการประการหนึ่ง จะใช้วิธีสังเกตสภาพความเป็นจริงในพื้นที่และการสัมภาษณ์ผู้รับฝักชอบที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งการเสนอผลการศึกษาจากภาพถ่ายของแหล่งท่องเที่ยวและปัจจัยที่เกี่ยวข้อง

1.6 ข้อจำกัดในการศึกษา

เนื่องจากการศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาภาพกว้างและมีเนื้อหามาก ประกอบกับการพัฒนาตัวชี้วัดที่สามารถนำออกใช้งาน ได้จริงในทางปฏิบัติอาจไม่สามารถกำหนดตายตัวได้ จึงอาจใช้วิธีการทดลองใช้ตัวชี้วัดที่มีอยู่แล้วทำการประเมินไปพร้อมกับคู่มือและความเป็นไปได้ในทางปฏิบัติ รวมทั้งการศึกษารายละเอียดของการท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ตที่อาจมีกฎหมายหรือระเบียบข้อปฏิบัติกำกับดูแลอยู่แล้ว ฉะนั้นวิธีการศึกษาอาจจะต้องมีความยืดหยุ่นและปรับให้เข้าข้อมูลที่เป็นจริงขณะทำการศึกษาคด้วย

บทที่ 2

ความหมายของการท่องเที่ยวระดับโลก

และการประเมินศักยภาพการพัฒนาที่เกิดขึ้นสู่แหล่งท่องเที่ยวคุณภาพระดับโลก

2.1 ความหมายของการพัฒนาการท่องเที่ยวคุณภาพระดับโลก

โจทย์ของการศึกษาวิจัยครั้งนี้ สืบเนื่องมาจากแผนการพัฒนการท่องเที่ยวของประเทศที่ได้กำหนดไว้ในแผนพัฒนการท่องเที่ยว ที่ได้กำหนดวิสัยทัศน์ของการพัฒนา จากวิสัยทัศน์ระยะกลาง ที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวคุณภาพ (Quality Destination) ไปสู่แหล่งท่องเที่ยวระดับโลก (World Class Destination) และระยะยาวเป็น การท่องเที่ยวที่ยั่งยืน (Sustainable Tourism)

ประเทศไทยได้กำหนดวิสัยทัศน์ของการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของชาติระยะยาว ไว้ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 8 “ให้การท่องเที่ยวไทย มีเอกลักษณ์ไทยในมาตรฐานสากล (World Class) ทั้งในด้านแหล่งท่องเที่ยว การให้บริการ และการรักษาสิ่งแวดล้อม ในปี พ.ศ. 2555” ในรายงาน โครงการศึกษาเพื่อจัดทำ แผนปฏิบัติการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวแห่งชาติ ในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 (พ.ศ. 2545-2549) ซึ่งจัดทำโดย สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย (กันยายน 2544) ได้เสนอว่ารัฐมีความจำเป็นจะต้องประกาศ “การท่องเที่ยวที่ยั่งยืน” ให้เป็นวาระแห่งชาติ เพื่อให้ประชาชน ภาคธุรกิจเอกชนและหน่วยราชการต่างๆ รวมถึงกันอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวของชาติให้ยั่งยืนต่อไป

วาระแห่งชาติเพื่อการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน มีวัตถุประสงค์เพื่อให้เกิดความสัมฤทธิ์ผล ดังต่อไปนี้

- (1) ให้การท่องเที่ยวเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานที่คนไทยทุกคนมีโอกาสได้รับ โดยไม่มีการเลือกปฏิบัติ
- (2) ให้มีการจัดการการท่องเที่ยวอย่างมีเอกภาพและบูรณาการ เพื่อให้มีการอนุรักษ์มรดกการท่องเที่ยวของชาติเพื่อถ่ายทอดไปยังลูกหลานตลอดไป
- (3) ให้การท่องเที่ยวเป็นวิธีการให้การศึกษาแก่เยาวชน เป็นโอกาสการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องของประชาชน และให้เป็นวิถีทางที่ใช้รักษา มิใช่ทำลายวัฒนธรรมและเอกลักษณ์ของชาติ
- (4) ให้การท่องเที่ยวเป็นวิธีการกระจายโอกาสการจ้างงาน การสร้างรายได้ และกระบวนการสร้างความเข้มแข็งของชุมชน
- (5) รักษาขีดความสามารถในการแข่งขันระหว่างประเทศ ยกกระดับมาตรฐานคุณภาพการจัดการในภาครัฐและภาคเอกชน และสร้างทักษะบุคลากรให้ประเทศไทยเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีคุณภาพบริการได้มาตรฐานสากล เป้าหมายในช่วงแผน

พัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 (พ.ศ. 2545-2549) ให้ประเทศไทยเป็น
แหล่งท่องเที่ยวคุณภาพสูงที่ยั่งยืน

รายงานของสถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย ได้เสนอพันธกิจภายใต้แผน
พัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 (พ.ศ. 2545-2549)

- (1) ร่วมกับประชาชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หน่วยราชการอื่นๆ และ
ภาคเอกชน พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวที่เชื่อมโยงโครงข่าย และทำนุบำรุงให้ยั่งยืน
- (2) ยกกระดับมาตรฐานคุณภาพและบริการทั้งในภาครัฐและภาคเอกชน และ
เน้นการสร้างสมรรถนะของผู้ประกอบการขนาดกลาง ขนาดย่อมและชุม
ชนท้องถิ่น รวมทั้งพัฒนาบุคลากรทุกระดับให้สอดคล้องกับความ
ต้องการ การกิจและนวัตกรรมที่เปลี่ยนแปลงไป
- (3) เตรียมความพร้อมให้การปกครองส่วนท้องถิ่นในการถ่ายโอนการ
บริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว พัฒนาและพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวร่วมกับ
องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เพื่อให้การท่องเที่ยวยั่งยืน
- (4) ประชาสัมพันธ์ร่วมกันระหว่างหน่วยงานราชการและภาคเอกชนที่เกี่ยวข้อง
เพื่อเสนอภาพลักษณ์ของประเทศไทยไปนานาประเทศในฐานะ
“Quality Destination”
- (5) พัฒนาร่วมกับภาคเอกชนให้เกิด E-tourism อย่างสมบูรณ์ ซึ่งประกอบ
ไปด้วย 5Es ได้แก่ E-tourinfo, E-trust, E-commerce capacity,
E-tourism mall และ E-market place
- (6) ปรับปรุงกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวให้สอดคล้องและอำนวยความสะดวก
ประสิทธิผลต่อการบริหารจัดการท่องเที่ยวทั้งในปัจจุบันและในอนาคต

ข้อเสนอของสถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย ได้ระบุชัดเจนถึงการ
พัฒนา “การท่องเที่ยวที่ยั่งยืน” เป็นวาระแห่งชาติ และได้ขยายความวิสัยทัศน์ที่กำหนดไว้ในแผน
พัฒนาฯ ฉบับที่ 8 ว่าเป็นความยั่งยืนที่ระดับคุณภาพการท่องเที่ยวที่สูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง และให้
ความหมายการท่องเที่ยวที่ได้มาตรฐานสากล (World Class destination) มีองค์ประกอบ ดังนี้

- มีแหล่งท่องเที่ยวทั้งดงาม ไม่อยู่ในสภาพเสื่อมโทรมหรือถูกทำลาย
- คงประเพณีและวัฒนธรรมอันดีงาม ดำรงเอกลักษณ์ของไทยไว้ให้ลือชื่อ
ไปทั่วโลก
- สิ่งแวดล้อมปลอดภัย
- มีความปลอดภัยจากอาชญากรรม อุบัติเหตุและโรคภัยไข้เจ็บ
- มีระบบสาธารณูปโภคและสิ่งอำนวยความสะดวกในปริมาณที่เหมาะสม สะดวก และบริการที่มีคุณภาพ

- มีการคมนาคมที่ติดต่อถึงกันได้ทุกระบบ
- มีระบบโทรคมนาคมสาธารณะที่ติดต่อกับทั่วโลกได้ในทุกเมืองท่องเที่ยวหลัก

ฉะนั้น การประเมินศักยภาพการท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ต จึงน่าจะประเมินศักยภาพการพัฒนาไปสู่การพัฒนาที่ยั่งยืน ที่เป็นข้อเสนอของสถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย มากกว่า เพราะความหมายของการท่องเที่ยวที่ได้มาตรฐานสากล หรือแหล่งท่องเที่ยวระดับโลก ไม่ได้มีความหมายที่ครอบคลุมการพัฒนาการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนทั้งหมด อีกทั้งความหมายของการท่องเที่ยวที่ได้มาตรฐานสากล หรือระดับโลกนั้นเป็นการมองในรูปแบบของคุณภาพของการบริการมากกว่าความมุ่งหมายของการพัฒนาที่จะส่งผลต่อคนท้องถิ่นที่เป็นเจ้าของทรัพยากรทางการท่องเที่ยว

การพัฒนาที่ยั่งยืน ควรจะรวมความยั่งยืนของสิ่งแวดล้อม สังคม วัฒนธรรม และเศรษฐกิจเข้าด้วยกัน และควรใช้ทั้ง 4 มิติเป็นหนทางในการบรรลุความเป็นไปได้ เนื้อหาของการพัฒนาที่ยั่งยืน คือการจัดการเศรษฐกิจโลกเพื่อบรรลุความเท่าเทียมกันระหว่างคนรุ่นปัจจุบันและอนาคต ซึ่งหมายความว่าความจำเป็นต้องการในปัจจุบันได้รับการสนองตอบโดยไม่ทำให้ขีดความสามารถที่จะสนองตอบต่อความจำเป็นต้องการในอนาคตเสียไป แต่อย่างไรก็ตามมีวิธีการที่แปลความหมายของการพัฒนาที่ยั่งยืนอาจแตกต่างกันออกไป (Sinclair & Stabler, 1994)

ความหมายอย่างอ่อน(weak) ของการพัฒนาที่ยั่งยืนยอมรับว่าทราบเท่าที่กองทุน ซึ่งหมายถึง ยอดรวมสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติรวมทั้งทรัพยากรที่มนุษย์สร้างขึ้น ไม่หมดสิ้นไป โดยยอมให้สิ่งแรก (สิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ) สามารถทดแทนได้ด้วยทรัพยากรที่มนุษย์สร้างขึ้น ซึ่งมีความหมายว่าสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติอาจเสื่อมโทรมลงได้ ความหมายอย่างเข้ม (strong) ตรงกันข้ามกับความหมายอย่างแรกที่ไม่ยอมรับให้มีการทดแทนกันได้ วิธีการพัฒนาในความหมายหลังนี้มีความหมายมากไปกว่านั้น โดยยืนยันว่าความเสื่อมโทรมของสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติไม่อาจยอมรับได้ และนั่นมีความหมายว่าขั้นตอนต่อไปต้องปรับปรุงคุณภาพของสิ่งแวดล้อม

สำหรับการท่องเที่ยว ความยั่งยืนควรเป็นฐานรากของการพัฒนา เพราะว่าสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติเป็นส่วนประกอบที่ใหญ่ที่สุดของฐานทรัพยากรการท่องเที่ยว

ปกติแล้ว จะมี 4 มิติที่แตกต่างกันของความยั่งยืน คือ ทางนิเวศวิทยา ทางสังคม ทางวัฒนธรรมและทางเศรษฐกิจ

มิติทางนิเวศวิทยา มุ่งที่จะหลีกเลี่ยงหรือลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมจากกิจกรรมการท่องเที่ยวให้น้อยที่สุด การคำนวณขีดความสามารถของการรองรับ(carrying capacity) ของนิเวศวิทยาเป็นวิธีการที่สำคัญที่สุดที่จะประเมินผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและความยั่งยืน ส่วนมากแล้วขีดความสามารถของการรองรับทางนิเวศวิทยาจะต่ำกว่าขีดการรองรับทางกายภาพ

จัดการรองรับทางกายภาพกำหนดโดยพื้นที่ที่มีอยู่ รูปร่างของภูมิทัศน์ และจัดการรองรับของที่ดิน (Saleem, 1994)

ความยั่งยืนทางสังคมหมายถึงความสามารถของชุมชน ไม่ว่าจะของท้องถิ่นหรือระดับชาติ ที่จะดูดซับปัจจัยนำเข้า เช่นประชาชนที่เพิ่มขึ้น ไม่ว่าจะในช่วงเวลาสั้นหรือยาว และชุมชนยังคงทำหน้าที่ต่อไปโดยไม่ก่อให้เกิดความไม่กลมกลืนกันในสังคม(disharmony)ที่เป็นผลจากปัจจัยนำเข้าเหล่านั้น หรือมีการปรับการทำหน้าที่และความสัมพันธ์ของชุมชนเพื่อบรรเทาหรือลดความไม่กลมกลืนให้น้อยที่สุด

แหล่งที่มาของความไม่กลมกลืนที่สำคัญที่สุดประการหนึ่งอาจมาในรูปแบบความแตกต่างที่เพิ่มขึ้นของผลประโยชน์จากการท่องเที่ยวที่มีต่อ คนที่ด้อยโอกาส คนกลุ่มน้อย ไม่ว่าจะ เป็นนักท่องเที่ยวเอง หรือผู้ที่ไม่ได้อยู่ในธุรกิจท่องเที่ยว

ความยั่งยืนทางวัฒนธรรมเกิดขึ้นได้ เมื่อสังคมยังคงสามารถทำหน้าที่ต่อไปได้ ในสังคมที่มีความสมานฉันท์ ไม่ว่าจะมีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นจากการมีปัจจัยนำเข้าใหม่คือการท่องเที่ยว แต่ความสัมพันธ์ภายในสังคมนั้น เช่น การปฏิสัมพันธ์ แบบแผนชีวิต วัฒนธรรมและประเพณี ล้วนแล้วมีการเปลี่ยนแปลงเมื่อมีนักท่องเที่ยวที่มีความแตกต่างในวิถีชีวิต ความเคยชิน วัฒนธรรมและวิธีการแลกเปลี่ยน เดินทางเข้ามา แม้ว่าสังคมยังอยู่รอดต่อไปได้ แต่วัฒนธรรมก็ไม่สามารถที่จะหวนคืนไปเป็นแบบเดิมได้ แน่แน่นอนวัฒนธรรมมีลักษณะเป็นพลวัตที่แสดงถึงวิถีชีวิตของมนุษย์หรือเศรษฐกิจ ดังนั้นกระบวนการปรับตัวทางวัฒนธรรม จึงถือได้ว่าไม่ได้มีผลทางลบไปทั้งหมด แต่ความยั่งยืนทางวัฒนธรรมมีความหมายถึงความสามารถของคนที่จะรักษาหรือปรับองค์ประกอบทางวัฒนธรรมของตนให้คงมีความแตกต่างจากคนอื่น

ความยั่งยืนทางเศรษฐกิจไม่ได้มีความสำคัญไปน้อยกว่าองค์ประกอบอื่นในการพัฒนาการท่องเที่ยว ความยั่งยืนในความหมายนี้หมายถึงระดับผลได้ทางเศรษฐกิจจากกิจกรรมท่องเที่ยวที่ไม่เพียงแต่คุ้มกับต้นทุนของการนำนักท่องเที่ยวเข้ามาเท่านั้นแต่ต้องมีเหลือเพียงพอสำหรับการบรรเทาความไม่สะดวกสบายต่างๆ ที่ชุมชนได้รับผลกระทบ รวมทั้งไม่เป็นการขัดแย้งกับเงื่อนไขอย่างอื่น หรือทั้งสองส่วน

โดยสรุปการประเมินศักยภาพของจังหวัดภูเก็ตเพื่อพัฒนาไปสู่แหล่งท่องเที่ยวคุณภาพระดับโลกนั้น การศึกษานี้จะทำการประเมินในความหมายของการพัฒนาที่ยั่งยืน และความยั่งยืน จะดูใน 4 มิติที่กล่าวแล้ว คือมิติความยั่งยืนทางนิเวศวิทยา ความยั่งยืนทางสังคม ความยั่งยืนทางวัฒนธรรม และความยั่งยืนทางเศรษฐกิจ

2.1 แนวคิดการพัฒนาตัวชี้วัด

แนวคิดของการพัฒนาการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน มีจุดเริ่มต้น จากปัญหาการวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยวที่ไม่ถูกต้องหรือไม่มีแผนการพัฒนาการท่องเที่ยว ที่มีผลนำไปสู่การทำลายธรรมชาติและมรดกทางวัฒนธรรม และก่อให้เกิดความเสียหายต่อประเพณีและวิถีชีวิตของ

คนท้องถิ่น จนมีการประชุมโลก (Earth Summit) ที่กรุง Rio de Janeiro ในปี ค.ศ. 1992 จึงมีแนวคิดของการพัฒนาที่ยั่งยืน และการท่องเที่ยวเป็น ภาคเศรษฐกิจที่ส่งเสริมการพัฒนาที่ยั่งยืน องค์การการท่องเที่ยวโลก (World Tourism Organization :WTO) ได้ กำหนดหลักจรรยาบรรณการท่องเที่ยวโลก ขึ้นมาเพื่อให้ประเทศสมาชิก ถือเป็นแนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวให้มีความยั่งยืนและมีความรับผิดชอบต่อ (sustainable and responsible tourism development) (เอกสารแนบท้ายหมายเลข 1) ฉะนั้นแนวทางในการพัฒนาตัวชี้วัดจะใช้หลักจรรยาบรรณการท่องเที่ยวโลก เป็นตัวชี้วัดหลัก แต่การพัฒนาตัวชี้วัดดังกล่าวอาจมีความซับซ้อนมากขึ้น และมีข้อจำกัดของเวลาในการศึกษา จึงได้กำหนดเอาตัวชี้วัดของของ Groupe D'evloppment เป็นจุดเริ่มต้น และกำหนด การพัฒนาตัวชี้วัด ดังนี้

- (1) นำเอาตัวชี้วัดของ Groupe D'evloppment มาวัดและประเมินแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญของจังหวัดภูเก็ตในลักษณะแยกส่วน เพื่อการศึกษาเบื้องต้นว่า ในแต่ละแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญ มีศักยภาพของการพัฒนาหรือสามารถปรับปรุงแก้ไขให้มีความยั่งยืนได้หรือไม่
- (2) พิจารณาตัวชี้วัดเพิ่มเติมจาก หลักจรรยาบรรณการท่องเที่ยวโลก เพื่อพัฒนาเป็นตัวชี้วัดที่จำเป็นต้องมีเพื่อบรรลุความยั่งยืนของการพัฒนา
- (3) พิจารณานำตัวชี้วัดออกมาใช้ในทางปฏิบัติ (Implementation) ที่เป็นไปได้จาก มาตรการทางกฎหมายที่ใช้กำกับการพัฒนาที่มีอยู่ในจังหวัดภูเก็ต และพิจารณาถึงศักยภาพของปัจจัยอุปทานของระบบการท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต

2.2 ตัวชี้วัดที่ได้รับการพัฒนาจาก Groupe D'evloppment

สำหรับการใช้ตัวชี้วัดที่ได้รับการพัฒนาจาก Groupe D'evloppment ในรูปบัญชีตรวจสอบ (checklist) โครงการท่องเที่ยว มีตัวอย่างการใช้ checklist นี้ในประเทศอินโดนีเซีย ที่เกาะบาหลิ (Bali) สำหรับการประเมินโครงการท่องเที่ยวในเขต Nosa Dua ซึ่งจัดทำโดย บรรษัทพัฒนาการท่องเที่ยวบาหลิ (Bali Tourism Development Corporation: BTDC) Checklist ดังกล่าวนี้ ใช้ประเมินโครงการลงทุนการท่องเที่ยวแต่ละโครงการ หลักการนี้สามารถนำมาประยุกต์ใช้วัดศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ตสำหรับแหล่งท่องเที่ยวหลักที่สำคัญได้ในระดับหนึ่ง ในลักษณะภาพรวมทั้งแหล่งท่องเที่ยว

รูปแบบการทำตารางตรวจสอบ จัดทำเป็นตาราง 4 แถว (แสดงในหน้าถัดไป) ประกอบด้วย

- แถวที่ 1 แสดงรายการอัตราส่วนของการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน ที่จะทำการประเมิน
- แถวที่ 2 แสดงอัตราส่วนอ้างอิงที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการพัฒนาที่ยั่งยืน อัตราส่วนนี้กำหนดโดยหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้อง
- แถวที่ 3 แสดงอัตราส่วนที่ประเมินได้จากโครงการที่เสนอทำการประเมิน

- แถวสุดท้ายแสดงผลการเปรียบเทียบ ระหว่างอัตราส่วนมาตรฐานกับผลการพิจารณาของโครงการที่ประเมิน

ตารางที่ 7 ตัวแบบการใช้ checklist ประเมินโครงการท่องเที่ยว ตัวชี้วัดทั้ง 16 ตัว สามารถสร้างในกระดาษแผ่นเดียว (ตัวแบบข้างล่างแยกเป็น 3 ตารางเพื่อความสะดวกในการพิมพ์)

อัตราส่วนการ ท่องเที่ยวที่ ยั่งยืน	พื้นที่ใช้เพื่อ การท่องเที่ยว/ พื้นที่รวม	% การบำบัดน้ำ เสีย	% การบำบัด ของเสีย	การบริโภคน้ำ/ ห้องพัก	ความสูงโดย เฉลี่ยและ ความสูงสูงสุด ของสิ่งก่อสร้าง
หน่วยวัด	%	%	%	ลิตร	เมตร
มาตรฐาน ประเมินอ้างอิง	ไม่มากกว่า 35	ไม่น้อยกว่า 70	ไม่น้อยกว่า 80	ไม่มากกว่า 1500	ไม่เกินกว่า
อัตราส่วนจาก การประเมิน	60	ไม่ทราบ	100	500	10
ผลการประเมิน	0	0	1	1	1

ตารางที่ 1 (ต่อ)

อัตราส่วนการ ท่องเที่ยวที่ ยั่งยืน	การจ้างงาน/ ห้อง/โครงการ	% ของพนักงาน ที่ได้รับการฝึก อบรมต่อเนื่อง	% ของการใช้ แหล่งท่องเที่ยว ของคนท้องถิ่น	อัตราอาชญา กรรม/นัก ท่องเที่ยว (%)	ระยะทางที่ใกล้ ที่สุดในการพบ แพทย์
หน่วยวัด	อัตราส่วน	%	%	%	กิโลเมตร
มาตรฐาน ประเมินอ้างอิง	2	15	6.19	2	0 กม.
อัตราส่วนจาก การประเมิน	.7	11	100	0	2
ผลการประเมิน	0	0	1	1	0

ตารางที่ 1 (ต่อ)

อัตราส่วนการ ท่องเที่ยวที่ ยั่งยืน	% ของค่าใช้จ่ายทาง วัฒนธรรม	สารสนเทศ การคุ้มครอง เด็ก	มีข้อตกลง แรงงานใน ปัจจุบัน	% ของการซื้อ ของคนท้องถิ่น/การซื้อ รวม	มีส่วนร่วม ของกิจกรรม ปกป้อง สิ่งแวดล้อม	การเข้าถึง เทคโนโลยีใหม่
หน่วยวัด	%	มี/ไม่มี	มี/ไม่มี	%	มี/ไม่มี	มี/ไม่มี
มาตรฐาน ประเมินอ้างอิง	0.03	มี	มี	90	มี	มี
อัตราส่วนจาก การประเมิน	0	ไม่มี	-	100	มี	ไม่มี
ผลการประเมิน	0	0	0	1	1	0

ที่มา : BTDC, March 2000 อ้างอิงจากเอกสาร Groupe D'evlopment

ในแต่ละตัวชี้วัดผลการประเมินจะเปรียบเทียบระหว่างเกณฑ์อ้างอิงกับผลการประเมิน หากผลการประเมินต่ำกว่ามาตรฐานอ้างอิงจะมีผลเป็นลบ (0) หากเท่ามาตรฐานหรือดีกว่ามาตรฐานจะมีค่าเป็นบวก (1)

การใช้ checklist เพื่อทำการประเมิน

การใช้ checklist เป็นการใช้โดยวิธีเปรียบเทียบระหว่าง อัตราส่วนอ้างอิง (reference ratios) กับ อัตราประเมินจริง(actual ratios) จากโครงการท่องเที่ยวแต่ละโครงการ สำหรับแหล่งท่องเที่ยวที่เกิดขึ้นจะประเมินในภาพรวมของแหล่งท่องเที่ยว ที่สำคัญของจังหวัด แล้วนำมาประกอบการประเมินในภาพรวมอีกครั้งหนึ่ง อัตราส่วนอ้างอิง จะถูกกำหนดโดยหน่วยงานที่เกี่ยวข้องและผู้ชำนาญการในอุตสาหกรรม เมื่อเปรียบเทียบจากอัตราส่วนจริงแล้ว ในความเป็นจริงผลการประเมินจริงอาจไม่ถึงเกณฑ์อัตราส่วนมาตรฐานทุกตัวชี้วัด จึงอาจมีการจัดประเภทผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวออกเป็น 3 กลุ่ม เช่น กลุ่ม A – B – C

กลุ่ม A หมายถึงผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวที่มีตัวชี้วัดจริงเท่าหรือดีกว่าตัวชี้วัดอ้างอิงเท่ากับ 2 ใน 3 หรือมากกว่า และมีความหมายว่าสอดคล้องกับการพัฒนาที่ยั่งยืน

กลุ่ม B หมายถึงผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวที่ตัวชี้วัดจริงสอดคล้องกับตัวชี้วัดมาตรฐานระหว่าง 1 ใน 3 ถึง 2 ใน 3 ซึ่งเป็นค่าโดยเฉลี่ยและจะต้องมีการปรับปรุงให้ดีขึ้น มีศักยภาพที่จะพัฒนาให้มีความยั่งยืนได้

กลุ่ม C หมายถึงผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวซึ่งผลการประเมินจริงมีตัวชี้วัดผ่านอัตราส่วนอ้างอิงน้อยกว่า 1 ใน 3 ของตัวชี้วัด ซึ่งมีความหมายว่า ไม่มีศักยภาพที่จะพัฒนาให้ยั่งยืนได้

2.3 การพัฒนาตัวชี้วัดจากหลักจรรยาบรรณการท่องเที่ยวโลก

การพัฒนาตัวชี้วัดตามหลักจรรยาบรรณการท่องเที่ยวโลก จะต้องแปลงหลักจรรยาบรรณออกมาเป็นตัวชี้วัด เพื่อพิจารณาว่าผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ตหรือปัจจัยอุปทานมีมาตรฐานในการปฏิบัติงานสอดคล้องกับเครื่องชี้วัดหรือไม่ ความมีศักยภาพของผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวสามารถอธิบายได้จากมาตรฐานการปฏิบัติงานที่ถือปฏิบัติในปัจจุบันสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดในหลักจรรยาบรรณการท่องเที่ยวโลก ในทำนองเดียวกันการขาดศักยภาพมีความหมายว่ามาตรฐานการปฏิบัติงานในปัจจุบันต่ำกว่าและไม่สามารถพัฒนาให้ได้มาตรฐานเท่ากับหรือสูงกว่าหลักจรรยาบรรณการท่องเที่ยวโลกที่กำหนด

ในขั้นตอนแรกของการพัฒนาตัวชี้วัดที่สอดคล้องกับหลักจรรยาบรรณการท่องเที่ยวโลกจะประกอบด้วยตัวชี้วัดจำนวน 45 ตัว คือ

หลักจรรยาบรรณ	ตัวชี้วัด
<p>ข้อที่ 1 (ดูรายละเอียดของหลักจรรยาบรรณที่แนบ)</p>	<p>1.1 การปฏิบัติตามระเบียบเงื่อนไขทางวัฒนธรรมในแหล่งท่องเที่ยว และผู้ประกอบการ</p> <p>1.2 การปฏิบัติตัวของนักท่องเที่ยวต่อระเบียบข้อบังคับและกฎหมายของประเทศเจ้าของบ้าน และการให้ข้อมูลแก่นักท่องเที่ยว</p> <p>1.3 วัฒนธรรมการต้อนรับ ความรู้เกี่ยวกับตัวนักท่องเที่ยว พฤติกรรมและความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวแต่ละชาติ ความรู้ของผู้ประกอบการ มีการพัฒนาผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวที่เหมาะสมกับนักท่องเที่ยวแต่ละชาติ และความรู้ด้านภาษา</p> <p>1.4 ระบบข่าวสารข้อมูลในเรื่องการเตือนภัยในแหล่งท่องเที่ยว การเข้าถึงหน่วยช่วยเหลือ ความพร้อมของหน่วยช่วยเหลือนักท่องเที่ยว การแก้ไขปัญหาให้กับนักท่องเที่ยว</p> <p>1.5 กฎ ระเบียบ ข้อบังคับกฎหมายการท่องเที่ยว การคุ้มครองนักท่องเที่ยว และการบังคับใช้</p> <p>1.6 ความรู้ ความเข้าใจนักท่องเที่ยวและการปฏิบัติตามกฎระเบียบ และกฎหมาย</p>
<p>ข้อที่ 2</p>	<p>2.1 แนวนโยบายและกิจกรรมที่ปฏิบัติในแหล่งท่องเที่ยว</p> <p>2.2 แนวนโยบาย ผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวที่ตอบสนองกลุ่มนักท่องเที่ยวและกิจกรรมที่มีรูปแบบเหมาะสม การเข้าถึงของแหล่งท่องเที่ยวของชนพื้นเมืองและชนกลุ่มน้อย ตลอดจน โครงสร้างพื้นฐานที่เอื้ออำนวยต่อกลุ่มผู้สูงอายุ เด็ก สตรี และคนพิการ</p> <p>2.3 จำนวนแหล่งบันเทิง สำนักให้บริการทางเพศ และการขายบริการทางเพศของเด็กในทุกรูปแบบ</p> <p>2.4 แนวนโยบายของรัฐ และกิจกรรมการท่องเที่ยวที่เกิดขึ้นในแหล่งท่องเที่ยว จำนวนผู้ประกอบการที่ดำเนินการในเรื่องนี้</p> <p>2.5 หลักสูตรที่เปิดสอนหรือรายวิชาที่เปิดสอนด้านการท่องเที่ยวในสถาบันการศึกษาทุกระดับของแหล่งท่องเที่ยว</p>
<p>ข้อที่ 3</p>	<p>3.1 แนวนโยบายและการจัดกิจกรรมทางด้านสิ่งแวดล้อมสู่ภายนอก และการบริหารจัดการเพื่อสิ่งแวดล้อม</p> <p>3.2 โครงการประหยัดน้ำและพลังงานของสถานประกอบการ</p> <p>3.3 โครงการส่งเสริมการท่องเที่ยวออกฤดูกาล และวันหยุดของสถาบันการศึกษา</p> <p>3.4 แนวนโยบายการพัฒนาการท่องเที่ยว การออกแบบโครงสร้างพื้นฐาน โดยองค์กรภาครัฐ และการสำรวจการศึกษาการใช้พื้นที่</p> <p>3.5 ชีตความสามารถการรองรับของพื้นที่ (Carrying Capacity)</p>
<p>ข้อ 4</p>	<p>4.1 การดูแลทรัพยากรท่องเที่ยวขององค์กรปกครองท้องถิ่น</p> <p>4.2 การพัฒนาทางกายภาพของแหล่งท่องเที่ยวทางศิลปกรรม โบราณคดี และวัฒนธรรม</p>

	<p>4.3 ศึกษาการจัดสรรรายได้จากค่าเยี่ยมชม</p> <p>4.4 ศึกษากิจกรรมทางวัฒนธรรมที่จัดขึ้น มีการเปลี่ยนแปลงจากรูปแบบเดิมหรือไม่ และการให้ข้อมูลแก่ผู้เยี่ยมชม</p>
ข้อ 5	<p>5.1 อัตราการจ้างงาน และอัตราค่าจ้าง ของคนในท้องถิ่นในธุรกิจการท่องเที่ยว ทั้งทางตรงและทางอ้อม</p> <p>5.2 ศึกษารายได้ประชากรต่อหัวของจังหวัดภูเก็ต เมื่อเทียบกับที่อื่น และนโยบายการจ้างงานของสถานประกอบการ และรูปแบบโครงสร้างทางกายภาพของผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยว</p> <p>5.3 นโยบายการพัฒนาพื้นที่ห่างไกลของรัฐบาล</p> <p>5.4 การจัดทำโครงการศึกษาผลกระทบสิ่งแวดล้อมของสถานประกอบการ (Environmental Impact Assessment)</p>
ข้อ 6	<p>6.1 ระบบข้อมูลข่าวสารและการเข้าถึงข้อมูลของนักท่องเที่ยวจากผู้ประกอบการในแหล่งท่องเที่ยว ณ ศูนย์ข้อมูลข่าวสาร เช่น สนามบิน ท่าเทียบเรือ และสำนักงานททท.</p> <p>6.2 อัตราการเจ็บป่วยและข้อร้องเรียนจากพนักงานในเรื่องสวัสดิการ และนโยบายการจ้างงานของสถานประกอบการ</p> <p>6.3 โปรแกรมการท่องเที่ยวของบริษัทจัดนำเที่ยว และกิจกรรมทางศาสนา</p> <p>6.4 การร้องเรียนของนักท่องเที่ยวในเรื่องการไม่ปฏิบัติตามข้อตกลงในสัญญา ของบริษัทจัดนำเที่ยว</p> <p>6.5 คำประกาศเตือนภัยของหน่วยงานรัฐที่เกี่ยวข้องของไทย หรือประเทศอื่น ที่รับทราบจากสื่อมวลชนในท้องถิ่น และระดับนานาชาติ</p> <p>6.6 ระบบข่าวสารทางอิเล็กทรอนิกส์ ของสถานประกอบการและของรัฐที่เข้าถึงได้ทางเวบไซค์ และ จดหมายอิเล็กทรอนิกส์</p>
ข้อ 7	<p>7.1 สิทธิเท่าเทียมกันในการท่องเที่ยวและไม่มีการกีดกัน</p> <p>7.2 สิทธิของการใช้เวลาว่างและการพักผ่อนที่มีสิทธิได้รับค่าจ้าง</p> <p>7.3 การท่องเที่ยวเพื่อสังคม และการใช้เวลาว่างและการพักผ่อนควรได้รับการพัฒนาและสนับสนุนจากหน่วยงานของรัฐ</p> <p>7.4 นักท่องเที่ยวครอบครัว นักเรียน ผู้สูงอายุและผู้พิการควรได้รับการส่งเสริม</p>
ข้อ 8	<p>8.1 ศึกษา นโยบายและข้อจำกัดของรัฐต่างๆ ที่มีต่อนักท่องเที่ยวของตนเองและประเทศอื่น</p> <p>8.2 ศึกษา นโยบายและการปฏิบัติของหน่วยงานรัฐและองค์กรปกครองท้องถิ่นในเรื่องบริการทางกฎหมายและสุขภาพ</p> <p>8.3 ศึกษา นโยบายและการถือปฏิบัติของรัฐต่อนักท่องเที่ยวในเรื่องสิทธิประโยชน์ และการเข้าถึงข้อมูลเกี่ยวกับนักท่องเที่ยว</p> <p>8.4 ศึกษา นโยบายและการถือปฏิบัติของรัฐ ในเรื่องการข้ามชายแดน</p> <p>8.5 ดูนโยบายและการถือปฏิบัติของรัฐ เกี่ยวกับการแลกเปลี่ยนเงินตรา</p>
ข้อ 9	<p>9.1 นโยบายและการถือปฏิบัติของผู้ประกอบการในแหล่งท่องเที่ยว ที่เกี่ยวกับการ</p>

	<p>จ้างงาน</p> <p>9.2 นโยบายและการถือปฏิบัติของผู้ประกอบการในแหล่งท่องเที่ยว ที่เกี่ยวกับการพัฒนาและฝึกอบรมพนักงาน</p> <p>9.3 นโยบายและการถือปฏิบัติของรัฐ ในเรื่องประกอบธุรกิจ ในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ของวิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อม</p> <p>9.4 นโยบายและการถือปฏิบัติของผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องกับการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ระหว่างประเทศ</p> <p>9.5 นโยบายและการถือปฏิบัติของรัฐที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจข้ามชาติ</p> <p>9.6 นโยบายและการถือปฏิบัติของประเทศของนักท่องเที่ยว และประเทศผู้รับนักท่องเที่ยวในเรื่องการแบ่งผลประโยชน์ระหว่างกัน</p>
--	---

2.4 โครงการศึกษาเพื่อจัดทำดัชนี วัดคุณภาพมาตรฐานแหล่งท่องเที่ยวในประเทศไทย

โครงการศึกษาวิจัยการจัดการมนุษย์กับสิ่งแวดล้อม บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ กับสถาบันสิ่งแวดล้อมไทย (มีนาคม 2544) ได้กำหนดมิติ คุณลักษณะของแต่ละมิติ และดัชนีในแต่ละคุณลักษณะเพื่อเป็นตัวชี้วัดคุณภาพมาตรฐานแหล่งท่องเที่ยว และได้มีการทดลองวัดคุณภาพแหล่งท่องเที่ยวรวม 10 แห่ง ได้มีการกำหนดระดับมาตรฐานที่มีพื้นฐานแนวคิดที่ยอมรับได้ (Acceptable criteria) มากกว่าพื้นฐานของเกณฑ์เป็นไปได้สูงสุด (Maximizing criteria) การศึกษานี้เสนอเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพไว้ดังนี้

คะแนนร้อยละ	ระดับมาตรฐานคุณภาพ
81 ขึ้นไป	ดีเยี่ยม
71 – 80	ดีมาก
61 – 70	ดี
51 – 60	ปานกลาง
41 – 50	ต่ำ

การศึกษารั้ครั้งนี้ได้กำหนดมิติการศึกษาไว้ 7 มิติ ประกอบด้วย คุณลักษณะ และดัชนี ดังแสดงในหน้าถัดไป คือ

มิติ	คุณลักษณะ	ดัชนี	ลำดับ
------	-----------	-------	-------

			ดัชนี
1. ลักษณะทางกายภาพของแหล่งท่องเที่ยว	1. ที่ตั้งของแหล่งท่องเที่ยว	1. มีความเหมาะสมตามหลักการจัดการใช้พื้นที่ (Land plan)	1
		2. อยู่ห่างจากพื้นที่ที่มีคุณค่าเชิงการอนุรักษ์	2
		3. ครอบคลุมชุมชนท้องถิ่นน้อยที่สุด	3
		4. เป็นที่ตั้งที่ช่วยเสริมการฟื้นฟูธรรมชาติหรือวัฒนธรรมของพื้นที่	4
		5. เป็นที่ยอมรับของประชาชนในท้องถิ่น	5
	2. การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว	1. เหมาะสมทุกฤดูกาล	6
		2. ความปลอดภัยในการเดินทาง	7
		3. คุณภาพของถนนและ/หรือเส้นทางน้ำใช้ได้ตลอดปี	8
		4. ความชัดเจนของป้ายบอกทาง	9
	3. ความสมบูรณ์และความมีชื่อเสียงของแหล่งท่องเที่ยว	1. ความสมบูรณ์ของสภาพธรรมชาติและ/หรือสภาพดั้งเดิม	10
		2. มีคุณค่าหรือเอกลักษณ์พิเศษเชิงการท่องเที่ยว	11
		3. มีคุณค่าเชิงวิชาการและการศึกษา	12
		4. ความกลมกลืนกับธรรมชาติ วัฒนธรรมหรือสิ่งแวดล้อม	13
		5. ระดับความมีชื่อเสียง	14
2. การรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม	1. การจัดการขยะมูลฝอย	1. มีอุปกรณ์รองรับขยะเพียงพอและเหมาะสม	15
		2. มีระบบกำจัดขยะที่ถูกต้องวิธี (เผา/ฝังกลบ/ทำปุ๋ยหมัก)	16
		3. มีป้ายเตือนทิ้งขยะให้ถูกที่	17
		4. การออกแบบภาชนะรองรับขยะกลมกลืนกับสภาพแวดล้อม	18
	2. การจัดการคุณภาพน้ำ	1. มีระบบบำบัดน้ำเสียก่อนปล่อยลงสู่แหล่งน้ำสาธารณะ	19
		2. น้ำทิ้งปราศจากสารเคมีหรือสารอื่นในแหล่งน้ำของแหล่งท่องเที่ยว	20
		3. ความสะอาดของน้ำบริเวณชายฝั่งทะเล	21
		4. มีระบบตรวจสอบคุณภาพคุณภาพน้ำ/น้ำทิ้งอย่างต่อเนื่อง	22
	3. การจัดการคุณภาพอากาศ	1. อากาศปราศจากฝุ่นและควัน	23
		2. ไม่มีกลิ่นฟุ้งกระจายและสร้างความ	24

		<p>รำคาญภายในแหล่งท่องเที่ยว</p> <p>3. มีการจัดสภาพแวดล้อมให้มีการถ่ายเทอากาศที่ดี</p>	25
	4. การจัดการคุณภาพเสียง	<p>1. ปราศจากเสียงรบกวน (ไม่เกิน 55 dbA)</p> <p>2. ห่างไกลจากย่านอุตสาหกรรมชุมชนเมือง หรือกิจกรรมอื่นๆ ที่มีเสียงดัง (ไม่ ย่อยหิน)</p>	26 27
	5. ความประจบประแจงด้านสิ่งแวดล้อม	<p>1. มีมาตรการป้องกันการทำลายอย่างเหมาะสม</p> <p>2. มีกลุ่มองค์กรอนุรักษ์วัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่น</p> <p>3. มีการจัดทำป้ายประกาศระเบียบข้อบังคับ และกฎหมายที่เกี่ยวข้อง</p>	28 29 30
3. เศรษฐกิจ - สังคม	1. ผลประโยชน์ต่อชุมชน	<p>1. โอกาสทำงานของประชาชนในท้องถิ่น</p> <p>2. โอกาสหารายได้จากกิจกรรมเกี่ยวเนื่อง</p> <p>3. การได้ประโยชน์จากสาธารณูปโภคที่เกิดขึ้น</p>	31 32 33
	2. ความสามารถในการพึ่งตนเอง	<p>1. การจัดเก็บค่าธรรมเนียมได้เพียงพอกับค่าใช้จ่าย</p> <p>2. ความเหมาะสมของการจัดการจัดสรรงบประมาณ</p> <p>3. ความคล่องตัวในการเบิกจ่ายงบประมาณ</p>	34 35 36
	3. ความคุ้มค่าของการเที่ยวชม	<p>1. ความพึงพอใจในคุณค่าเชิงการท่องเที่ยว</p> <p>2. ความพอใจในบริการ</p> <p>3. ความพอใจในการบริหารจัดการ</p> <p>4. ความพอใจในความสะอาดและปลอดภัย</p> <p>5. ความพอใจในมิตรไมตรีจากชุมชนท้องถิ่น</p>	37 38 39 40 41
	4. การมีส่วนร่วมของชุมชน	<p>1. การได้รับประโยชน์ทั้งทางตรงและทางอ้อม ของชุมชน</p> <p>2. การมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการ</p> <p>3. การเปิดโอกาสให้องค์กรภายนอกเข้ามามีบทบาทสนับสนุน</p>	42 43 44
	5. ความเข้มแข็งของชุมชนและวัฒนธรรม	<p>1. มีการจัดตั้งกลุ่ม/องค์กรเพื่อดูแลการท่องเที่ยว</p> <p>2. มีกลุ่มอนุรักษ์วัฒนธรรมและภูมิปัญญา</p>	45 46

		ท้องถิ่น	
		3. การริเริ่มจัดกิจกรรมนันทนาการ	47
		4. จัดตั้งและประสานเครือข่ายวัฒนธรรม	48
		5. การถ่ายทอดมรดกทางวัฒนธรรมให้แก่เยาวชน	49
4. ศิลปวัฒนธรรม	1. คุณค่าทางอัตตาลักษณ์	1. ความเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตน	50
		2. ความต่อเนื่องการสืบสานวัฒนธรรมประเพณี	51
	2. คุณค่าทางปัญญาและองค์ความรู้	1. มีการสืบทอดภูมิปัญญาและองค์ความรู้อย่างต่อเนื่อง	52
		2. ความเป็นเอกลักษณ์ของภูมิปัญญาและองค์ความรู้	53
	3. คุณค่าทางด้านสุนทรียศาสตร์	1. ความงดงามของเอกลักษณ์ด้านศิลปวัฒนธรรม	54
	4. คุณค่าทางประวัติศาสตร์	1. ความเป็นมาทางด้านประวัติศาสตร์วัฒนธรรมประเพณีที่สืบค้นได้	55
	5. คุณค่าทางสังคม	1. มีความผูกพันต่อท้องถิ่น	56
		2. เปิดโอกาสให้คนในท้องถิ่นอื่นได้เรียนรู้วิถีชีวิต ประเพณี วัฒนธรรมด้วยความยินดี	57
		3. มีความเข้มแข็งในการดำรงรักษาความเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตนไว้ อันเป็นแบบอย่างต่อชุมชนอื่นๆ	58
5. ประวัติศาสตร์และโบราณคดี	1. คุณค่าทางสุนทรียภาพ	1. ศิลปกรรม	59
		2. ความกลมกลืนทางสถาปัตยกรรม	60
		3. ผังบริเวณ	61
	2. คุณค่าทางประวัติศาสตร์และโบราณคดี	1. ประวัติศาสตร์ของกลุ่มโบราณสถาน	62
		2. ประวัติศาสตร์ศิลปสถาปัตยกรรมและผังบริเวณ	63
		3. หลักฐานทางโบราณคดี	64
		4. อายุสมัย	65
	3. คุณค่าทางวิทยาการและการศึกษา	1. ความเป็นของแท้ดั้งเดิม	66
		- ที่ตั้ง	
		- เทคโนโลยี	
		- รูปแบบ	
		2. ความหายาก	67
		3. การสื่อความหมาย	68
		4. การเป็นตัวแทน	69

	4. คุณค่าทางสังคม	1. ความผูกพันต่อท้องถิ่น	70
	5. ขนาด	1. ขนาด	71
	6. ความสำคัญของกลุ่ม สิ่งก่อสร้าง	1. คะแนนจากตารางการจัดลำดับความสำคัญ โบราณสถาน	72
	7. สภาพทางกายภาพใน ปัจจุบัน	1. บรรยากาศของโบราณสถาน 73 2. ความหนาแน่นที่โล่งเหมาะสม 74 3. ความสัมพันธ์กับบริเวณโดยรอบ 75 4. ระบบการสัญจร-การเข้าถึง 76 5. การมองเห็น 77 6. ความสมบูรณ์ของโครงผังรวม 78 7. ความสมบูรณ์ของกลุ่มโบราณสถาน 79 8. การประกอบกิจกรรมที่เหมาะสม 80	
	8. ความเสี่ยงต่อการ เสื่อมสภาพ	1. จากธรรมชาติ 81 2. จากการกระทำของมนุษย์ 82	
6. คุณค่าทางการ เรียนรู้และการศึกษา	1. ผลประโยชน์และ ความคุ้มค่าในการเรียน รู้	1. ความพึงพอใจในคุณค่าเชิงการศึกษาของ แหล่งท่องเที่ยว 83 2. ความรู้สึกคุ้มค่าต่อการได้มาเยี่ยมชม 84	
	2. วิธีการเผยแพร่เนื้อหา ความรู้และการใช้แหล่ง ท่องเที่ยวเพื่อการเรียนรู้ และการศึกษา	1. การจัดทำป้ายสื่อ เพื่อให้ความรู้ถูกต้อง ต้อง/เหมาะสม 85 2. การปฐมนิเทศนักท่องเที่ยวก่อนเที่ยว ชม 86 3. การอบรมมัคคุเทศก์ท้องถิ่น 87 4. จัดค่ายเยาวชนเพื่อการท่องเที่ยว 88 5. จัดโครงการห้องเรียนธรรมชาติ/ศิลป วัฒนธรรม 89	
	3. การปรับปรุงปัจจัย และกระบวนการให้ ความรู้อย่างต่อเนื่อง	1. มีการตัดแปลงสื่อจากธรรมชาติของแหล่ง ท่องเที่ยวเพื่อการเรียนรู้และการศึกษา 90 2. การให้ความรู้แบบถาวรด้วยการจัดกิจ กรรมให้ความรู้แก่กลุ่มเป้าหมาย 91	
7. การบริหารและจัด การ	1. ประสิทธิภาพของ การใช้ทรัพยากรและ พลังงาน	1. ใช้อุปกรณ์/เครื่องไฟฟ้าแบบประหยัด 92 2. มีการใช้พลังงานจากธรรมชาติ 93 3. มาตรการให้พนักงาน/เจ้าหน้าที่ประหยัด พลังงาน 94 4. มีมาตรการอนุรักษ์ทรัพยากร 95 5. มีมาตรการป้องกันและเฝ้าระวังผล กระทบ 96	
	2. การจัดสิ่งอำนวยความสะดวก	1. การจัดสร้าง/เตรียมป้ายสื่อความหมาย 97 2. สาธารณูปโภค (ไฟฟ้า โทรศัพท์ ที่พัก) 98	

		3. สาธารณูปการ (ถนน ทางเดิน ลานจอดรถ สุขา)	99
		4. มีการตรวจสอบ ซ่อมบำรุงและปรับปรุง ส่วนที่เสียหายอย่างต่อเนื่อง	100
	3.การให้ความปลอดภัย ต่อชีวิตและทรัพย์สิน	1. มีเจ้าหน้าที่ดูแลรักษา 2. การติดตั้งป้าย/สัญญาณเตือนภัยอย่าง เหมาะสม 3. มีสัญญาณเตือนภัย 4. มีอุปกรณ์และเครื่องมือบรรเทาสาธารณ ภัย 5. มีอุปกรณ์ปฐมพยาบาล 6. มีแผนสำหรับป้องกันภัย	101 102 103 104 105 106
	4. การบริหารบุคคล และงบประมาณ	1. ความเหมาะสมและเพียงพอของบุคลากร กับงานตามภาระหน้าที่ 2. มาตรการสนับสนุนและขวัญกำลังใจ 3. มีการเก็บค่าธรรมเนียมน้อยเหมาะสม และมีประสิทธิภาพ 4. ประสิทธิภาพการบริหารงบประมาณ	107 108 109 110
	5. การปฏิบัติตาม ระเบียบข้อบังคับ และกฎหมายที่เกี่ยวข้อง	1. การจัดทำป้ายประกาศ ระเบียบ ข้อบังคับ/ กฎหมาย 2. ประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานของเจ้า หน้าที่ตามระเบียบข้อบังคับ/กฎหมาย	111 112
	6. การให้ความรู้และ สร้างจิตสำนึกในคุณค่า ของการท่องเที่ยว	1. มีศูนย์การบริการนักท่องเที่ยวเพื่อปฐมนิ เทศก์ก่อนเที่ยวชม 2. การจัดเตรียมเอกสารเผยแพร่	113 114

2.5 การกำหนดตัวชี้วัดจากระบบการท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต จากมาตรการทางกฎหมายและข้อ บังคับที่มีอยู่

ปัจจัยอุปทาน	วิธีการประเมิน	ตัวชี้วัด
1. แหล่งท่องเที่ยว (attractions)และกิจกรรม (activities)ในแหล่งท่อง เที่ยว แหล่งท่องเที่ยว ประกอบด้วย ทรัพยากรธรรมชาติที่มี อยู่ในจังหวัดภูเก็ต วัฒนธรรม	งานสำรวจงานสนาม ณ แหล่ง ท่องเที่ยวที่สำคัญ เพื่อดูว่าการ พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวดังกล่าว สอดคล้องกับการพัฒนาที่ยั่งยืน หรือไม่ วิธีการประเมินสำหรับ จังหวัดภูเก็ตสามารถใช้ ประกาศ กระทรวงวิทยาศาสตร์	1. ความสูงของอาคาร ในบริเวณพื้นที่ 1 ระยะห่างจากแนวชายฝั่งทะเล ไม่ น้อยกว่า 20 เมตร 2. ต้องมีพื้นที่ว่างอันปราศจากสิ่งปก คลุมไม่น้อยกว่าร้อยละ 75 ของพื้น ที่ที่ดินที่ขออนุญาตก่อสร้างอาคาร นั้น

<p>ธรรม ประเพณี รวมถึง สิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้นมา เช่น ชายหาดต่างๆ อุทยานแห่งชาติ สวน สัตว์ พิพิธภัณฑสถาน ภูเก็ตแฟนตาซี เป็นต้น รวมถึงกิจกรรมที่ สัมพันธ์กับแหล่งท่องเที่ยวเหล่านี้</p> <p>2. ที่พัก ประกอบด้วยโรงแรม โมเต็ล เกสต์เฮาส์ อพาร์ทเมนต์ และที่พัก รูปแบบอื่นที่ให้นักท่องเที่ยวพักค้างคืน</p> <p>ปัจจัยอุปทาน 2 ปัจจัยนี้ สามารถประเมินทางกายภาพตามตัวชี้วัดของประกาศกระทรวงวิทยาศาสตร์ฯ ได้</p>	<p>เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม เรื่อง กำหนดเขตพื้นที่และมาตรการคุ้มครองสิ่งแวดล้อม ในบริเวณจังหวัดภูเก็ต พ.ศ. 2540 เช่น มีการกำหนดพื้นที่ที่มีอาคารก่อสร้าง เป็น บริเวณที่ 1 ถึง บริเวณที่ 8</p> <p>บริเวณที่ 1 หมายความว่าพื้นที่ในบริเวณที่วัดจากแนวชายฝั่งทะเลรอบเกาะภูเก็ตเข้าไปในแผ่นดินเป็นระยะ 50 เมตร รวมทั้งพื้นที่ในเกาะต่างๆ</p> <p>บริเวณที่ 2 หมายความว่า พื้นที่ในบริเวณที่วัดจากแนวเขตบริเวณที่ เข้าไปในแผ่นดินเป็นระยะ 150 เมตร ฯลฯ</p> <p>บริเวณที่ 3 หมายความว่า พื้นที่ที่กำหนดให้เป็นศูนย์ราชการ ตามมติคณะรัฐมนตรี และพื้นที่ในบริเวณที่วัดจากบริเวณที่ 2 เข้าไปในแผ่นดินเป็นระยะทาง 200 เมตร ฯลฯแนวเขต</p> <p>บริเวณที่ 4 พื้นที่ในเขตเทศบาลเมืองภูเก็ตบางส่วน ฯลฯ</p> <p>บริเวณที่ 5 หมายความว่า พื้นที่ชนบทและเกษตรกรรมฯ</p> <p>บริเวณที่ 6 หมายความว่า พื้นที่ที่มีความสูงจากระดับน้ำทะเลปานกลางตั้งแต่ 40 เมตร ถึง 80 เมตร</p> <p>บริเวณที่ 7 หมายความว่า พื้นที่ที่มีความสูงจากระดับน้ำทะเลปานกลางเกินกว่า 80 เมตรขึ้นไป</p> <p>บริเวณ 8 หมายความว่าพื้นที่อื่นนอกจากบริเวณที่ 1 ถึงบริเวณที่ 7</p>	<p>3. บริเวณ 2 ให้มีได้เฉพาะอาคารที่มีความสูงไม่เกิน 12 เมตร ฯลฯ</p> <p>4. บริเวณ 3 ให้มีได้เฉพาะอาคารที่มีความสูงไม่เกิน 16 เมตร ฯลฯ</p> <p>5. บริเวณที่ 4 ก. เขตอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมศิลปกรรมหรือย่านอาคารเก่า ให้มีได้เฉพาะอาคารที่มีความสูงไม่เกิน 12 เมตร ฯลฯ</p> <p>6. บริเวณที่ 5 ให้มีได้เฉพาะอาคารที่มีความสูงไม่เกิน 6 เมตร ฯลฯ</p> <p>7. บริเวณที่ 6 ให้มีได้เฉพาะอาคารที่มีความสูงไม่เกิน 8 เมตรฯ เว้นแต่พื้นที่ที่มีความลาดชันเกิน 1 : 3 (V:H) ห้ามก่อสร้างหรือตัดแปลงอาคารใดๆ</p> <p>8. บริเวณที่ 7 ห้ามก่อสร้างหรือตัดแปลงอาคารใดๆ</p> <p>9. บริเวณที่ 8 ให้มีได้เฉพาะอาคารที่มีความสูงไม่เกิน 23 เมตร</p> <p>พื้นที่ตามข้อ 1 ห้ามการกระทำหรือประกอบกิจกรรม ดังต่อไปนี้</p> <ol style="list-style-type: none"> (1) การทำเหมืองหิน (2) การขนส่งหรือลำเลียงวัสดุอันตราย โดยใช้ระบบท่อขนส่ง ฯ (3) การถม ปิดกั้น หรือปรับพื้นที่ ซึ่งทำให้แหล่งน้ำสาธารณะตื้นเขินหรือเปลี่ยนทิศทาง (4) การขุด ถม หรือการเปลี่ยนแปลงสภาพธรรมชาติของพื้นที่พรุ (5) การถมทะเล (6) การปล่อยทิ้งมลพิษลงสู่แหล่งน้ำหรือทะเล ฯ (7) การเก็บหรือทำลายปะการัง ซากปะการัง หรือหินปะการัง (8) การจับปลาสวยงาม (9) การครอบครองปลาสวยงามที่จับได้ภายในเขตพื้นที่ตามข้อ 1 (10) การขุดตักหรือลอกกรวด หินผุ ดิน
--	---	---

		<p>ดินลูกรัง หรือทรายบด เพื่อการค้ำ บนพื้นที่ที่มีความสูงวัดจากระดับ น้ำทะเลปานกลางเกิน 80 เมตร หรือมีความลาดชันเฉลี่ยเกิน 1:3 (V: H) หรือความลาดชัน เฉลี่ยเกินร้อยละ 35</p> <p>(11) การเพาะเลี้ยงกุ้งหรือการขุด บ่อเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำเพื่อ การค้า</p>
<p>3. สิ่งอำนวยความสะดวกและ บริการนักท่องเที่ยวอย่างอื่น ประกอบด้วย บริษัททัวร์ ตัว แทนการเดินทาง ภัตตาคาร ศูนย์การค้า ธนาคารและ สถานที่แลกเปลี่ยนเงิน โรง พยาบาล บริการไปรษณีย์</p>	<p>ศึกษาจากข้อมูลทุติยภูมิ ของ บริการเหล่านี้ว่ามีพอเพียงในคุณ ภาพที่ดี หรือไม่</p>	<p>จำนวนของสถานบริการต่อจำนวนนัก ท่องเที่ยว และการร้องเรียนของนักท่องเที่ยว</p>
<p>4. การขนส่ง โครงสร้างพื้นฐาน ของการขนส่ง ประกอบ ด้วยการขนส่งทางอากาศ ทาง น้ำ ทางบก</p>	<p>ศึกษาของข้อมูลทุติยภูมิถึงความ มีพร้อมของระบบการขนส่งทั้ง หมด</p>	<p>ขีดความสามารถของสนามบินนานาชาติ ภูเก็ต ถนน และท่าเทียบเรือสำหรับ นักท่องเที่ยวที่มาทางทะเล</p>
<p>5. โครงสร้างพื้นฐานอย่างอื่น ประกอบด้วย น้ำประปา ไฟ ฟ้า ระบบการกำจัดของเสีย และน้ำเสีย และการติดต่อสื่อ สาร (telecommunications)</p>	<p>ศึกษาจากข้อมูลทุติยภูมิถึงความ มีพร้อมของโครงสร้างพื้นฐาน เหล่านี้</p>	<p>ขีดความสามารถของการกำจัดของเสีย และน้ำเสียของหน่วยงานรับผิดชอบ และสถานประกอบการ เช่น โรงแรม ภัตตาคาร</p>
<p>6. องค์ประกอบของสถาบัน อื่นประกอบด้วย (1) สำนักงานการท่องเที่ยว แห่งชาติ ในที่นี่ คือการท่องเที่ยว แห่งประเทศไทย (ททท.) สมาคมการท่องเที่ยว เช่น สมาคมการท่องเที่ยว จังหวัด ภูเก็ต สมาคมโรงแรมไทย ภาคใต้ สมาคมมัคคุเทศก์ อาชีพจังหวัดภูเก็ต (2) กฎหมายและข้อบังคับ</p>	<p>ศึกษาจากข้อมูลทุติยภูมิถึงความ มีพร้อมของโครงสร้างพื้นฐาน เหล่านี้</p>	<p>ผลผลิตและผลิตภาพในการดำเนินงาน ขององค์ประกอบของสถาบันที่กล่าว แล้ว</p>

<p>เกี่ยวกับการท่องเที่ยว เช่น พรบ.ธุรกิจนำเที่ยว และมัคคุเทศก์ พรบ.คน เข้าเมือง</p> <p>(3) โปรแกรมการศึกษาและ ฝึกอบรม สถาบันการ ศึกษาเพื่อเตรียมคนเพื่อ ทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ</p> <p>(4) ความมีพร้อมของเงินทุน เพื่อพัฒนาแหล่งท่อง เที่ยว สิ่งอำนวยความสะดวก สะดวก โครงสร้างพื้น ฐานและบริการ และกล ไกเพื่อดึงดูดเงินลงทุน</p> <p>(5) กลยุทธ์การตลาดและ โปรแกรมการส่งเสริม การตลาดเพื่อบอกกล่าว นักท่องเที่ยวเกี่ยวกับ ประเทศหรือภูมิภาค และ ชักชวนให้เข้ามาเยี่ยม เยือน และสิ่งอำนวยความสะดวก และการบริการในแหล่งท่อง เที่ยว</p> <p>(6) สิ่งอำนวยความสะดวกใน การเข้าเมือง รวมทั้งการ ดำเนินการเรื่อง วีซ่า สุลดการและสิ่ง อำนวยความสะดวก ณ จุดเข้าและออกประ ประเทศ</p>		
--	--	--

2.6 สรุปแนวคิดในการประเมินศักยภาพการพัฒนาของจังหวัดภูเก็ต

จากการทบทวนการพัฒนาตัวชี้วัดที่ได้กล่าวมาแล้วในข้อ 2.2 – 2.4 แล้วจะเห็นได้ว่าตัวชี้วัดแต่ละกลุ่มมีจุดเน้นที่แตกต่างออกไป แม้ว่าความมุ่งหมายหรือวัตถุประสงค์สุดท้ายมุ่งไปสู่จุดเดียวกัน คือการพัฒนาการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนและมีความรับผิดชอบต่อ แต่การประเมินศักยภาพของ

การพัฒนาเพื่อนำไปสู่การท่องเที่ยวที่ยั่งยืนต้องพิจารณาให้ครบวงจรของการจัดการ คือ การกำหนดตัวชี้วัด การนำตัวชี้วัดออกไปสู่การปฏิบัติจริง และการมีระบบตรวจสอบการดำเนินงาน เพื่อนำไปสู่การแก้ไขปรับปรุง ฉะนั้น การกำหนดตัวชี้วัดจึงเป็นจุดเริ่มต้นเท่านั้น ความยั่งยืนเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อการพัฒนาที่ดำเนินการอยู่เป็นไปตามตัวชี้วัดนั้น และจะต้องมีการตรวจสอบประเมินผลอยู่ตลอดเวลาว่าการดำเนินงานในทางปฏิบัติได้มีการปรับปรุงแก้ไขหรือไม่เมื่อผลการดำเนินงานเบี่ยงเบนไป

จากการศึกษาถึงปัจจัยอุปทานและการปฏิบัติตามประกาศกระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม เรื่อง กำหนดพื้นที่และมาตรการคุ้มครองสิ่งแวดล้อมในบริเวณจังหวัดภูเก็ต พ.ศ. 2540 ในข้อที่ 2.5 ทำให้ทราบว่าประกาศดังกล่าวหากมีการปฏิบัติอย่างเคร่งครัดแล้ว จะบังเกิดความยั่งยืนทางนิเวศวิทยาอย่างชัดเจน อีกทั้งประกาศดังกล่าวยังครอบคลุมถึงการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมศิลปกรรมหรือย่านอาคารเก่าอีกด้วย จึงมีข้อสรุปดังนี้ คือ

1. มิติทางนิเวศวิทยาและทางวัฒนธรรม(ศิลปกรรม)บางส่วน สามารถใช้มาตรการตามประกาศกระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม เรื่อง กำหนดพื้นที่และมาตรการคุ้มครองสิ่งแวดล้อมในบริเวณจังหวัดภูเก็ต พ.ศ. 2540 และประกาศฉบับต่อไป มาตรการเช่นว่านี้ จะเป็นการเพียงพอที่จะก่อให้เกิดความยั่งยืนทางนิเวศวิทยาหรือทางสิ่งแวดล้อมและการรักษาศิลปกรรมได้

2. ในทางเศรษฐกิจตัวชี้วัดที่สามารถนำมาใช้ในทางปฏิบัติได้และยอมรับได้คือรายได้ที่เกิดจากอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ตที่จัดทำโดยการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยตามที่ได้แสดงในตารางที่ 2 และตัวชี้วัดการใช้เทคโนโลยีอิเล็กทรอนิกส์ในอุตสาหกรรมท่องเที่ยว เช่น การส่งเสริมตลาดทางเวปไซท์ (Web site) การรับจองห้องพักทางอิเล็กทรอนิกส์เมลล์(e-mail) และการเรียกเก็บเงินทางอิเล็กทรอนิกส์(e-banking) เพราะสิ่งเหล่านี้เป็นปัจจัยพื้นฐานของการพัฒนาเศรษฐกิจ

3. ในทางสังคมสามารถนำตัวชี้วัดที่พัฒนาโดย Groupe D'velopment มาใช้ได้ในเรื่อง การสร้างงาน การฝึกอบรมและพัฒนาพนักงาน ความปลอดภัยของชีวิตและทรัพย์สิน สุขภาพอนามัย การมีส่วนร่วมทางวัฒนธรรม และสารสนเทศการคุ้มครองเด็ก

4. ตัวชี้วัดจากหลักจรรยาบรรณการท่องเที่ยวโลก บางประการที่น่าจะนำมาพิจารณาในการประเมินศักยภาพของปัจจัยอุปทานการท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต คือ สารสนเทศของแหล่งท่องเที่ยวที่มีให้กับนักท่องเที่ยวเพื่อสร้างความเข้าใจระหว่างคนและสังคมของชนชาติต่างๆ การอำนวยความสะดวกให้กับผู้ด้อยโอกาสในการท่องเที่ยวอันเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานของมนุษย์ เป็นต้น

2.7 การประเมิน

ในบทต่อไปจะเป็นการประเมินระบบการท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ตเพื่อทราบศักยภาพของการพัฒนาไปสู่แหล่งท่องเที่ยวระดับโลกที่มีความยั่งยืน โดยใช้ตัวชี้วัดที่เกี่ยวข้อง เริ่มต้น

จากโครงการนำร่องการประเมินแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญโดยใช้ตัวชี้วัดที่พัฒนาแล้วของ Groupe D'velopment เป็นตัวชี้วัด จากนั้นเป็นการประเมินศักยภาพการบริหารทรัพยากรการท่องเที่ยวขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นซึ่งเป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบโดยตรงตามกฎหมายที่มีอยู่ เพื่อให้เห็นศักยภาพของปัจจัยอุปทานอย่างกว้างๆ จะประเมินปัจจัยอุปทานเหล่านี้โดยใช้แบบสอบถามและศึกษาจากข้อมูลทุติยภูมิที่มีอยู่ ประการแรกเริ่มจากปัจจัยอุปทาน ที่พัก โดยใช้แบบสอบถามกับธุรกิจโรงแรมซึ่งเป็นธุรกิจหลักของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ต เพื่อยืนยันถึงศักยภาพของการพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ตว่าสอดคล้องกับแนวทางการพัฒนาที่ยั่งยืนหรือไม่ จากนั้นจะศึกษาปัจจัยอุปทานอย่างอื่นจากข้อมูลทุติยภูมิที่มีอยู่

อย่างไรก็ตามการประเมินทั้งหมดที่จะกล่าวถึงมีองค์ประกอบบางประการที่จะต้องพิจารณา คือ

1. การพัฒนาการท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ตในแง่ตัวผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวได้ผ่านพ้นหลายขั้นตอนของวงจรชีวิตผลิตภัณฑ์และมาอยู่ในสถานะที่ต้องมีการปรับตัวเพื่อความเติบโตที่ยั่งยืนในอนาคต การพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ต ภาคเอกชนเป็นผู้นำการพัฒนามาโดยตลอดและมีวัตถุประสงค์เพื่อแสวงผลตอบแทนจากการลงทุนสูงสุดและไม่มีแผนพัฒนาที่ชัดเจนของส่วนรวมกำหนดไว้ล่วงหน้าเพื่อเป็นกรอบในการพัฒนา เช่นเดียวกับแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดอื่น ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย (stakeholders) ในภาคเอกชนจึงมีความเข้มแข็งและมีอำนาจในการต่อรองสูง จึงต้องมีกลไกที่มีประสิทธิภาพสูงในการประสานผลประโยชน์เพื่อปรับปรุงการพัฒนาในอนาคต
2. ในการบริหารจัดการการพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ตปัจจุบันในทางนิตินัยอยู่ในความดูแลขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอย่างชัดเจน โดยดูได้จากกฎหมายรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ที่เป็นแม่บทของกฎหมายอื่น หมวด ๕ แนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ ที่ระบุไว้ใน มาตรา ๗๕ รัฐต้องส่งเสริมและสนับสนุนให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการสงวนและใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติและความหลากหลายทางชีวภาพอย่างสมดุล รวมทั้งมีส่วนร่วมในการส่งเสริม บำรุงรักษา และคุ้มครองคุณภาพสิ่งแวดล้อมตามหลักการการพัฒนาที่ยั่งยืนตลอดจนควบคุมและกำจัดภาวะมลพิษที่มีผลต่อสุขภาพอนามัย สวัสดิภาพ และคุณภาพชีวิตของประชาชน และหมวด ๕ การปกครองส่วนท้องถิ่น ใน มาตรา ๒๘๕ ที่กำหนดให้ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นย่อมมีหน้าที่บำรุง รักษา ศิลปะ จารีต ประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่น หรือวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่น... และมาตรา ๒๕๐ เพื่อส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นย่อมมีอำนาจหน้าที่ที่กฎหมายบัญญัติ ในเรื่อง การจัดการ การบำรุงรักษา และการใช้ประโยชน์จาก

ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่อยู่ในเขตพื้นที่...เป็นต้น ฉะนั้นการประเมินศักยภาพของจังหวัดภูเก็ต จึงต้องมองในแง่การจัดการดูแลทรัพยากรการท่องเที่ยวให้สอดคล้องกับตัวชี้วัดที่กำหนด ซึ่งอยู่ในความรับผิดชอบขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น นั่นคือ องค์กรบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล องค์กรบริหารส่วนตำบล รวมถึงการทำงานร่วมกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสียอื่นๆ ในภาค

เอกชน

3. จังหวัดภูเก็ตไม่มีหน่วยงานกลางในการประสานแผนการพัฒนา การกำกับดูแล และการตรวจสอบการบริหารและจัดการทรัพยากรทางการท่องเที่ยวขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นให้ไปในทิศทางเดียวกัน รวมทั้งการแก้ไขความขัดแย้งระหว่างองค์กรปกครองท้องถิ่นซึ่งมีฐานะเป็นนิติบุคคลเหมือนกัน

บทที่ 3

การประเมินศักยภาพเบื้องต้นของแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญ

3.1 วิธีการประเมิน

เพื่อทราบศักยภาพเบื้องต้น คณะผู้ศึกษาวิจัยได้ใช้ตัวชี้วัดที่ได้รับการพัฒนาจาก Groupe D'evloppment ในรูป บัญชีตรวจสอบ (checklist) โครงการท่องเที่ยว ทำการประเมินแหล่งท่องเที่ยวหลักของจังหวัดภูเก็ต จำนวน 8 แหล่ง เนื่องจากหาดป่าตองมีกิจกรรมหรือผลิตภัณฑ์สำหรับการท่องเที่ยวมากกว่าแหล่งท่องเที่ยวอื่น จึงได้แบ่งพื้นที่เพื่อทำการประเมินออกเป็น 2 กลุ่ม โดยใช้ซอยบางลาเป็นเส้นแบ่ง ด้านเหนือของซอยบางลาเป็นป่าตอง 1 และด้านใต้ของซอยบางลาเป็นป่าตอง 2 จึงมีแหล่งท่องเที่ยวเพื่อทำการประเมินเบื้องต้น 9 กลุ่ม ประกอบด้วย

- (1) หาดในยางและในทอน
- (2) หาดบางเทา
- (3) หาดกมลา
- (4) หาดป่าตอง 1
- (5) หาดป่าตอง 2
- (6) หาดกะตะและกะรน
- (7) หาดกะตะน้อยและแหลมพรหมเทพ
- (8) แหลมพันวาและเกาะสิเหร่
- (9) เขตเทศบาลเมืองภูเก็ต

3.1.1 การประเมิน คณะผู้วิจัยได้ให้นักศึกษาคณะอุตสาหกรรมบริการ หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต วิชาเอกการจัดการโรงแรม ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชา การวางแผนและกลยุทธ์การท่องเที่ยวนานาชาติ (815-402 International Tourism Strategy and Planning) ชั้นปีที่ 4 ปีการศึกษา 2/2544 จำนวน 106 คน แบ่งกลุ่มทำการศึกษา ในจำนวนกลุ่มละ 11-12 คน (รายชื่อนักศึกษาและกลุ่มการประเมินอยู่ในเอกสารแนบท้ายหมายเลข 2) ทำการสัมภาษณ์ผู้ประกอบการธุรกิจ หน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้อง และประเมินทางกายภาพที่แท้จริง

3.1.2 ผลการศึกษา จากการประเมินแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญ 8 แหล่ง (หาดป่าตองมีกลุ่มสำรวจ 2 กลุ่ม) โดยใช้ตัวชี้วัดที่พัฒนา โดย Groupe D'evloppment ปรากฏตามตารางที่ 8

ตารางที่ 8 ผลการศึกษาโครงการนำร่อง

ประเภทอัตราส่วน	% การใช้พื้นที่เพื่อการท่องเที่ยว/พื้นที่รวม	% การปรับปรุงคุณภาพของเสีย	% การปรับปรุงคุณภาพน้ำเสีย	การใช้น้ำต่อห้องพัก	ความสูงของสิ่งก่อสร้างโดยเฉลี่ย
หน่วยอ้างอิง	%	%	%	ลิตร	เมตร
หน่วยประเมินอ้างอิง	ไม่มากกว่า 35	ไม่น้อยกว่า 70	ไม่น้อยกว่า 80	ไม่มากกว่า 1500	ไม่มากกว่า 15
1. หาดในยางและในทอน	30	2	100	Not know	12
ผล	1	0	1	0	1
2. หาดบางเทา	50	60	80	1200	12
ผล	0	0	1	1	1
3. หาดกมลา	5	Not know	100	1077	12
ผล	1	0	1	1	1
4. หาดป่าตอง 1	50	70.56	90	590	30
ผล	0	1	1	1	0
5. หาดป่าตอง 2	ไม่ทราบ	51	49	1105	12.45
ผล	0	0	0	1	1
6. หาดกะตะ-กะรน	33	66.6	100	500	11.66
ผล	1	0	1	1	1
7. หาดกะตะน้อย-พรหมเทพ	30	39.13	55	340.2	6.22
ผล	1	0	0	1	1
8. แหลมพันวา-เกาะสีเฮอร์	60	ไม่ทราบ	100	500	10
ผล	0	0	1	1	1
9. เทศบาลเมืองภูเก็ต	60	ไม่ทราบ	100	ไม่ทราบ	>15
ผล	0	0	1	0	0

ประเภทอัตราส่วน	การจ้างงานต่อห้องต่อสถานที่	% ของพนักงานที่ได้รับการฝึกอบรมอย่างต่อเนื่อง	% ความถี่ของการใช้ของคนที่้อ่งอื่น (turn-over)	อัตราอาชญากรรมต่อนักท่องเที่ยว (%)	ระยะทางถึงหมอที่ใกล้ที่สุด
หน่วยอ้างอิง	อัตราส่วน	%	%	%	กม.
หน่วยประเมินอ้างอิง	2	15	6.19	2	0
1. หาดในยางและในทอน	ไม่ทราบ	ไม่ทราบ	96	0.1	2
ผล	0	0	1	1	0
2. หาดบางเทา	1.5	54	25	.057	0.5
ผล	0	1	1	1	0
3. หาดกมลา	ไม่ทราบ	ไม่ทราบ	64	0	10
ผล	0	0	1	1	0
4. หาดป่าตอง 1	.97	34.79	ไม่ทราบ	<1	0
ผล	0	1	0	1	1
5. หาดป่าตอง 2	ไม่ทราบ	59	13	<1	1.375
ผล	0	1	1	1	0
6. หาดกะตะ-กะรน	0.775	9	2	0	5
ผล	0	0	0	1	0
7. หาดกะตะน้อย-พรหมเทพ	.929	34.78	18.08	0	18.73
ผล	0	1	1	1	0
8. แหลมพันวา-เกาะสิเหร่	0.7	11	100	0	2
ผล	0	0	1	1	0
9. เทศบาลเมืองภูเก็ต	0.7	11	100	0	2
ผล	0	0	1	1	0

ประเภทอัตราส่วน	% ค่าใช้จ่ายทางวัฒนธรรม	สารสนเทศ (การคุ้มครองเด็ก)	มีสัญญาการจ้างงาน	% การซื้อของคนท้องถิ่น/ยอดการซื้อรวม	การมีส่วนร่วมในการดำเนินการปกป้องสิ่งแวดล้อม	การเข้าถึงเทคโนโลยีสมัยใหม่
หน่วยอ้างอิง	%	มี/ไม่มี	มี/ไม่มี	%	มี/ไม่มี	มี/ไม่มี
หน่วยประเมินอ้างอิง	0.03	มี	มี	90	มี	มี
1. หาดในยางและในทอน	1	มี	มี	100	มี	มี
ผล	1	1	1	1	1	1
2. หาดบางเทา	1	ไม่มี	ไม่มี	24	มี	มี
ผล	1	0	0	0	1	1
3. หาดกมลา	7.16	ไม่มี	มี	60	มี	มี
ผล	1	0	1	0	1	1
4. หาดป่าตอง 1	0	ไม่มี	ไม่ทราบ	100	มี	มี
ผล	0	0	0	1	1	1
5. หาดป่าตอง 2	10	ไม่มี	มี	13	มี	มี
ผล	1	0	1	0	1	1
6. หาดกะตะ-กะรน	0.3	มี	มี	10	มี	มี
ผล	1	1	1	0	1	1
7. หาดกะตะน้อย-พรหมเทพ	0	มี	มี	18.04	มี	มี
ผล	0	1	1	0	1	1
8. แหลมพันวา-เกาะสีเฮอร์	0	ไม่มี	ไม่ทราบ	100	มี	ไม่มี
ผล	0	0	0	1	1	0
9. เทศบาลเมืองภูเก็ต	10	มี	มี	100	มี	มี
ผล	1	1	1	1	1	1

ปรากฏว่า ผลการประเมินอยู่ใน กลุ่ม B หมายถึงผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวที่ตัวชี้วัดจริง (ผลการประเมิน) มีความสอดคล้องกับตัวชี้วัดมาตรฐานระหว่าง 1 ใน 3 ถึง 2 ใน 3 ซึ่งเป็นค่าโดยเฉลี่ย มีความหมายว่ามีความจำเป็นจะต้องมีการปรับปรุงให้ดีขึ้น และมีศักยภาพที่จะพัฒนาให้มีความยั่งยืนได้

อย่างไรก็ตามตัวชี้วัดทั้ง 16 ตัวยังไม่ครอบคลุมความหมายของความยั่งยืนที่องค์การท่องเที่ยวโลกได้กำหนดขึ้น ขอบเขตที่ยังไม่มีตัวชี้วัดประเมินได้ เช่น

- (1) ไม่มีการประเมินว่า ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในการพัฒนาการท่องเที่ยวและตัวนักท่องเที่ยวเอง มีการปฏิบัติตามประเพณีทางสังคมและวัฒนธรรมของแหล่งท่องเที่ยวหรือไม่ และมีการปฏิบัติที่เท่าเทียมกันต่อ คนกลุ่มน้อยและคนพื้นเมือง และการให้การยอมรับคุณค่าของคนเหล่านั้น (ข้อ 1.1)
- (2) ไม่ได้มีการประเมินว่า กิจกรรมการท่องเที่ยวเคารพต่อความเท่าเทียมกันของผู้ชายและผู้หญิง และเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมสิทธิมนุษยชน และโดยเฉพาะอย่างยิ่งสิทธิส่วนบุคคลของกลุ่มคนที่มีความอ่อนแอมากที่สุด โดยเฉพาะเด็ก ผู้สูงอายุ ผู้พิการ คนกลุ่มน้อยและคนพื้นเมือง (ข้อ 2.2)
- (3) ไม่ได้มีการประเมินในเรื่องการใช้ประโยชน์จากความเป็นมนุษย์ไม่ว่าในรูปแบบใด โดยเฉพาะการกระทำทางเพศต่อเด็ก (ข้อ 2.3) แต่มีการประเมินในเรื่องสารสนเทศการคุ้มครองเด็ก
- (4) ไม่ได้มีการประเมินในเรื่อง การบรรจุหลักสูตรเพื่อการเรียนรู้ในเรื่อง คุณค่าของการแลกเปลี่ยนนักท่องเที่ยว ผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจและวัฒนธรรม และความเสี่ยงของการท่องเที่ยว (ข้อ 2.5)
- (5) ไม่ได้พิจารณาในรายละเอียดว่า ประชาชนท้องถิ่นได้รับผลประโยชน์จากกิจกรรมการท่องเที่ยว ทั้งทางเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรมที่เขาสร้างขึ้นมา อย่างเป็นธรรมจากแรงงานของเขาไม่ว่าจะเป็นทางตรงและทางอ้อม (ข้อ 5.1)
- (6) ยังไม่ได้มีการประเมิน การให้ข่าวสารข้อมูลแก่นักท่องเที่ยวอย่างมีหลักฐานและข้อเท็จจริงในเรื่องแหล่งท่องเที่ยว และเงื่อนไขการเดินทาง การต้อนรับและการกินอยู่ (ข้อ 6.1)
- (7) ยังไม่ได้มีการประเมินว่า นักท่องเที่ยวที่เป็นครอบครัว เยาวชน นักเรียน ผู้สูงอายุ และผู้พิการ ได้รับการส่งเสริมและอำนวยความสะดวกหรือไม่ (ข้อ 7.4)

นอกจากนี้ ตัวชี้วัดบางตัวต้องประเมินทั้งจังหวัดภูเก็ต เช่น การประเมินขีดความสามารถการรองรับของพื้นที่ทางกายภาพ ในรูปของตัวชี้วัด “การใช้พื้นที่เพื่อการท่องเที่ยว/พื้นที่รวม” และ “สารสนเทศการคุ้มครองเด็ก” จะต้องดูสารสนเทศเหล่านี้มีบริการในจุดที่ควรจะมีอยู่

เช่นสนามบินนานาชาติภูเก็ต หรือท่าเรือที่เป็นจุดควบคุมการเดินทางทางเรือ และท่ารถโดยสาร เป็นต้น

สำหรับตัวชี้วัดการจ้างงาน/ห้อง/โครงการ จากการศึกษาของข้อมูลของกรมจัดหางาน ประจำปีงบประมาณ 2544 ปรากฏว่ามีตำแหน่งงานว่าง จำนวน 6,225 ตำแหน่ง มีผู้สมัครงาน รวม 3,102 ตำแหน่ง ปล่อยให้การบรรจุนานได้เพียง 1,841 ตำแหน่ง และในรอบ 4 เดือนของปี 2545(มค.-เมย.) ปรากฏว่า มีตำแหน่งงานว่าง 4,116 ตำแหน่ง มีผู้สมัครงาน 2,250 ตำแหน่ง และมีการบรรจุนาน 1,363 ตำแหน่ง จะเห็นได้ว่า ในปี งบประมาณ 2544 มีการบรรจุนานได้เพียง ร้อยละ 29.57 ของตำแหน่งงานว่างเท่านั้น และใน ระยะเวลา 4 เดือนของปี 2545 มีการบรรจุนานได้ร้อยละ 33.11 ของตำแหน่งงานที่ว่าง จากการสอบถามเจ้าหน้าที่และการดูตำแหน่งงานที่ไม่สามารถบรรจุนานได้ ส่วนมากเป็นตำแหน่งที่ต้องทักษะในเรื่องภาษา วิชาชีพเฉพาะในงาน โรงแรม เป็นต้น จึงมีคำถามในเรื่องการจัดการศึกษาที่มีอยู่ได้ผลิตบุคลากรได้ตรงกับความต้องการของอุตสาหกรรมหรือได้มีการลงทุนทางศึกษาอย่างพอเพียงหรือไม่

การประเมินที่จะกล่าวในบทต่อไป เป็นการประเมินศักยภาพของการนำแนวคิดการพัฒนาที่ยั่งยืนไปสู่การปฏิบัติ คือการศึกษาพฤติกรรมการจัดสรรทรัพยากรขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นว่ามีทิศทางการสนับสนุนแผนงานเพื่อความยั่งยืนหรือไม่ รวมถึงการประเมินปัจจัยอุปทานอย่างอื่น โดยเฉพาะการดำเนินงานของธุรกิจโรงแรมซึ่งเป็นธุรกิจหลักธุรกิจหนึ่งในอุตสาหกรรมบริการว่าดำเนินธุรกิจที่สอดคล้องกับหลักจรรยาบรรณของการท่องเที่ยวโลกหรือไม่

3.2 การประเมินแหล่งท่องเที่ยวสำคัญโดยการสังเกตในพื้นที่

ในช่วงการเก็บข้อมูลองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ระหว่างวันที่ 28 มีนาคม 2545 ถึง 26 เมษายน 2545 ได้มีการสัมภาษณ์ผู้บริหารองค์กรและการสังเกตพื้นที่ในแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญ ปรากฏว่ายังมีการฝ่าฝืนระเบียบข้อบังคับและกฎหมายหลายประการในพื้นที่สาธารณะต่างๆ เช่น จากภาพประกอบจะเห็นได้ว่า

- (1) การประกอบธุรกิจตามชายหาดที่สำคัญยังคงมีอยู่ เช่น หาดในยาง (บริเวณหน้าโรงแรม Crown Niyang และ Pearlvillage ร้านค้าบุกรุกชายหาดยังคงมีอยู่ เป็นร้านคลุมด้วยผ้าพลาสติกโครงเหล็ก ร้านอาหารบริการเกือบทุกประเภท มีบริษัทจัดนำเที่ยว ร้านตัดเสื้อผ้า บริการรถให้เช่า รมและที่นั่งเก้าอี้ผ้าใบมีตามปกติ ดูเหมือนว่าจะอยู่ถาวร) หาดอื่นก็เช่นกัน เช่น บางเทา(ด้านหน้าโรงแรม Sheraton ด้านเหนือหน้าโรงแรมขึ้นไปมีร้านค้าเหมือนเดิม เป็นร้านแผงลอย ร้านอาหาร ร้านตัดเสื้อผ้า และมีเรือ Scooter ไว้บริการ 3 ลำ) กมลา เป็นต้น การกีดเซาะชายหาดในอุทยานแห่งชาติสิรินาถและความสกปรกของชายหาดรวมทั้งห้องน้ำ (12 และ 19 มกราคม 2545)

- (2) ถนนริมชายหาดจากหาดในทอนถึงถ้ำยั้น พื้นที่บนเขาถึงริมหาดพื้นที่ลาดชันมาก ส่วนมากปักป้าย “ที่ส่วนบุคคลห้ามบุกรุก” และมีป้ายโฆษณาโครงการ เช่น TRISARA, The Three Dolphins Resort Co., Ltd. โครงการเหล่านี้ส่วนมากเป็นบ้านพักราคาแพงสำหรับชาวต่างประเทศโดยเฉพาะ เช่น Laem Son Resort มีวิลล่า 7 หลัง ราคาหลังละ US\$2 ล้าน TRISARA เป็นโรงแรมและสปา มีวิลล่าขาย 14 หน่วยในราคาหน่วยละ US\$ 1.75 ล้านขึ้นไปเป็นต้น (12 มกราคม 2545)
- (3) การตัดถนนของส่วนราชการ เช่น โยธาธิการจังหวัด และเทศบาลเอื้ออำนวยต่อการบุกรุกที่สาธารณะ และการทำผิดกฎหมาย เช่นการพัฒนาถนนสายลาลัย-นาคาเล ถนนมาสิ้นสุดที่โครงการบ้านพักราคาสูง จอมช้าง(An Exclusive Home) ถนนสายนี้มีโครงการบ้านพัก 3 โครงการหรือถนนของเทศบาลป่าตองด้านหลังบนพื้นที่สูงที่มีการก่อสร้างอาคารที่มีความลาดชันสูง หรือพื้นที่สูงกว่า 80 เมตรเหนือระดับน้ำทะเลปานกลาง เป็นต้น (13 มกราคม 2545)
- (4) บางหาดไม่มีหน่วยงานดูแลความสะอาด
- (5) บริเวณที่อยู่ของชาวเล(ไทยใหม่)ที่เกาะสิเหร่ หรือหาดราไวย์ขาดการดูแลในเรื่องความสะอาดและความเรียบร้อย
- (6) การจัดทัวร์นั่งช้างในเกาะภูเก็ตที่ไม่สอดคล้องกับธรรมชาติที่เป็นจริงรวมทั้งการใช้แรงงานต่างชาติควบคุมดูแลช้าง

3.3 การรายงานข่าวของหนังสือพิมพ์เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมและการบริหารงานของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

จากการติดตามข่าวทั้งทางท้องถิ่นและส่วนกลางในส่วนของ การรักษาสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรท่องเที่ยวในหนังสือพิมพ์บางฉบับ มีข่าวของภูเก็ตเป็นระยะ เช่น “ฟ้อง อบต.กะรน ทำน้ำป่า-โคลนทะเลลัก” มติชนรายวัน วันจันทร์ที่ 12 พฤศจิกายน 2544) “การทวงถาม ผู้ว่าฯซีอีโอ ภูเก็ต แผนแม่บทบริหารจัดการ ดิน-น้ำป่า” (มติชนรายวัน วันจันทร์ที่ 19 พฤศจิกายน พ.ศ. 2544) “ป่าไม้ภูเก็ตยึดถนน อบต.กะรนรุกป่าปลูกป่าเฉลิมพระเกียรติเขานาคเกิด”(มติชนอังคารที่ 4 ธันวาคม พ.ศ. 2544 หน้า 15) ”ฝรั่ง-ไทย รุกทุ่งเลี้ยงสัตว์ แลลมพรหมเทก 2.8 พันไร่” (มติชนรายวัน วันพุธที่ 13 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2545) “แฉที่ดินไม่กล้าถอนสิทธิรุกเกาะกะทะ ผู้ว่าฯภูเก็ตรับลูกสั่งทำเรื่องแย้งด่วน” (มติชนรายวัน วันที่ 16 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2545) “Old mistakes result in battle of beaches: Access to some of Phuket’s famous beaches is becoming increasingly difficult” (Phuket Gazette, March 1-14, 2002), “Phuket shocked by news of foreign operated sex cruises!” (The Voice of Phuket & Southern Thailand Siangtai Times, News Of Sunday 7 April – Saturday 13 April 2002) “จู่ ระเบิดปัญหาเว็บ ‘สาวไทยขายเซ็กซี่’ กก.สภาวัฒนธรรมภูเก็ตเปิดคู่มือ ถึงตะลึง แฉข้าราชการแฝงต่างชาติต้นเหตุรุกป่าต้นน้ำ”(มติชนรายวัน วันพุธที่ 17 เมษายน พ.ศ. 2545 หน้า 17) “จับแล้วบริษัท ‘เซ็กซี่ทัวร์อันดามัน’ (มติชนรายวัน วันอาทิตย์ที่ 21 เมษายน พ.ศ.

2545 หน้า 7) “ปิดล้อม อบต.โวยทุจริตทำถนน”(มติชนรายวัน วันศุกร์ที่ 31 พฤษภาคม พ.ศ. 2545) “ภูเก็ต ภูเก็ตเป็นเมืองท่องเที่ยวติดอันดับโลก ทั้งสร้างชื่อเสียงและรายได้ให้ประเทศ แต่ตอนนี้ภูเก็ต เต็มไปด้วยโจรสลัวร์าย” (มติชนรายวัน วันพุธที่ 19 มิถุนายน พ.ศ. 2545) “Thai In Danger of Becoming Slaves To Foreigners” (Siangtai Times, News of 22 September – 28 September 2002, p.1) เป็นต้น

ผู้ว่าราชการจังหวัดภูเก็ตในฐานะผู้รับผิดชอบได้มีการได้มีการตรวจสอบและแก้ปัญหาในเรื่องงานก่อสร้างบ่ประเภท เช่น มีหนังสือ ที่ภก 0017.2/ว 20337 ลงวันที่ 21 พฤศจิกายน 2544 ให้ระงับการก่อสร้างถนนในบ่ประมาณ 2544 และบ่ประมาณ 2545 ไว้เป็นการชั่วคราว เช่น การก่อสร้างถนนในเขตตำบลกะรน ในเขตของพื้นที่ สปก.และป่าสงวนแห่งชาติ พื้นที่ตำบลกะทู้ อำเภอกะทู้ในส่วนของพื้นที่ สปก. และป่าสงวนแห่งชาติ รวมทั้งห้ามมิให้ส่วนราชการบริหารส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค ส่วนท้องถิ่น และเอกชนดำเนินการก่อสร้างหรือตัดแปลงอาคารใดๆ รวมทั้งพื้นที่ถนนในพื้นที่บริเวณที่ 6 และพื้นที่บริเวณที่ 7 ตามประกาศกระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม เรื่อง กำหนดเขตพื้นที่และมาตรการคุ้มครองสิ่งแวดล้อมในบริเวณจังหวัดภูเก็ต พ.ศ. 2540 เป็นต้น

บทที่ 4

การประเมินศักยภาพการบริหารงานทรัพยากรการท่องเที่ยว ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและปัจจัยอุปทานอื่น

4.1 ความสำคัญขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

หลักการ การพัฒนาการท่องเที่ยว บุคคลและหน่วยงานที่มีความรับผิดชอบโดยตรงต่อการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว คือคนในท้องถิ่นและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ทั้งนี้จะเห็นได้จาก รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ปี ๒๕๕๐ ระบุไว้เช่น

หมวด ๓ สิทธิและเสรีภาพของชนชาวไทย

“มาตรา ๕๖ สิทธิของบุคคลที่จะมีส่วนร่วมกับรัฐและชุมชนในการบำรุงรักษา และการได้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติและ ความหลากหลายทางชีวภาพ และในการคุ้มครอง ส่งเสริม และรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม เพื่อให้ดำรงชีพอยู่ได้อย่างปกติและต่อเนื่อง ในสิ่งแวดล้อมที่จะไม่ก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพ สวัสดิภาพ หรือคุณภาพชีวิตของตน ย่อมได้รับความคุ้มครอง ทั้งนี้ตามที่กฎหมายบัญญัติ

การดำเนินโครงการหรือกิจกรรมที่อาจก่อให้เกิดผลกระทบอย่างรุนแรงต่อคุณภาพสิ่งแวดล้อมจะกระทำมิได้ เว้นแต่จะได้ศึกษาและประเมินผลกระทบต่อคุณภาพสิ่งแวดล้อม รวมทั้งได้ให้องค์การอิสระซึ่งประกอบด้วยผู้แทนองค์กรเอกชนด้านสิ่งแวดล้อมและผู้แทนสถาบันอุดมศึกษาที่จัดการศึกษาด้านสิ่งแวดล้อม ให้ความเห็นประกอบก่อนมีการดำเนินการดังกล่าว ทั้งนี้ตามที่กฎหมายบัญญัติ

สิทธิของบุคคลที่จะฟ้องหน่วยราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ ราชการส่วนท้องถิ่นหรือองค์กรอื่นของรัฐ เพื่อให้ปฏิบัติหน้าที่ตามที่บัญญัติไว้ในกฎหมายตามวรรคหนึ่งและวรรคสอง ย่อมได้รับความคุ้มครอง”

ในหมวด ๕ แนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ

มาตรา ๗๘ รัฐต้องกระจายอำนาจให้ท้องถิ่นพึ่งตนเองและตัดสินใจในกิจการของท้องถิ่นได้เอง พัฒนาเศรษฐกิจท้องถิ่นและระบบสาธารณูปโภคและสาธารณูปการตลอดทั้งโครงสร้างพื้นฐานสารสนเทศในท้องถิ่นให้ทั่วถึงและเท่าเทียมกันทั่วประเทศ รวมทั้งพัฒนาจังหวัดให้มีความพร้อมให้เป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดใหญ่ โดยคำนึงถึงเจตนารมณ์ของประชาชนในจังหวัดนั้น

มาตรา ๗๙ รัฐต้องส่งเสริมและสนับสนุนให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการสงวน บำรุงรักษาและใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติและ ความหลากหลายทางชีวภาพอย่างสมดุล รวมทั้งมีส่วนร่วมในการส่งเสริม บำรุงรักษา และคุ้มครองคุณภาพสิ่งแวดล้อมตามหลักการพัฒนาที่

ยั่งยืน ตลอดจนควบคุมและกำจัดการสะสมพิษที่มีผลต่อสุขภาพอนามัย สวัสดิภาพและคุณภาพชีวิต
ของประชาชน

ในหมวด ๕ การปกครองส่วนท้องถิ่น

มาตรา ๒๘๕ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นย่อมมีหน้าที่บำรุงรักษาศิลปะ จารีตประเพณี
ภูมิปัญญาท้องถิ่น หรือวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่น

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นย่อมมีสิทธิที่จะจัดการศึกษาอบรมและการฝึกอาชีพตาม
ความเหมาะสมและความต้องการภายในท้องถิ่นนั้น และเข้าไปมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาอบ
รมของรัฐ แต่ต้องไม่ขัดต่อมาตรา ๔๓ และมาตรา ๘๑ ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ

การจัดการศึกษาอบรมภายใต้ท้องถิ่นตามวรรคสอง องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้อง
คำนึงถึงการบำรุงรักษาศิลปะ จารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่น และวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่น
ด้วย

มาตรา ๒๘๐ เพื่อส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นย่อม
มีอำนาจหน้าที่ตามที่กฎหมายบัญญัติ

กฎหมายตามวรรคหนึ่งอย่างน้อยต้องมีสาระสำคัญดังต่อไปนี้

(๑) การจัดการ การบำรุงรักษา และการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
ที่อยู่ในเขตพื้นที่

(๒) การเข้าไปมีส่วนร่วมในการบำรุงรักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่อยู่นอก
เขตพื้นที่ เฉพาะในกรณีที่มีผลกระทบต่อดำรงชีวิตของประชาชนในพื้นที่ของตน

(๓) การมีส่วนร่วมในการพิจารณาเพื่อริเริ่มโครงการหรือกิจกรรมใดนอกเขตพื้นที่ซึ่งอาจ
มีผลกระทบต่อคุณภาพสิ่งแวดล้อมหรือสุขภาพอนามัยของประชาชนในพื้นที่

สำหรับเรื่องการจัดการศึกษา ซึ่งเป็นวิถีทางที่จะช่วยยกระดับความเป็นอยู่ของประชากรใน
พื้นที่ให้ดีขึ้น กฎหมายรัฐธรรมนูญ ปี พ.ศ. ๒๕๔๐ และ พ.ร.บ. การศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒
เช่น

มาตรา ๔๓ วรรค ๒ (รัฐธรรมนูญ) “การจัดการศึกษาอบรมของรัฐต้องคำนึงถึงการมีส่วนร่วม
ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและเอกชน ทั้งนี้ตามที่กฎหมายบัญญัติ”

มาตรา ๒๘๕ วรรค ๒ (รัฐธรรมนูญที่กล่าวมาแล้ว) “องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นย่อมมีสิทธิ
ที่จะจัดการศึกษาอบรมและการฝึกอาชีพตามความเหมาะสมและความต้องการในท้องถิ่นนั้น และ
เข้าไปมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาอบรมของรัฐ...”

มาตรา ๕ (พ.ร.บ. การศึกษาแห่งชาติ) การจัดระบบ โครงสร้างและกระบวนการจัดการ
ศึกษา ให้ยึดหลักดังนี้ “(๒) มีการกระจายอำนาจไปสู่เขตพื้นที่การศึกษา สถานการศึกษา และ
องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น”

มาตรา ๒๕ (พ.ร.บ. การศึกษาแห่งชาติ) “ให้สถานการศึกษาร่วมกับบุคคล ครอบครัว ชุมชน
องค์กรชุมชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เอกชน องค์กรเอกชน องค์กรวิชาชีพ สถาบันศาสนา

สถานประกอบการ และสถาบันสังคมอื่น ส่งเสริมความเข้มแข็งของชุมชน โดยกระบวนการเรียนรู้

ภายในชุมชน เพื่อให้ชุมชนมีการจัดการศึกษาอบรม มีการแสวงหา ความรู้ ข้อมูล ข่าวสาร และรู้จักเลือกสรรภูมิปัญญาและวิทยาการต่างๆ เพื่อพัฒนาชุมชนให้สอดคล้องกับสภาพปัญหาและความต้องการรวมทั้งหาวิธีการสนับสนุนให้มีการแลกเปลี่ยนประสบการณ์การพัฒนาระหว่างชุมชน”

จากการพิจารณาสิทธิและหน้าที่ของคนท้องถิ่น และองค์กรปกครองท้องถิ่นที่กล่าวแล้วข้างต้นจะเห็นได้ว่าการพัฒนาการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนนั้น ผู้ที่มีบทบาทที่สำคัญยิ่งคือ คนท้องถิ่นและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และอำนาจหน้าที่ดังกล่าว ได้มีพระราชบัญญัติ กำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 ขึ้นมาบังคับแล้ว ตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน 2542

พระราชบัญญัติ กำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 ในหมวด 2 การกำหนดอำนาจและหน้าที่ในการจัดระบบการบริหารสาธารณะ สำหรับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เช่น มาตรา 16 ให้เทศบาล เมืองพัทยา และองค์การบริหารส่วนตำบลมีอำนาจและหน้าที่ในการจัดระบบการบริหารสาธารณะเพื่อประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่นของตนเอง จำนวน 31 ข้อ คือ

- (1) การจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นของตนเอง
- (2) การจัดให้มีและบำรุงรักษาทางบก ทางน้ำ และทางระบายน้ำ
- (3) การจัดให้มีและควบคุมตลาด ท่าเทียบเรือ ท่าข้าม และที่จอดรถ
- (4) การสาธารณสุขูปโภคและการก่อสร้างอื่น
- (5) การสาธารณสุขูปการ
- (6) การส่งเสริม การฝึก และประกอบอาชีพ
- (7) การพาณิชย์ และการส่งเสริมการลงทุน
- (8) การส่งเสริมการท่องเที่ยว
- (9) การจัดการศึกษา
- (10) การสังคมสงเคราะห์ และการพัฒนาคุณภาพชีวิตเด็ก สตรี คนชรา และผู้ด้อยโอกาส
- (11) การบำรุงรักษาศิลปะ จารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่น และวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่น
- (12) การปรับปรุงแหล่งชุมชนแออัดและการจัดการเกี่ยวกับที่อยู่อาศัย
- (13) การจัดให้มีและบำรุงรักษาสถานที่พักผ่อนหย่อนใจ
- (14) การส่งเสริมกีฬา
- (15) การส่งเสริมประชาธิปไตย ความเสมอภาค และสิทธิเสรีภาพของประชาชน

- (16) ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของราษฎรในการพัฒนาท้องถิ่น
- (17) การรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง
- (18) การกำจัดมูลฝอย สิ่งปฏิกูล และน้ำเสีย
- (19) การสาธารณสุข การอนามัยครอบครัว และการรักษาพยาบาล
- (20) การจัดให้มีและควบคุมสุสานและฌาปนสถาน
- (21) การควบคุมการเลี้ยงสัตว์
- (22) การจัดให้มีการควบคุมการฆ่าสัตว์
- (23) การรักษาความปลอดภัย ความเป็นระเบียบเรียบร้อย และการอนามัย โรง
มหรสพ และสาธารณสถานอื่นๆ
- (24) การจัดการ การบำรุงรักษา และการใช้ประโยชน์จากป่าไม้ ที่ดิน
ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
- (25) การผังเมือง
- (26) การขนส่งและการวิศวกรรมจราจร
- (27) การดูแลรักษาที่สาธารณะ
- (28) การควบคุมอาคาร
- (29) การป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย
- (30) การรักษาความสงบเรียบร้อย การส่งเสริมและสนับสนุนการป้องกันและรักษา
ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน
- (31) กิจการอื่นใดที่เป็นประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่นตามที่คณะกรรมการ
ประกาศกำหนด

ตาม พ.ร.บ. กำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2542 ที่กล่าวแล้ว ยังได้บัญญัติให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดมีอำนาจและหน้าที่ในการจัดระบบการบริการสาธารณะเพื่อประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่นของตนเอง (มาตรา 17 ภายใต้งบบังคับมาตรา 16) ไว้ดังนี้

- (1) การจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นของตนเอง และประสานการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด ตาม ระเบียบที่คณะรัฐมนตรีกำหนด
- (2) การสนับสนุนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการพัฒนาท้องถิ่น
- (3) การประสานและให้ความร่วมมือในการปฏิบัติหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่น
- (4) การแบ่งสรรเงินซึ่งตามกฎหมายจะต้องแบ่งให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่น
- (5) การคุ้มครอง ดูแล และบำรุงรักษาป่าไม้ ที่ดิน ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
- (6) การจัดการศึกษา

- (7) การส่งเสริมประชาธิปไตย ความเสมอภาค และสิทธิเสรีภาพของประชาชน
- (8) การส่งเสริมการมีส่วนร่วมของราษฎรในการพัฒนาท้องถิ่น
- (9) การส่งเสริมการพัฒนาเทคโนโลยีที่เหมาะสม
- (10) การจัดตั้งและดูแลระบบน้ำเสียรวม
- (11) การกำจัดมูลฝอยและสิ่งปฏิกูลรวม
- (12) การจัดการสิ่งแวดล้อมและมลพิษต่างๆ
- (13) การจัดการและดูแลสถานีขนส่งทั้งทางบกทางน้ำ
- (14) การส่งเสริมการท่องเที่ยว
- (15) การพาณิชย์ การส่งเสริมการลงทุน และการทำกิจการไม่ว่าจะดำเนินการเองหรือร่วมกับบุคคลอื่นหรือจากสหการ
- (16) การสร้างและบำรุงรักษาทางบกและทางน้ำที่เชื่อมต่อระหว่างองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่น
- (17) การจัดตั้งและดูแลตลาดกลาง
- (18) การส่งเสริมการกีฬา จารีตประเพณี และวัฒนธรรมอันดีงามของท้องถิ่น
- (19) การจัดให้มีโรงพยาบาลจังหวัด การรักษาพยาบาล การป้องกันและควบคุมโรคติดต่อ
- (20) การจัดให้มีพิพิธภัณฑ์และหอจดหมายเหตุ
- (21) การขนส่งมวลชนและการวิศวกรรมจราจร
- (22) การป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย
- (23) การจัดการให้มีระบบรักษาความสงบเรียบร้อยในจังหวัด
- (24) จัดกิจการอันใดอันเป็นอำนาจและหน้าที่ขององค์กรส่วนท้องถิ่นอื่นที่อยู่ในเขตและกิจการนั้นเป็นการสมควรให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นร่วมกันดำเนินการหรือให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดจัดทำ ทั้งนี้ ตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด
- (25) สนับสนุนหรือช่วยเหลือส่วนราชการ หรือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นในการพัฒนาท้องถิ่น
- (26) การให้บริการแก่เอกชน ส่วนราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจหรือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่น
- (27) การสังคมสงเคราะห์ และการพัฒนาคุณภาพชีวิตเด็ก สตรี คนชรา และผู้ด้อยโอกาส
- (28) จัดทำกิจการอันใดตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้หรือกฎหมายอื่นกำหนดให้เป็นอำนาจและหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนจังหวัด
- (29) กิจการอันใดที่เป็นประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่นตามที่คณะกรรมการ

ประกาศกำหนด

เมื่อพิจารณาอำนาจหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่กล่าวข้างบนจะเห็นได้ว่าครอบคลุมตัวชี้วัดของการพัฒนาการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนในส่วนของประเทศเจ้าของบ้านเกือบทั้งหมด ส่วนที่ขาดอยู่จะพิจารณาในบทที่ว่าด้วยการอภิปรายผลการศึกษาและข้อเสนอแนะ ฉะนั้น ความยั่งยืนของการท่องเที่ยวจึงขึ้นอยู่กับการบริหารและการจัดการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น การประเมินศักยภาพของการพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ต จึงต้องเข้าไปศึกษาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเรื่องการทำหน้าที่ที่ได้รับถ่ายโอนมาว่าบรรลุวัตถุประสงค์ของอำนาจหน้าที่ที่กำหนดไว้เพียงใด

4.2 วิธีการประเมินศักยภาพการบริหารและจัดการทรัพยากรทางการท่องเที่ยวขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

เพื่อทราบถึงศักยภาพในเบื้องต้น การประเมินจึงเริ่มต้นจากแผนการดำเนินงานประจำปี เป็นการประเมินเชิงปริมาณจากการจัดสรรทรัพยากรประจำปี คืองบประมาณประจำปี ระหว่างปี งบประมาณ 2543 – 2545 เพื่อดูว่าองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจัดสรรทรัพยากรไปในหนทางที่จะสร้างความยั่งยืนให้กับการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างไรบ้าง

4.2.1 วิธีการศึกษา ประกอบด้วย การสัมภาษณ์ผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นฝ่ายการเมือง คือนายกองการ/นายกเทศมนตรี/ประธานกรรมการบริหารขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และฝ่ายข้าราชการประจำ คือปลัดกองการ/ปลัดเทศบาล และดูกิจกรรมการจัดสรรทรัพยากรตามงบประมาณรายจ่ายประจำปี ระหว่างปี 2543-2545 (องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและผู้ให้สัมภาษณ์อยู่ในเอกสารแนบท้าย หมายเลข 3)

เรื่องที่ทำการศึกษา จะประกอบด้วย แผนการทำงานในอนาคต ที่สอดคล้องกับตัวชี้วัดที่กำหนด เช่น การใช้พื้นที่ การมีส่วนร่วมของการพัฒนาการท่องเที่ยว โครงสร้างพื้นฐาน การมีส่วนร่วมของ อบต.และชุมชนในการรักษาสิ่งแวดล้อม การบริหารและการจัดการเรื่อง ขยะ น้ำเสีย น้ำใช้ การศึกษา สุขภาพอนามัย ความปลอดภัย และการเป็นเจ้าบ้านที่ดี เป็นต้น

1.2.2 การวิเคราะห์งบประมาณรายจ่ายประจำปี ระหว่าง ปี งบประมาณ 2543-2545 เป็นตัวเลขที่กำหนดอยู่ในงบประมาณ ยกเว้นงบประมาณรายจ่ายประจำปี 2543 ลงมาเป็นตัวเลขจ่ายจริงของปีนั้น การเก็บตัวเลขเก็บเฉพาะตัวเลขรวม งบประมาณรายจ่ายตั้งแต่ งบประมาณ 2544 เป็นต้นไป ได้มีการแบ่งหมวดรายจ่ายตามแผนงาน ส่วนก่อนหน้านั้นจัดทำในรูปของหมวดรายจ่าย ฉะนั้นในการวิเคราะห์แผนการดำเนินงานจากตัวเลขในงบประมาณรายจ่าย จัดทำใน 2 รูปแบบ คือเก็บในรูปหมวดรายจ่ายและเก็บในรูปแผนงาน

ความหมายของการจัดทำงบประมาณแบบแผนงาน มีส่วนสัมพันธ์กับภารกิจขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ที่สามารถใช้เป็นตัวชี้วัดการทำงานได้ ว่ามีการจัดสรรทรัพยากรไปในทิศทางใด แผนงานที่ปรากฏในงบประมาณรายจ่ายประจำปี ประกอบด้วย

1.ด้านบริหารทั่วไป ประกอบด้วย

- 1.1 แผนงานบริหารทั่วไป
- 1.2 แผนงานการรักษาความสงบภายใน
2. ด้านบริการชุมชนและสังคม ประกอบด้วย
 - 1.1 แผนงานการศึกษา
 - 1.2 แผนงานสาธารณสุข
 - 1.3 แผนงานสังคมสงเคราะห์
 - 1.4 แผนงานเคหะชุมชน
 - 1.5 แผนงานสร้างความเข้มแข็งของชุมชน
 - 1.6 แผนงานการศาสนา วัฒนธรรม และนันทนาการ
3. ด้านเศรษฐกิจ
 - 3.1 แผนงานการเกษตร
 - 3.2 แผนงานอุตสาหกรรมและการโยธา
4. ด้านการดำเนินอื่นๆ
 - 1.1 แผนงานงบกลาง

การวิเคราะห์งบประมาณรายจ่าย ตามแผนงาน นอกจากดูแผนงานแล้ว จะต้องดูในรายละเอียดของหมวดรายจ่ายด้วยว่า ในแผนงานดังกล่าว ได้ใช้จ่ายเพื่อการใดบ้าง เช่นเป็นค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานตามปกติ ในรูปหมวด เงินเดือน ค่าจ้าง ค่าใช้สอย และวัสดุ หรือเป็นรายจ่ายเพื่อการลงทุน เช่น การก่อสร้าง และครุภัณฑ์ในการดำเนินงาน ตัวเลขงบประมาณในรูปของหมวดรายจ่ายเป็นองค์ประกอบที่สำคัญ อีกประการหนึ่งว่า ได้มีการลงทุนในโครงสร้างพื้นฐานหรือลงทุนในเครื่องจักรเครื่องมือเพื่อประโยชน์ทางด้านไหนมากน้อยเพียงใด

ผลการศึกษาการจัดสรรทรัพยากร ตามงบประมาณ รายจ่ายระหว่าง ปี 2543 – 2545 ปรากฏตามตาราง ที่ 9, 10 และ 11 ในเอกสารต่อท้าย ในการประเมินการนำแผนกลยุทธ์ออกใช้งาน ในรูปของการจัดสรรทรัพยากรขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เราพบว่าองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจัดสรรงบประมาณในรอบ 4 ปีที่ผ่านมา(2542-2545) เป็นครุภัณฑ์ ค่าที่ดินและสิ่งก่อสร้าง และหมวดตอบแทน ค่าใช้สอยและวัสดุในสัดส่วนที่เท่าๆ กันประมาณร้อยละ 30 ของแต่ละหมวด(ตารางที่ 11) โดยมีองค์การบริหารส่วนตำบลจัดสรรงบประมาณในหมวดครุภัณฑ์ ค่าที่ดินและสิ่งก่อสร้างสูงประมาณร้อยละ 50 ของงบประมาณรวม

วัตถุประสงค์ของการประเมินการนำแผนกลยุทธ์ออกใช้งานในทางปฏิบัติขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่สำคัญ คือดูว่าแผนงานที่มีผลต่อการพัฒนาการท้องถิ่นที่ยั่งยืนได้รับการพิจารณาจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมากน้อยเพียงใด การจัดสรรงบประมาณตามแผนงานซึ่งมีการจัดทำขึ้นในปีงบประมาณ 2544 และ 2545 จะเป็นตัวชี้วัดได้ประการหนึ่ง แผนงานซึ่งส่งผลโดยตรงต่อการพัฒนาการท้องถิ่นที่ยั่งยืน ประกอบด้วย แผนงานรักษาความปลอดภัย แผนงานการศึกษา แผนงานสาธารณสุข แผนงานสังคมสงเคราะห์ แผนงานสร้างความเข้ม

เชิงชุมชน และแผนงานศาสนา วัฒนธรรมและนันทนาการ ใน 6 แผนงานที่กล่าวนี้ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นใช้งบประมาณไปทั้งสิ้น 476.370 ล้านบาท จากยอดงบประมาณรวม 2 ปี (2544-45) จำนวน 1,686.020 ล้านบาท (ตารางที่ 9) หรือประมาณ ร้อยละ 28.25 ของยอดงบประมาณรายจ่าย ในยอดงบประมาณรายจ่ายกลุ่มนี้ขององค์การบริหารส่วนตำบลมีสัดส่วนเพียงร้อยละ 16.06(45.06 ล้านบาท) ของงบประมาณรวม 2 ปี(280.52 ล้านบาท) องค์การบริหารส่วนตำบลซึ่งมีความรับผิดชอบโดยตรงต่อการรักษาทรัพยากรธรรมชาติ คุณภาพของคนท้องถิ่นจัดสรรงบประมาณต่ำกว่าสัดส่วนรวม(ร้อยละ 28.25) มาก อาจมาจากสาเหตุประการหนึ่งคือ แผนงานการศึกษายังไม่ได้รับมอบหมายให้ดำเนินการตามหน้าที่ที่กำหนด สำหรับแผนงานการศึกษา องค์การบริหารส่วนจังหวัดใช้จ่ายเงินเพื่อการศึกษาสูงสุด ร้อยละ 19.75(80.481 ล้านบาท) ของยอดงบประมาณรวม 2 ปี (407.469 ล้านบาท) ในรายองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่น เทศบาลเมืองภูเก็ตจัดสรรเงินเพื่อการศึกษารองลงมา ร้อยละ 12.48(92.868 ล้านบาท) จากงบประมาณรวม 2 ปี (743.76 ล้านบาท) ในภาพรวมแผนงานที่ได้รับการจัดสรรงบประมาณสูงสุดขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น คือแผนงานเคหะชุมชน ร้อยละ 27.16 แผนงานบริหารทั่วไป ร้อยละ 15.42 และแผนงานอุตสาหกรรมและการโยธา ร้อยละ 14.87 องค์การบริหารส่วนตำบลใช้งบประมาณไปในแผนงานอุตสาหกรรมและการโยธาสูงสุด คือร้อยละ 39.10(109.687 ล้านบาท) จากยอดงบประมาณรวม 2 ปี (280.519 ล้านบาท) โดยมีแผนงานบริหารทั่วไปรองลงมา ร้อยละ 22.89 (64.22 ล้านบาท) และแผนงานเคหะชุมชน ร้อยละ 18.47(51.799 ล้านบาท)

กล่าวโดยสรุป องค์การบริหารส่วนตำบลซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบโดยตรงต่อการรักษาทรัพยากร ธรรมชาติ ชีวิตความเป็นอยู่ของคนท้องถิ่น ยังให้ความสำคัญต่อการจัดสรรทรัพยากรสนับสนุนการพัฒนาการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนน้อยกว่าเกณฑ์เฉลี่ยของภาพรวมองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทั้งหมดของจังหวัดภูเก็ต

4.3 ปัจจัยอุปทาน ที่พัก

การประเมินศักยภาพของที่พัก ได้ดำเนินการส่งแบบสอบถามโรงแรมประเภทต่าง ทั้งโรงแรมตามชายหาดและในเมือง จำนวน 509 แห่ง 26,681 ห้อง ตามรายชื่อที่พักในจังหวัดภูเก็ต (ททท.สำนักงานภาคใต้ เขต 4, 2544) โดยได้รับแบบสอบถามคืนมาจำนวน 96 โรงแรม จำนวนห้องพัก 11,025 ห้อง คิดเป็นอัตราตอบรับตามจำนวนโรงแรมร้อยละ 5.69 และตามจำนวนห้องพักร้อยละ 41.32 ถ้าคิดตามสัดส่วนของห้องพักแล้วแบบสอบถามที่ได้รับคืนมาสามารถเป็นตัวแทนของธุรกิจโรงแรมได้เป็นอย่างดี สาเหตุที่จำนวนโรงแรมตอบรับมาต่ำสืบเนื่องมาจากรายชื่อที่ ททท. ระบุไว้ได้รวมเอาที่พักทุกประเภท เช่น เกสต์เฮาส์ อพาร์ทเมนต์ขนาดเล็กไว้ด้วย จำนวนตัวอย่างจำแนกออกเป็นโรงแรมและที่พัก 5 ขนาด ดังแสดงในตารางที่ 13 (แบบสอบถามคู่มือเอกสารแนบท้ายหมายเลข 3)

ผลการศึกษาเราพบว่า การจ้างงานของพนักงานต่อห้องเฉลี่ย เท่ากับ 1:1.14 (ตารางที่ 14) โดยโรงแรมขนาดระหว่าง 36-100 ห้องมีอัตราการจ้างงาน/ห้อง สูงสุดเท่ากับ 1: 1.45 อัตราการ

จ้างงาน/ห้องเฉลี่ยของโรงแรมในจังหวัดภูเก็ต มีอัตราต่ำกว่ามาตรฐานอ้างอิงของตัวชี้วัดของ Groupe D'evlopment ซึ่งมีอัตราส่วนเท่ากับ 1: 2 หากเราวิเคราะห์จากแบบสอบถามในรายละเอียดพบว่าโรงแรมที่มีอัตราค่าห้องพักต่อคืนมากกว่า 8,000 บาท/คืน/ห้อง จะมีอัตราการจ้างงานพนักงาน/ห้องพักเกินกว่า 1.2 ซึ่งสอดคล้องกับรายงานสถิติการตลาดประจำเดือนของสมาคมโรงแรมไทยภาคใต้ เช่นในเดือนพฤศจิกายน 2545 มีอัตราการจ้างงานพนักงาน/ห้องพักเท่ากับ 1: 1.52 และโรงแรมหนึ่งซึ่งคิดค่าห้องพักคืนละ 30,486.10 บาท มีอัตราพนักงาน/ห้องเท่ากับ 1: 4.3(มีห้องประมาณ 150 ห้องจาก Villa & Pavilla 70 หน่วย และมีพนักงานรวม 640 คน) คูตารางแนบท้าย

ตารางที่ 13 แสดงจำนวนตัวอย่างที่พัก จำนวนห้องพัก จำนวนพนักงาน

จำนวนห้อง ระหว่าง	จำนวน ตัวอย่าง	จำนวนห้องพัก	จำนวน พนักงาน	อัตราส่วน พนักงาน/ห้อง
>300-<700	8	3,657	3,778	1.03
>200-<300	12	2,969	3,576	1.20
>100-<200	15	1,995	2,198	1.10
>36-<100	32	1,835	2,669	1.45
>5-<36	29	569	349	0.61
ยอดรวม	96	11,025	12,570	1.14

ตารางที่ 14 แสดงอัตราส่วนพนักงาน การพัฒนาพนักงาน และข้อตกลงแรงงาน ของโรง

แรม

จำนวน ห้อง	ยอดรวม พนักงาน	พนักงาน คนไทย	พนักงาน ต่างชาติ	พนักงาน ท้องถิ่น	การจัดฝึก อบรม ปกติ	จัดฝึก อบรม บ้าง	ไม่มีกร จัดอบ รม	ข้อตกลง แรงงาน	ไม่มีข้อค ง แรงงาน
>300-<700	3,778	3,753	25	1,611	5	3	0	8	0
% ยอดรวม	100.00	99.34	0.66	42.64	62.50	37.50	-	100	0
>200-<300	3,576	3,535	41	1,210	9	3	0	12	0
% ยอดรวม	100.00	98.85	1.15	33.84	75.00	25.00	-	100	0
>100-<200	2,198	2,151	20	862	10	5	0	13	2
% ยอดรวม	100.00	97.86	0.91	39.22	66.67	33.33	-	86.67	13.33
>36-<100	2,669	2,531	45	1,198	7	22	3	31	1
% ยอดรวม	100.00	94.83	1.69	44.89	21.88	68.75	9.38	96.88	3.13
>5-<36	349	345	4	144	5	16	8	16	13
% ยอดรวม	100.00	98.85	1.15	41.26	17.24	55.17	27.59	55.17	44.83
ยอดรวม ใหญ่	12,570	12,315	135	5,025	36	49	11	80	16
% ยอดรวม	100.00	97.97	1.07	39.98	37.50	51.04	11.46	83.33	16.67

ตารางที่ 15 แสดงกิจกรรมป้องกัน และรักษาสิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรม ของ โรงแรม

จำนวน ห้อง	จำนวน ตัวอย่าง	การกำจัดน้ำเสีย		การกำจัดของเสีย		โครงการสิ่งแวดล้อม		การส่งเสริมวัฒนธรรม	
		มี	ไม่มี	มี	ไม่มี	มี	ไม่มี	มี	ไม่มี
>300-<700	8	7	1	7	1	6	2	6	2
% ยอดรวม	100.00	87.50	12.50	87.50	12.50	75.00	25.00	75.00	25.00
>200-<300	12	9	3	9	3	9	3	11	1
% ยอดรวม	100.00	75.00	25.00	75.00	25.00	75.00	25.00	91.67	8.33
>100-<200	15	8	7	11	4	11	4	10	5
% ยอดรวม	100.00	53.33	46.67	73.33	26.67	73.33	26.67	66.67	33.33
>36-<100	32	9	23	14	18	10	22	22	10
% ยอดรวม	100.00	28.13	71.88	43.75	56.25	31.25	68.75	68.75	31.25
>5-<36	29	6	23	8	21	9	20	18	11
% ยอดรวม	100.00	20.69	79.31	27.59	72.41	31.03	68.97	62.07	37.93
ยอดรวม	96	39	57	49	47	45	51	67	29
% ยอดรวม	100.00	40.63	59.38	51.04	48.96	46.88	53.13	69.79	30.21

สำหรับการจ้างงานคนท้องถิ่น การจัดการฝึกอบรมพนักงาน และการมีข้อตกลงแรงงาน ผลการศึกษาปรากฏว่า จากจำนวนพนักงาน 11,025 คน (ตารางที่ 14) พนักงานคนไทยมีจำนวน ร้อยละ 97.97 และในจำนวนนี้ร้อยละ 39.98 เป็นคนท้องถิ่น ร้อยละ 37.5 ของจำนวนโรงแรมที่เป็นตัวอย่างมีการฝึกอบรมพนักงานเป็นกิจกรรมปกติ ร้อยละ 51.04 มีการจัดฝึกอบรมพนักงานเป็นครั้งคราว และอีกร้อยละ 11.46 ไม่มีการจัดฝึกอบรมให้พนักงาน ประเภทนี้เป็นโรงแรมที่มีจำนวนห้องพักน้อยกว่า 100 ห้อง ร้อยละ 83.33 ของตัวอย่างโรงแรม มีสัญญาจ้างงานกับพนักงาน โรงแรมที่ขนาด 200 ห้องขึ้นไปมีสัญญาจ้างงาน 100%

ในแง่การจัดการของเสียและน้ำเสีย เราพบว่ามีเพียงร้อยละ 40.63 และร้อยละ 51.04 มีการติดตั้งอุปกรณ์การกำจัดของเสียและน้ำเสีย ในเรื่องเกี่ยวกับการคุ้มครองสิ่งแวดล้อม ร้อยละ 46.88 ของตัวอย่างโรงแรมได้ถือปฏิบัติ เช่น โครงการใบไม้เขียว (green leaf project) โครงการนำของเสียมาใช้ใหม่(recycle project) และร้อยละ 69.79 มีกิจกรรมทางด้านส่งเสริมวัฒนธรรม การจัดแสดงทางวัฒนธรรมให้กับผู้เข้าพักและสนับสนุนกิจกรรมทางวัฒนธรรมกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (ตารางที่ 15).

ตารางที่ 16 แสดงการนำเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้ในกิจการโรงแรม

จำนวนห้องพัก	จำนวน ตัวอย่าง	การใช้ e-mail		การจัด Web site		การจองห้องพักและการจ่ายเงินทางอิเล็กทรอนิกส์	
		มี	ไม่มี	มี	ไม่มี	มี	ไม่มี
>300-<700	8	8	0	8	0	6	2
% ต่อยอดรวม	100.00	100.00	-	100.00	-	75.00	25.00
>200-<300	12	11	1	11	1	10	2
% ต่อยอดรวม	100.00	91.67	8.33	91.67	8.33	83.33	16.67
>100-<200	15	15		12	3	9	6
% ต่อยอดรวม	100.00	100.00	-	80.00	20.00	60.00	40.00
>36-<100	32	28	4	27	5	17	15
% ต่อยอดรวม	100.00	87.50	12.50	84.38	15.63	53.13	46.88
>5-<36	29	21	8	18	11	14	15
% ต่อยอดรวม	100.00	72.41	27.59	62.07	37.93	48.28	51.72
ยอดรวมใหญ่	96	83	13	76	20	56	40
% ต่อยอดรวม	100.00	86.46	13.54	79.17	20.83	58.33	41.67

การเข้าถึงเทคโนโลยีสมัยใหม่ ร้อยละ 86.46 และร้อยละ 79.17 ของตัวอย่างโรงแรมที่ศึกษามีการใช้ e-mail และ web site ในการติดต่อสื่อสารและการส่งเสริมการตลาด ร้อยละ 58.33 ของตัวอย่างได้นำเอาระบบสำรองห้องพักและการจ่ายเงินทางอิเล็กทรอนิกส์ ในการดำเนินงาน (ตารางที่ 16)

เครื่องอำนวยความสะดวกของโรงแรมปัจจุบันสำหรับผู้สูงอายุและคนพิการมีเพียงร้อยละ 23.96 ของตัวอย่าง (ตารางที่ 17) ร้อยละ 83.33 ของโรงแรมตัวอย่างได้นำเอาสถาปัตยกรรมท้องถิ่นเข้ามาพิจารณาในการออกแบบและสร้างโรงแรม ร้อยละ 78.13 ของตัวอย่างได้จ่ายภาษีนักท่องเที่ยวให้กับองค์การบริหารส่วนจังหวัด เจ้าของโรงแรมในภูเก็ตร้อยละ 81.25 เป็นคนไทย และร้อยละ 37.50 มีคนไทยท้องถิ่นเป็นเจ้าของ ชาวต่างประเทศเป็นเจ้าของโรงแรมในภูเก็ตร้อยละ 18.75

ตารางที่ 17 แสดงกิจกรรมการดูแลคนกลุ่มน้อย และความเป็นเจ้าของของโรงแรม

จำนวน ห้องพัก	จำนวน ตัว อย่าง	เครื่องอำนวยความสะดวกคน พิการ		นำเอา สถาปัตยกรรม ท้องถิ่นเข้ามา พิจารณา		การถ่ายทำยี่ห้อ ท่องเที่ยวให้อบจ.		ความเป็นเจ้าของ		
		มี	ไม่มี	มี	ไม่มี	มี	ไม่มี	คนท้องถิ่น	คนไทย	ต่างชาติ
>300-<700	8	4	4	7	1	7	1	4	3	1
%ต่อยอด รวม	100.00	50.00	50.00	87.50	12.50	87.50	12.50	50.00	37.50	12.50
>200-<300	12	5	7	12		9	3	3	6	3
%ต่อยอด รวม	100.00	41.67	58.33	100.00	-	75.00	25.00	25.00	50.00	25.00
>100-<200	15	7	8	14	1	10	5	4	7	4
%ต่อยอด รวม	100.00	46.67	53.33	93.33	6.67	66.67	33.33	26.67	46.67	26.67
>36-<100	32	4	28	25	7	29	3	12	15	5
%ต่อยอด รวม	100.00	12.50	87.50	78.13	21.88	90.63	9.38	37.50	46.88	15.63
>5-<36	29	3	26	22	7	20	9	13	11	5
%ต่อยอด รวม	100.00	10.34	89.66	75.86	24.14	68.97	31.03	44.83	37.93	17.24
ยอดรวม ใหญ่	96	23	73	80	16	75	21	36	42	18
%ต่อยอด รวม	100.00	23.96	76.04	83.33	16.67	78.13	21.88	37.50	43.75	18.75

4.4 การประเมินปัจจัยอุปทานอย่างอื่น

1.4.1 การประเมินภาพรวมทางนิเวศวิทยาและศิลปวัฒนธรรมบางส่วน จาก

หน่วยงานอื่น สืบเนื่องมาจากประกาศกระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม พ.ศ. 2540 ซึ่งอาศัยอำนาจตามความในมาตรา 45 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535 ซึ่งมีการบังคับใช้มาตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2540 และสิ้นสุดการบังคับใช้

ในวันที่ 1 ตุลาคม 2545 ได้มีมติคณะรัฐมนตรีให้ขยายการบังคับใช้ไปอีก 1 ปี เพื่อรอการประกาศใช้ฉบับต่อไป

สำนักงานนโยบายและแผนสิ่งแวดล้อม และบริษัท โมดัส คอนซัลแต้นส์ จำกัด ได้นำเสนอสถานการณ์ด้านทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมของพื้นที่คุ้มครองสิ่งแวดล้อมในบริเวณจังหวัดภูเก็ตในปัจจุบัน ตามโครงการศึกษาติดตามและประเมินผล เพื่อกำหนดแนวทางการเสริมสร้างประสิทธิภาพในการจัดการด้านสิ่งแวดล้อมในเขตพื้นที่คุ้มครองสิ่งแวดล้อมบริเวณจังหวัดภูเก็ต ในการประชุมสัมมนาครั้งที่ 1 เมื่อวันที่ 6 มีนาคม 2545 ณ โรงแรมถาวรแกรนด์พลาซ่า ภูเก็ต(เอกสารประกอบสัมมนา การประชุมสัมมนาครั้งที่ 1) ผลสัมฤทธิ์ในการนำมามาตรการและเขตพื้นที่คุ้มครองสิ่งแวดล้อมบริเวณจังหวัดภูเก็ตไปสู่การปฏิบัติ ได้สรุปไว้ว่า “จากการประเมินผลสัมฤทธิ์ในการนำมามาตรการและเขตพื้นที่คุ้มครองสิ่งแวดล้อมบริเวณจังหวัดภูเก็ตไปสู่การปฏิบัติ ทั้งจากการประเมินสัมฤทธิ์ในทางวิชาการ การประเมินผลสัมฤทธิ์จากทัศนคติของภาคีต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง และการประเมินผลสัมฤทธิ์จากการติดตามและประเมินผลการแก้ไขปัญหาด้านทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมของเขตพื้นที่คุ้มครองสิ่งแวดล้อมจังหวัดภูเก็ตในปัจจุบัน สรุปผลการประเมินผลสัมฤทธิ์ในแต่ละส่วนได้ดังนี้ :

- 1) การประเมินผลสัมฤทธิ์ในทางวิชาการ จัดอยู่ใน **“ระดับปานกลาง”**
- 2) การประเมินผลสัมฤทธิ์จากทัศนคติของภาคีต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง โดยใช้แบบสอบถาม จัดอยู่ใน **“ระดับปานกลาง”**
- 3) การประเมินผลสัมฤทธิ์จากการติดตามและประเมินผลการแก้ไขด้านทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมของเขตพื้นที่คุ้มครองสิ่งแวดล้อมบริเวณจังหวัดภูเก็ตในปัจจุบัน จัดอยู่ใน **“ระดับปานกลาง”**

ผลการประเมินของบริษัท โมดัส คอนซัลแต้นส์ จำกัด ในที่ประชุมที่กล่าวแล้ว ยังได้เสนอปัญหาและอุปสรรคในการนำมามาตรการและเขตพื้นที่คุ้มครองสิ่งแวดล้อมบริเวณจังหวัดภูเก็ตไปสู่การปฏิบัติ โดยได้สรุปปัญหาและอุปสรรคที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพในการนำมามาตรการและเขตพื้นที่คุ้มครองสิ่งแวดล้อมบริเวณจังหวัดภูเก็ตไปสู่การปฏิบัติ ในช่วงที่ผ่านมา ในประเด็นหลักไว้ 5 ประการ

“1) ปัญหาและอุปสรรคที่เกิดจากมาตรการและข้อกำหนด : ทำให้ขาดการยอมรับ การหลบเลี่ยง และเลือกที่จะกระทำผิด ทั้งโดยภาคเอกชนและภาครัฐ อันเนื่องมาจาก

- บางมาตรการและข้อกำหนดมีความขัดแย้งอยู่ในตัวของมันเองและเจตนาธรรมของกฎหมาย
- บางมาตรการและข้อกำหนดขัดแย้งกับบทบาท หน้าที่และภารกิจตามยุทธศาสตร์การพัฒนาของจังหวัดภูเก็ตในปัจจุบัน

- บางมาตรการและข้อกำหนดไม่สอดคล้องกับศักยภาพ ปัญหาและเงื่อนไขในบางบริเวณ
- บางมาตรการและข้อกำหนดไม่สอดคล้องกับการพัฒนาอาชีพและวิถีชีวิตของประชาชนในท้องถิ่น
- บางมาตรการและข้อกำหนดมีความขัดแย้งกับนโยบายและแผนงานของบางกระทรวง ทบวงกรม
- ขาดมาตรการในการบังคับใช้ที่ครอบคลุมในหลัของประกอบของทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมของจังหวัดภูเก็ต

2) ปัญหาและอุปสรรคในการนำไปสู่การปฏิบัติและการบังคับใช้ : จากประเด็นปัญหาที่เกิดจากบางมาตรการและข้อกำหนด ที่ไม่สอดคล้องกับความเป็นจริงในบางประเด็น ขาดความชัดเจนของนิยามและความหมาย และเป็นการแก้ปัญหาที่ปลายเหตุ ทำให้การบังคับใช้ด้วยประสิทธิภาพและถูกปฏิเสธ

3) ปัญหาและอุปสรรคในการบริหารและการจัดการ : การนำมาตรการและเขตพื้นที่คุ้มครองสิ่งแวดล้อมบริเวณจังหวัดภูเก็ตไปสู่การปฏิบัติและบังคับใช้ ขาดองค์การบริหารและการจัดการที่มีโครงสร้างทั้งในแนวระนาบและแนวตั้งขึ้นมารองรับ ทำให้ทุกภาคส่วนปฏิเสธความรับผิดชอบ

4) ปัญหาและอุปสรรคในการมีส่วนร่วมของภาคีต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง : จากปัญหาที่เกิดจากขาดองค์การบริหารและการจัดการในการนำไปสู่การปฏิบัติและบังคับใช้ ทำให้ส่วนราชการต่างๆ ที่เกี่ยวข้องทั้งโดยตรงและโดยอ้อม เลือกลงโทษและแก้ไขปัญหาในทุกชั้นตอน ในขณะที่ภาคพลเมืองยังขาดการกำหนดบทบาทและหน้าที่ในการมีส่วนร่วม ที่นอกเหนือไปจากการให้ข้อมูลข่าวสารและการร้องเรียน

5) ปัญหาในการเผยแพร่และประชาสัมพันธ์ : ด้วยวลีที่ว่า “เกิดเป็นคนไทยจะต้องรู้กฎหมายไทย” ไม่สามารถนำมาใช้กับสภาพทางเศรษฐกิจและสังคมที่มีการแข่งขันและดิ้นรนเพื่อความอยู่รอดในยุคปัจจุบัน จากการสำรวจภาคสนามในการสัมภาษณ์โดยใช้แบบสอบถาม พบว่าภาคีต่างๆ ที่เกี่ยวข้องเกือบทั้งหมดขาดความรู้และความเข้าใจในประกาศกระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม เรื่องกำหนดเขตพื้นที่และมาตรการคุ้มครองสิ่งแวดล้อมบริเวณจังหวัดภูเก็ต สรุปได้ดังนี้

- ภาคองค์กร ทั้งส่วนราชการส่วนกลาง ส่วนราชการส่วนภูมิภาค รัฐวิสาหกิจ และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ตลอดจนสถาบันต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง เช่น สถาบันการศึกษาและสถาบันศาสนา บางส่วนคิดเป็นร้อยละ 10 ยังไม่ทราบว่าได้มีการประกาศตระ

ทรวทวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม เรื่องกำหนดเขตพื้นที่และมาตรการคุ้มครองสิ่งแวดล้อมบริเวณจังหวัดภูเก็ต แม้แต่ส่วนราชการที่ทราบว่ามีประกาศกระทรวงฯ ฉบับนี้แต่มีความรู้และความเข้าใจในมาตรการต่างๆ แต่เฉพาะมาตรการที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับองค์กรนั้นๆ ในขณะที่ข้าราชการและฝ่ายปฏิบัติการบางส่วนมีความรู้และความเข้าใจแต่เพียงผิวเผินเท่านั้น

- ภาคธุรกิจและผู้ประกอบการ ร้อยละ 38 ไม่ทราบว่าได้มีการประกาศกระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม เรื่องกำหนดเขตพื้นที่และมาตรการคุ้มครองสิ่งแวดล้อมบริเวณจังหวัดภูเก็ต มีเพียงภาคธุรกิจและผู้ประกอบการร้อยละ 62 เท่านั้นที่ทราบ เนื่องจากการพัฒนาหรือการประกอบกิจกรรมต่างๆ เข้ามาเกี่ยวข้องกับมาตรการของประกาศกระทรวงฯ โดยตรงโดยไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้
- ภาคพลเมือง ผู้นำส่วนท้องถิ่นที่มีหน้าที่รับผิดชอบในการนำมาตรการและเขตพื้นที่คุ้มครองสิ่งแวดล้อมบริเวณจังหวัดภูเก็ตไปสู่การปฏิบัติ บางส่วนมีความพยายามชวนชวนเพื่อทำความเข้าใจในมาตรการ เนื่องจากมีหน้าที่โดยตรงในบางมาตรการ ในขณะที่ประชาชนที่มีการศึกษาตั้งแต่ระดับอนุปริญญาขึ้นไปร้อยละ 46 ไม่ทราบ แม้แต่ประกาศกระทรวงฯ และเนื้อหาของมาตรการ”

ขอบเขตการประเมินของบริษัท โมดัส คอนซัลแต้นส์ จำกัด ที่กล่าวมาแล้ว ได้ครอบคลุมมาตรการที่เกี่ยวข้องกับเรื่องต่างๆ คือ

- สถานการณ์ด้านทรัพยากรทางทะเล ประกอบด้วย ทรัพยากรประมง ประการัง แหล่งหญ้าทะเล คุณภาพน้ำชายฝั่งทะเล
- การใช้พื้นที่น้ำทะเล การทำเหมืองแร่ในทะเล พื้นที่จอดเรือในทะเล
- ลักษณะชายฝั่ง ชายฝั่งทะเลที่มีการกัดเซาะ ชายฝั่งทะเลและชายหาดที่พังทลาย
- การถมทะเลและการปรับปรุงพื้นที่ชายฝั่งทะเล
- ปากน้ำ
- ป่าชายเลน
- พื้นที่ชายหาดและแนวสันทราย
- พื้นที่ลุ่มหลังหาดและพื้นที่ชุ่มน้ำ
- ทรัพยากรแหล่งน้ำ
- ทรัพยากรดินและที่ดิน
- ทรัพยากรป่าไม้และสัตว์ป่า
- ทรัพยากรแร่

- สภาวะมลพิษและสิ่งแวดล้อมเมือง มลพิษทางน้ำ ขยะมูลฝอยหรือมูลฝอยทั่วไป สิ่งปฏิกูล(สิ่งปฏิกูลที่เกิดจากคน สิ่งปฏิกูลที่เกิดจากโรงฆ่าสัตว์) สารพิษ มลพิษทางอากาศ มลพิษทางเสียง แหล่งเสื่อมโทรมและการตั้งถิ่นฐานที่ผิดกฎหมายในเขตเมืองและเขตชานเมือง ภูมิทัศน์ของชุมชนเมืองและในเขตทางหลวงแผ่นดิน(ความเสื่อมโทรมและการขาดแคลนพื้นที่สีเขียวในชุมชนเมือง ความเสื่อมโทรมและความถดถอยของพื้นที่โล่งและเฉลียงที่โล่งของทางหลวงแผ่นดิน การสื่อความหมายขององค์ประกอบของภูมิทัศน์ มลทัศน์(มลทัศน์ด้านอาคารและสิ่งก่อสร้าง มลทัศน์ด้านระบบสาธารณูปโภค มลทัศน์ด้านเครื่องประดับถนนและเครื่องประดับถนน มลทัศน์ทางสื่อ) ระบบจราจร(ประเด็นปัญหาที่เกิดจากระบบและประเภทของการขนส่งในเขตเมือง ประเด็นปัญหาที่เกิดจากระบบการจราจรผ่านเมือง) สภาวะน้ำท่วม การสูญเสียคุณค่าทางสถาปัตยกรรมของอาคารเก่า

เนื่องจากมีข้อจำกัดเรื่องเวลาและปริมาณงานที่หลากหลายของการศึกษาวิจัยครั้งนี้ คณะผู้ศึกษาขอใช้รายงานสถานการณ์ด้านทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมของพื้นที่เขตคุ้มครองสิ่งแวดล้อมในบริเวณจังหวัดภูเก็ตในปัจจุบันที่ดำเนินการโดย สำนักงานนโยบายและแผนสิ่งแวดล้อมและบริษัท โมคัส คอนซัลแต้นส์ จำกัด เป็นเครื่องชี้วัดรวมของศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวซึ่งเป็นผลิตภัณฑ์หลักของแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต ซึ่งผลการศึกษาที่สอดคล้องกับผลการประเมินของโครงการนำร่องของแหล่งท่องเที่ยว 8 แหล่งที่กล่าวแล้ว ที่ผลการประเมินออกมาเป็นค่าเฉลี่ย ที่มีความหมายว่ามีความจำเป็นจะต้องมีการปรับปรุงให้ดีขึ้น และมีศักยภาพที่จะพัฒนาให้มีความยั่งยืนได้

4.4.2 การประเมินศักยภาพของปัจจัยอุปทาน สิ่งอำนวยความสะดวกและบริการนักท่องเที่ยวอย่างอื่น ที่ประกอบด้วย บริษัทจัดนำเที่ยว ภัตตาคาร ศูนย์การค้า ธนาคาร สถานที่แลกเปลี่ยนเงิน บริการไปรษณีย์ และการบริการทางการแพทย์ เป็นปัจจัยที่เป็นไปตามกลไกตลาดที่ขึ้นอยู่กับระดับของอุปสงค์ที่สามารถเพิ่มปริมาณและคุณภาพได้ตามที่ตลาดต้องการ และการลงทุนในสิ่งเหล่านี้ภาคธุรกิจสามารถสนองตอบได้ตามความต้องการของตลาดได้คืออยู่แล้ว เช่น บริการทางการแพทย์ จังหวัดภูเก็ตนอกจากจะมีโรงพยาบาลของรัฐขนาดใหญ่ คือโรงพยาบาลวชิระแล้ว ในเขตจังหวัดภูเก็ตยังมีโรงพยาบาลเอกชนอีก 5 แห่ง จำนวนโดยรวมกัน 299 เตียง แต่ในระยะ 2-3 ปีที่แล้วมา โรงพยาบาลพญาไทภูเก็ตขนาด 100 เตียงได้ปิดบริการไปแล้ว 1 แห่งซึ่งเป็นผลจากวิกฤตการณ์ทางการเงิน แต่อย่างไรก็ตาม ยังมีโรงพยาบาลเอกชนขนาด 100 เตียงขึ้นไปอีก 2 แห่งที่มีมาตรฐานการบริการที่ได้รับมาตรฐาน ISO 9002 และ Hospital Accreditaion คือ โรงพยาบาลสิริโรจน์(Phuket International Hospitality Co., Ltd.) และโรงพยาบาลกรุงเทพภูเก็ต

โรงพยาบาลเป็นปัจจัยอุปทานที่สำคัญสำหรับนักท่องเที่ยวในปัจจุบันที่เน้นในเรื่องความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน(security) สุขภาพอนามัย(sanitation) และความพึงพอใจของบริการที่ได้รับ(satisfaction) โรงพยาบาลจึงเป็นปัจจัยที่สำคัญของการสร้างศักยภาพการพัฒนาไปสู่ความยั่งยืนในเรื่องของสุขภาพอนามัย โรงพยาบาลทั้งสองแห่งมีบริการที่สำคัญ คือ

โรงพยาบาลศิริโรจน์ เป็นโรงพยาบาลขนาด 105 เตียง บริการการแพทย์ครบทุกแผนก เมื่อเดือนตุลาคม 2543 โรงพยาบาลฯผ่านการรับรองระบบคุณภาพตามมาตรฐาน ISO 9002 Version 1994 โดยบริษัท URS และ UKAS โดยมีแผนงานเข้าสู่ระบบคุณภาพตามมาตรฐาน ISO 9001 Version 2000 ในปี 2544 และเข้าสู่ระบบคุณภาพโรงพยาบาล HA – Hospital Accreditation ในปี 2545 ระหว่างปี 2539 ถึง 2543 โรงพยาบาลมีผู้ป่วยที่เป็นคนต่างชาติเพิ่มขึ้นทุกปี ในปี 2539 มีประมาณ 7,000 ราย เพิ่มขึ้น 9,000 รายในปี 2541 และประมาณ 9,700 รายในปี 2543 ระหว่างเดือน มกราคม 2544-มิถุนายน 2544 มีผู้รับบริการเป็นคนต่างชาติประมาณ 5,700 คน ที่สำคัญ อังกฤษ (945 คน) เยอรมัน(875 คน) อเมริกัน (560 คน) สวิตเซอร์แลนด์ (525 คน) อิตาลีและฝรั่งเศส (425 คน/ประเทศ) และสวีเดน (350 คน) เป็นต้น (โรงพยาบาลศิริโรจน์, 2544)

โรงพยาบาลกรุงเทพภูเก็ต จำกัด(Bangkok Phuket Hospital) เป็นโรงพยาบาลขนาด 100 เตียงบริการทางการแพทย์ ตลอด 24 ชั่วโมง ทั้งนอกและภายในโรงพยาบาล อยู่ในเครือข่ายของ BGH Group ซึ่งมีโรงพยาบาลในกลุ่ม 9 โรง และโรงงานเภสัชกรรม 1 โรง และมีเครือข่ายในหลายประเทศ เป็นโรงพยาบาลในจังหวัดภูเก็ตที่ได้รับ ISO 9002 จาก Quality Science Universal Company, Singapore โรงพยาบาลกรุงเทพภูเก็ตมีสาขาบริการในโรงแรมและหาดที่สำคัญของภูเก็ต(Satellite Clinic) เช่น Bangkok International Clinic ที่ หาดป่าตอง Canal Village, Laguna, Kata Thani Resort Clinic, Merlin Beach Resort Clinic, Patong Merlin Hotel Clinic, The Royal Paradise Hotel Clinic และ Phuket International Airport Clinic เป็นต้น โรงพยาบาลกรุงเทพภูเก็ตพัฒนาเป็นศูนย์การแพทย์นานาชาติด้วย ทำงานและมีความสัมพันธ์กับศูนย์อื่นหลายประเทศ เช่น SOS International A/S; Euro Center; International Health Insurance : Telect (Australia); Artisana Emergency Centre(Switzerland); International Medical Rescue Limited (England); Mercur Assistance(Germany) เป็นต้น (เอกสารประชาสัมพันธ์ของโรงพยาบาล 2545)

4.4.3 โครงสร้างพื้นฐานทางการท่องเที่ยวหลัก คือการคมนาคมทางอากาศ ทางรถยนต์ และทางน้ำ รวมถึงกิจกรรมสาธารณูปโภค ประปา ไฟฟ้า ระบบกำจัดของเสียและน้ำเสีย และการติดต่อสื่อสาร สิ่งเหล่านี้ล้วนแล้วเป็นภาระหน้าที่ของรัฐที่สามารถลงทุนและปรับปรุง ตลอดจนจัดระบบการบริหารและจัดการให้สอดคล้องกับความต้องการของนักท่องเที่ยวและเป็นธรรมต่อส่วนรวมได้ และโครงสร้างพื้นฐานเหล่านี้หน่วยงานที่รับผิดชอบโดยตรง เช่น การท่าอากาศยานแห่งประเทศไทย ได้ว่าจ้างบริษัทที่ปรึกษาดำเนินการ ศึกษา สำรวจ และปรับปรุงแผนแม่บทระบบท่าอากาศยานภูเก็ต ท่าอากาศยานหาดใหญ่ ท่าอากาศยานเชียงใหม่และท่าอากาศยาน

เชียงราย คาดว่าจะแล้วเสร็จภายในเดือนกรกฎาคม 2545 (หนังสือการทำอากาศยานแห่งประเทศไทย ที่ ทอท.1949/2545 ลงวันที่ 22 มีนาคม 2545) ในด้านความปลอดภัย(safety) ต่อชีวิต และสุขอนามัย(Sanitation) สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดจะเป็นผู้ประสานงานการป้องกันและส่งเสริมในความปลอดภัยที่กล่าวแล้ว เป็นต้น

4.4.4 องค์ประกอบของสถาบัน จังหวัดภูเก็ตเป็นที่ตั้งของ สำนักงานของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ภาคใต้เขต 4 และมีสมาคมวิชาชีพที่เข้มแข็งครอบคลุมทุกธุรกิจ เช่นสมาคมธุรกิจการท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต สมาคมโรงแรมไทยภาคใต้ สมาคมมัคคุเทศก์จังหวัดภูเก็ต รวมถึงหอการค้าจังหวัดภูเก็ต เป็นต้น ในแง่การศึกษาและการฝึกอบรมบุคลากรด้านการท่องเที่ยว สถาบันราชภัฏภูเก็ต มีหลักสูตรสาขาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวและการจัดอบรมมัคคุเทศก์รองรับการพัฒนาบุคลากรในอุตสาหกรรมนี้

มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตภูเก็ต ซึ่งขยายการศึกษามาที่จังหวัดภูเก็ต ตั้งแต่ พ.ศ. 2520 ในหลักสูตร การจัดการ โรงแรมและการท่องเที่ยวแบบเบ็ดเสร็จ 2 ปีจากมัธยมปลาย ในรูปแบบวิทยาลัยชุมชน (Community College) ซึ่งเป็นวิทยาลัยชุมชนแห่งแรกของประเทศไทย ต่อมาในปี พ.ศ. 2537 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตภูเก็ตได้เปิด คณะการจัดการ โรงแรมและการท่องเที่ยว(Faculty of Hotel and Tourism Management) เปิดหลักสูตร บริหารธุรกิจบัณฑิต (Bachelor Of Business Administration) เพื่อผลิตบัณฑิต สาขาวิชาเอกการจัดการ โรงแรม (Hotel Management) หลักสูตรนี้ นักศึกษานอกจากจะเรียนเป็นภาษาอังกฤษแล้ว จะต้องเรียนภาษาต่างประเทศอีกหนึ่งภาษา เป็นวิชาเลือกอีก 4 รายวิชา หรือ 12 หน่วยกิต ในด้านวิชาชีพนักศึกษาตามหลักสูตรจะต้องฝึกงานในธุรกิจ โรงแรมและธุรกิจอื่นในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวทุกปีในช่วงภาคฤดูร้อน ตลอดระยะเวลา 4 ปีของการศึกษา อีก 2,200 ชั่วโมง ปัจจุบัน มีผู้จบการศึกษาในหลักสูตรนี้ถึงปัจจุบันมากกว่า 400 คน ผลการสำรวจของกองแผนงาน ของมหาวิทยาลัยฯ ปรากฏว่า ณ วันรับปริญญามีผู้ได้งานทำหลังจากจบการศึกษามากกว่าร้อยละ 90 ในปีการศึกษา 2544 คณะการจัดการ โรงแรมและการท่องเที่ยว ได้เปลี่ยนชื่อเป็นคณะอุตสาหกรรมบริการ (Faculty of Service Industries) เพื่อให้ภารกิจของคณะกว้างขึ้นเพื่อให้ครอบคลุมวิชาชีพทางการบริการที่ได้รับผลกระทบจากการเปิดเสรีทางวิชาชีพที่องค์การการค้าโลกกำหนด เพราะคณะฯมีวิสัยทัศน์ในการจัดการศึกษาเพื่อผลิตบัณฑิตที่สามารถแข่งขันได้ในตลาดแรงงานนานาชาติ ในปี การศึกษา 2544 คณะอุตสาหกรรมบริการได้เปิดรับนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาเอก วิชาธุรกิจ-จีน (International Business –China) จำนวน 70 คน วัตถุประสงค์ของหลักสูตรนี้ ผลิตบัณฑิต สาขาธุรกิจระหว่างประเทศ โดยเน้นการศึกษาถึงภาษาและวัฒนธรรมในการทำธุรกิจกับประเทศจีน หรือกับประเทศที่ใช้ภาษาจีนเป็นภาษาของประเทศ ปัจจุบัน มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตภูเก็ต มีหน่วยงานระดับคณะ 2 หน่วยงาน คือ วิทยาลัยชุมชนภูเก็ต จัดการเรียนการสอนในหลักสูตรปริญญาตรี 4 ปี 2 หลักสูตร คือ วิทยาการคอมพิวเตอร์ และวิศวกรรมคอมพิวเตอร์ โดยร่วมมือกับคณะวิทยาศาสตร์ และคณะวิศวกรรมศาสตร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ และ

หลักสูตรปริญญาโทศิลปศาสตร์ สาขาพัฒนาสังคม โดยร่วมมือ กับคณะมนุษยศาสตร์ วิทยาเขต
ปัตตานี สำหรับ คณะอุตสาหกรรมบริการ เปิดสอนหลักสูตรนานาชาติ 2 หลักสูตร คือ บริหาร
ธุรกิจบัณฑิต สาขาการจัดการโรงแรม และ ศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิเทศธุรกิจ-จีน หลักสูตร
ปริญญาโท ธุรกิจมหาบัณฑิต (MBA)

ภูเก็ตมีโรงเรียนนานาชาติมานานกว่า 10 ปี คือ Dulwich International College ได้ทำการ
เปิดสอนตั้งแต่ระดับปฐมและมัธยมจนถึงมัธยมปลาย ปี 2545 เป็นปีแรกที่มีนักเรียนชั้นมัธยม
ปลายจบการศึกษาและเข้าศึกษาในระดับมหาวิทยาลัย จังหวัดภูเก็ตมีโรงเรียนสอนภาษาจีนที่มี
อายุเกือบ 100 ปี คือ โรงเรียนภูเก็ตไทหัว ปัจจุบันมีชื่อว่าโรงเรียนภูเก็ตไทหัว(ประสานวิทยา)
เป็นโรงเรียนที่อยู่ในความดูแลของมูลนิธิกุศลสงเคราะห์จังหวัดภูเก็ต ในปีการศึกษา 2545 นี้ได้
ขยายการเรียนการสอนภาษาจีนในระดับมัธยมต้นและจะเปิดสอนมัธยมปลายในปี พ.ศ. 2548 ใน
ระดับอนุบาลและประถมศึกษา เทศบาลเมืองภูเก็ตได้ลงทุนในด้านความร่วมมือในเรื่องการเรียน
ภาษาและเทคโนโลยีสารสนเทศมาทุกปี เพื่อรองรับการพัฒนาภูเก็ตเป็นเมืองนานาชาติ และมีโรง
เรียนนานาชาติที่จัดการเรียนระดับอนุบาลและประถมศึกษา เช่น Quality School International-
Phuket (QSI-P) อยู่ที่ถนนผ่านเมือง ใกล้เคียงสามกอง เป็นต้น

องค์ประกอบของสถาบันควรมีการพิจารณาในแง่การส่งเสริมความยั่งยืนในแง่ของการ
กระจายผลตอบแทนทางเศรษฐกิจจากอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ด้วยการจัดการศึกษาและฝึกอบรม
บุคลากรท้องถิ่นให้มีโอกาสการทำงานในตำแหน่งที่สูงขึ้น รวมทั้งการทดแทนแรงงานชาวต่าง
ประเทศในตำแหน่งบริหารน่าจะเป็นหนทางในการกระจายรายได้จากอุตสาหกรรมท่องเที่ยวให้
กับคนท้องถิ่นเพิ่มมากขึ้น รวมทั้งการให้ความรู้ในการรักษาสิ่งแวดล้อมและมรดกทางวัฒนธรรม
ของคนท้องถิ่นและเพื่อลดผลกระทบทางสังคมลบที่เกิดขึ้น

องค์ประกอบของสถาบันอีกประเด็นหนึ่งที่เกิดขึ้นแล้วและอยู่ระหว่างการดำเนินงาน คือ
พระราชบัญญัติสภาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2544 ซึ่งมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วัน
ถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา วันที่ 4 ธันวาคม 2544 สภาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวแห่ง
ประเทศไทย มีวัตถุประสงค์ตามที่ระบุไว้ในมาตราที่ 6 รวม 15 ข้อ คือ

- (1) เป็นตัวแทนของผู้ประกอบอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในด้านการประสาน
งานอย่าง
มีระบบระหว่างรัฐกับเอกชนและเอกชนกับเอกชนด้วยกัน
- (2) ส่งเสริมให้มีการพัฒนาการประกอบอุตสาหกรรมท่องเที่ยว
- (3) ส่งเสริมให้มีการอนุรักษ์ศิลปะ วัฒนธรรม ประเพณี สถานที่ท่องเที่ยว
โบราณ
สถานและสิ่งแวดล้อม รวมทั้งเอกลักษณ์ของความเป็นไทย
- (4) ส่งเสริมให้มีจรรยาบรรณในการท่องเที่ยว

- (5) ส่งเสริมให้มีระบบการรับรองคุณภาพ ระบบมาตรฐานและระบบประกันคุณภาพ
ภาพของธุรกิจที่เกี่ยวกับสินค้าหรือบริการสำหรับนักท่องเที่ยว
- (6) ควบคุมดูแลให้สมาชิกผู้ประกอบการอุตสาหกรรมท่องเที่ยวดำเนินการอย่างมีคุณภาพ มีคุณธรรมและมีจรรยาบรรณ
- (7) ส่งเสริมสนับสนุนการศึกษา ค้นคว้า วิจัย ทดลอง อบรม และเผยแพร่วิชาการ และเทคโนโลยีเกี่ยวกับอุตสาหกรรมท่องเที่ยวให้แก่สมาชิก หรือจัดเป็นบริการแก่บุคคลทั่วไป
- (8) ประชาสัมพันธ์และเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารที่เกี่ยวกับอุตสาหกรรมท่องเที่ยวต่อสมาชิกและบุคคลทั่วไปทั้งภายในประเทศและภายนอกประเทศ
- (9) เสนอความเห็นหรือให้คำปรึกษาต่อคณะรัฐมนตรีในเรื่องเกี่ยวกับอุตสาหกรรมท่องเที่ยวให้ความร่วมมือแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารและบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมกิจการด้านการท่องเที่ยวทั้งภายในประเทศและภายนอกประเทศ
- (10) คุ้มครองและรักษาผลประโยชน์ของสมาชิกเกี่ยวกับอุตสาหกรรมท่องเที่ยว
- (11) ส่งเสริมให้มีการช่วยเหลือเกื้อกูลระหว่างสมาชิกด้วยกัน
- (12) ศึกษาและหาทางแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับการประกอบอุตสาหกรรมท่องเที่ยว
- (13) ดำเนินกิจการอื่นที่เป็นประโยชน์ต่ออุตสาหกรรมท่องเที่ยว
- (14) ส่งเสริมให้องค์กรปกครองท้องถิ่นเข้ามามีส่วนร่วมในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว

พ.ร.บ.สภาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย มีนายกรัฐมนตรีนับเป็นผู้รักษาการณตาม พ.ร.บ. นี้ แต่ในขณะเดียวกันในปัจจุบันก็มีกระทรวงการท่องเที่ยวและการกีฬา ถูกจัดตั้งขึ้นมารับผิดชอบอุตสาหกรรมท่องเที่ยวอีกหน่วยงานหนึ่ง รวมทั้งงานการท่องเที่ยวในปัจจุบันยังอยู่ในความรับผิดชอบของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ตามนัยความหมายของ พ.ร.บ. สภาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย หน่วยงานที่เป็นทางการในการประสานงานระหว่างรัฐและเอกชน และเอกชนกับเอกชนด้วยกันจะเป็นหน้าที่ของสภาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (วัตถุประสงค์ข้อ 1) หากมองระบบการท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ตที่ได้เสนอมานี้แล้ว จะเห็นได้ว่ามีผู้มีส่วนได้ส่วนเสียจำนวนมาก และในปัจจุบันยังไม่มีระบบการประสานงานหน่วยงานเหล่านี้ที่ชัดเจน จึงเป็นจุดอ่อนของการนำแผนงานการพัฒนาที่ยั่งยืนออกสู่การปฏิบัติให้ไปในทิศทางเดียวกันได้

4.5 การบริการสารสนเทศทางการท่องเที่ยว เป็นงานการตลาดที่สำคัญในการให้สารสนเทศแก่นักท่องเที่ยวก่อนและหลังจากที่เขามาถึงแหล่งท่องเที่ยวแล้ว(WTO, 1994, p 48) ประเภทของสารสนเทศที่ควรมีประกอบด้วย สภาพภูมิศาสตร์โดยทั่วไป ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของแหล่งท่องเที่ยว แหล่งท่องเที่ยว(attractions) เครื่องอำนวยความสะดวกและบริการ(รวมทั้งค่าบริการ)ที่มีให้บริการ กำหนดการการคมนาคมขนส่ง สถานที่ซื้อของ บริการทางการแพทย์และไปรษณีย์ สถานกงสุล สถานทูตและสถานบันทางศาสนา และที่สำคัญคือการบอกกล่าวแก่นักท่องเที่ยวเกี่ยวกับวัฒนธรรมท้องถิ่น หลักความปลอดภัยและการแต่งกาย นโยบายเกี่ยวกับการให้รางวัล(tipping policy) และปัญหาความปลอดภัยที่ควรระวัง เป็นต้น สำนักงานข่าวสารการท่องเที่ยวควรจัดตั้งในสถานที่ที่สะดวกแก่นักท่องเที่ยวมากที่สุดและควรมีพนักงานที่มีความรู้และเข้าใจในภาษาที่ต้องติดต่อกับนักท่องเที่ยว

ระบบสารสนเทศจะมีความสัมพันธ์กับกิจกรรมการท่องเที่ยวยุคโลก เช่น การปฏิบัติตามระเบียบเงื่อนไขทางวัฒนธรรมในแหล่งท่องเที่ยว การปฏิบัติตัวของนักท่องเที่ยวต่อระเบียบข้อบังคับและกฎหมายของประเทศเจ้าของบ้าน ระบบข่าวสารข้อมูลในเรื่องการเตือนภัยในแหล่งท่องเที่ยว ในข้อที่ 1 สำนักให้บริการทางเพศ และการขายบริการทางเพศของเด็กในทุกรูปแบบ ในข้อที่ 2 เป็นต้น

จากการวิเคราะห์สารสนเทศที่มีอยู่ที่สนามบินนานาชาติภูเก็ตพบว่า ส่วนมากเป็นเอกสารที่แสดงถึงแหล่งท่องเที่ยวและการโฆษณาธุรกิจต่างๆ เช่นร้านตัดเสื้อผ้า Discotheque ภัตตาคาร โปรแกรมทัวร์ โรงพยาบาล และร้านขายของที่ระลึก รวมถึงแผนที่ของร้านขายอัญมณี(Gems) เป็นต้น ส่วนข้อมูลของหน่วยงานที่นักท่องเที่ยวควรรู้ เป็นเบอร์โทรศัพท์ของโรงพยาบาล สายการบิน สถานีตำรวจ หน่วยงานบริการของรัฐมีระบุไว้ในแผนที่ของการทำอากาศยานนานาชาติภูเก็ต Limmark Phuket Island Map เป็นต้น ส่วนเอกสารที่ถือว่าให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์แก่นักท่องเที่ยวในทุกเรื่องเกือบสมบูรณ์เป็นเอกสารที่จัดทำโดย ททท. คือ Phuket Tourist Information มีบริการที่สำนักงาน ททท. ที่สำนักงานในเมืองเพียงแห่งเดียว แต่อย่างไรก็ตามเอกสารนี้ยังขาดเนื้อหาในเรื่องกฎหมายที่นักท่องเที่ยวควรรู้และปฏิบัติ และข้อมูลในเรื่อง การค้าประเวณีเด็ก ยาเสพติด ประเพณีในการแต่งกาย เป็นต้น ส่วนเอกสารที่มีบริการประจำเดือน เช่น Phuket Guide (จัดพิมพ์โดย Artasia Press Co., Ltd.) นอกจากมีข้อมูลทางการค้าแล้ว ยังมีข้อมูลประจำในทุกฉบับ เช่น สภาพภูมิศาสตร์โดยย่อของเกาะภูเก็ต การเช่ารถ เช่น Motorcycle Rentals, Motorcycle Taxi, Tuk-tuks, Songthaews, Local Transport: Buses #1 & #2, Distances from Phuket Town, Car Rental เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีเบอร์โทรศัพท์ที่สำคัญ และการแนะนำประเพณีบางอย่างในบางเดือน เช่น การไหว้(The Wai) มวยไทย(Thai Boxing) ส่วนเอกสาร What's on South ก็เช่นเดียวกันที่มีข้อมูลหลักๆในเรื่องสิ่งอำนวยความสะดวก และในเรื่อง การกิน การอยู่ และที่เที่ยว และอาจมีเรื่องประเพณีตามฤดูกาล เป็นต้น วารสาร Andaman Lifestyle ซึ่งพิมพ์เป็นรายเดือนโดย 83 PS Media & Media Limited Partnership เป็นอีกฉบับหนึ่งที่ให้ข้อมูลทางธุรกิจโดยทั่วไป

สำหรับภาษาที่สื่อเกือบทั้งหมดใช้จัดทำเป็นภาษาอังกฤษ มีบางฉบับที่เผยแพร่เป็นภาษาเยอรมัน คือ Phuket aktuell และราย 2 เดือนเป็นภาษาญี่ปุ่น Phuket Guide(Bangkok Leisure Service Co.,ltd.)

โดยสรุปสารสนเทศที่มีบริการสำหรับนักท่องเที่ยวในแง่ปริมาณมีมากฉบับรวมถึงแผ่นพับของธุรกิจต่างๆ แต่ยังมีเนื้อหาที่ไม่ครอบคลุมในเรื่องที่จะสร้างความเข้าใจและการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมระหว่างชนชาติอันเป็นวัตถุประสงค์ที่สำคัญอย่างหนึ่งของการท่องเที่ยว และสอดคล้องกับจรรยาบรรณการท่องเที่ยวโลกในเรื่องความรู้ ความเข้าใจของนักท่องเที่ยวที่จะต้องปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับ กฎหมายและวัฒนธรรมประเพณีของประเทศเจ้าของบ้าน ความเท่าเทียมกันของผู้สูงอายุ เด็ก สตรีและคนพิการ และการคุ้มครองนักท่องเที่ยว เป็นต้น

บทที่ 5

สรุปและข้อเสนอแนะ

5.1 บทสรุป

ความมุ่งหมายแรกของการศึกษาค้นคว้าเพื่อวัดศักยภาพของจังหวัดภูเก็ตว่าสามารถพัฒนาให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวคุณภาพระดับโลกได้หรือไม่ โดยการใช้หลักจรรยาบรรณการท่องเที่ยวโลก (the Global Code of Ethics for Tourism) เป็นแนวทางการประเมิน กระบวนการประเมินเริ่มต้นด้วยการทดสอบนำร่องแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญ 8 แห่ง ด้วยตัวชี้วัดที่พัฒนาโดย (the Groupe D'velopment) จากนั้นได้ทำการประเมินการนำกลยุทธ์(ยุทธศาสตร์)การพัฒนาที่กำหนดออกสู่การปฏิบัติโดยทำการประเมินการจัดสรรทรัพยากรในงบประมาณประจำปีขององค์การบริหารส่วนท้องถิ่น ว่ามีการจัดสรรทรัพยากรสนับสนุนการพัฒนาการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนหรือไม่ การประเมินขั้นตอนที่สามเป็นการประเมินซ้ำอีกครั้งหนึ่งในแต่ละกลุ่มปัจจัยอุปทานที่สามารถศึกษาได้ การประเมินในส่วนนี้เริ่มต้นจากการประเมินปัจจัยที่พัก เป็นการศึกษาโดยใช้แบบสอบถามสถานประกอบการ โรงแรมทั้งหมดในจังหวัดภูเก็ตว่ามีการดำเนินงานที่สอดคล้องกับการพัฒนาการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนหรือไม่

การประเมินศักยภาพของปัจจัยอุปทานอย่างอื่น ได้นำเอาผลการประเมินของบริษัท โมดัส คอนซัลแต้นส์ จำกัด ที่ทำการประเมินผลสัมฤทธิ์ในการนำมามาตรการและเขตพื้นที่คุ้มครองสิ่งแวดล้อมบริเวณจังหวัดภูเก็ตไปสู่การปฏิบัติ มาประกอบการประเมินศักยภาพด้วย การประเมินปัจจัยอุปทานอื่นได้ทำการประเมินอย่างกว้าง ๆ ในปัจจัย สิ่งอำนวยความสะดวกและบริการนักท่องเที่ยวอย่างอื่น โครงสร้างพื้นฐานทางการท่องเที่ยวหลัก องค์ประกอบของสถาบัน และได้ทำการวิเคราะห์เนื้อหาของสารสนเทศที่มีอยู่เพื่อพิจารณาว่าสารสนเทศเหล่านี้ได้ผลิตขึ้นมาสนับสนุนการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนหรือไม่

ผลการศึกษาทั้งหมดที่กล่าวแล้ว พบว่า

1. ตัวชี้วัดในการประเมินศักยภาพที่เป็นไปได้ในทางปฏิบัติและสอดคล้องกับความเป็นจริงของการพัฒนาการท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต สามารถทำการประเมินมิติทางนิเวศวิทยาและวัฒนธรรมบางส่วนจากตัวชี้วัดของประกาศกระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม เรื่อง กำหนดพื้นที่และมาตรการคุ้มครองสิ่งแวดล้อมในบริเวณจังหวัดภูเก็ต มิติทางเศรษฐกิจสามารถใช้ตัวเลขของรายได้จากอุตสาหกรรมท่องเที่ยวซึ่งจัดทำโดยการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ประกอบกับการใช้ตัวชี้วัดการส่งเสริมตลาด การรับรองห้องพักและการเรียกเก็บเงินทางเทคโนโลยีอิเล็กทรอนิกส์เป็นตัวประกอบ ส่วนมิติทางสังคมสามารถใช้ตัวชี้วัดเรื่องการสร้างงาน การฝึกอบรมและการพัฒนาพนักงาน ความปลอดภัยของชีวิตและทรัพย์สิน

สิน สุขภาพอนามัย การมีส่วนร่วมทางวัฒนธรรมและสารสนเทศคุ้มครองเด็ก เป็นตัวชี้วัด ส่วนสารสนเทศของแหล่งท่องเที่ยวที่มีให้กับนักท่องเที่ยวจะเป็นตัวชี้วัดในเรื่องความเข้าใจ ระหว่างคนและสังคมของชนชาติต่างๆ

2. จากขั้นแรกของโครงการนำร่องประเมินแหล่งท่องเที่ยว 9 แหล่ง(หาดป่าตองแบ่งเป็น 2 แหล่ง) ผลการศึกษาพบว่า ภูเก็ตมีศักยภาพโดยเฉลี่ยของการพัฒนาที่ยั่งยืนและต้องมีการปรับปรุง
3. การประเมินการจัดสรรทรัพยากรขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พบว่าตั้งแต่รัฐบาลส่วนกลางให้อำนาจในการปกครองตนเองมากขึ้นตั้งแต่ ปี พ.ศ. 2540 พฤติกรรมการจัดสรรทรัพยากรเพื่อปฏิบัติหน้าที่ตามที่ได้รับมอบหมายจากกฎหมายรัฐธรรมนูญซึ่งเป็นกฎหมายสูงสุดและตาม พ.ร.บ. กำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครอง ส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 งบประมาณจำนวนมากได้รับการจัดสรรไปในการจัดซื้อครุภัณฑ์ ที่ดิน และสิ่งก่อสร้าง กิจกรรมที่สัมพันธ์กับการพัฒนาทักษะ ความสามารถและความเข้มแข็งของคนท้องถิ่นได้รับการ พิจารณาน้อย
4. ผลการศึกษาจากแบบสอบถามจากตัวอย่างธุรกิจโรงแรมซึ่งตอบแบบสอบถามจากโรงแรมทั้งหมดที่สอบถามไป ปรากฏว่า ธุรกิจโรงแรมมีส่วนสำคัญในการสร้างงานให้กับกำลังคนท้องถิ่น มีทิศทางที่ดีในการจัดการสิ่งแวดล้อมและการส่งเสริมกิจกรรมทางวัฒนธรรม มีการเข้าถึงเทคโนโลยีสมัยใหม่มากยิ่งขึ้นในการดำเนินงาน แต่ยังไม่มีการสนับสนุนผู้ด้อยโอกาสในการใช้บริการโรงแรมอย่างเพียงพอ
5. ผลการประเมินผลสัมฤทธิ์ในการนำมาตราการและเขตพื้นที่คุ้มครองสิ่งแวดล้อมบริเวณจังหวัดภูเก็ตไปสู่การปฏิบัติของบริษัท โมดัส คอนซัลแต้นส์ จำกัด พบว่า
 - การประเมินผลสัมฤทธิ์ในทางวิชาการ จัดอยู่ใน **“ระดับปานกลาง”**
 - การประเมินผลสัมฤทธิ์จากทัศนคติของภาคีต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง โดยใช้แบบสอบถาม จัดอยู่ใน **“ระดับปานกลาง”**
 - การประเมินผลสัมฤทธิ์จากการติดตามและประเมินผลการแก้ไขด้านทรัพยากร และสิ่งแวดล้อมของเขตพื้นที่คุ้มครองสิ่งแวดล้อมบริเวณจังหวัดภูเก็ตในปัจจุบัน จัดอยู่ใน **“ระดับปานกลาง”**
6. การประเมินศักยภาพของปัจจัยอุปทานอย่างอื่น เช่น สิ่งอำนวยความสะดวกและบริการนักท่องเที่ยวอย่างอื่น โครงสร้างพื้นฐานทางการท่องเที่ยวหลัก องค์ประกอบของสถาบัน พบว่าสามารถสร้างศักยภาพให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดได้ โดยมีความพร้อมในด้าน

บริการทางการแพทย์ที่สามารถสนองต่อความต้องการด้านสุขภาพอนามัยที่ดีได้ รวมทั้ง ความพร้อมทางการศึกษาเพื่อผลิตบุคลากรทางด้านการท่องเที่ยวและบริการ (Tourism and Hospitality)

7. พ.ร.บ. สถาปนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวแห่งชาติ ซึ่งมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 5 ธันวาคม 2544 มี วัตถุประสงค์ประการแรกเป็นตัวแทนของผู้ประกอบอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในด้านการประสาน งานอย่างมีระบบระหว่างรัฐกับเอกชนและเอกชนกับเอกชนด้วยกัน บทบาทของสภานี้ในทาง ปฏิบัติจะทำให้การพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ตซึ่งประกอบด้วยผู้มีส่วน ได้ส่วน เสียจำนวนมากเป็นไปในทิศทางเดียวกันได้อย่างไร

8. จากการวิเคราะห์เนื้อหาของข้อมูลสำหรับนักท่องเที่ยวที่มีแจกให้กับนักท่องเที่ยวที่สนามบิน นานาชาติภูเก็ต ที่สำนักงานการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ภาคใต้เขต 4 และแหล่งข้อมูลตาม แหล่งท่องเที่ยวต่างๆ พบว่าเป็นข้อมูลของการส่งเสริมการตลาดโดยทั่วไป ไม่มีข้อมูลที่เกี่ยวกับ วัฒนธรรม ประเพณีและวิถีชีวิตของคนท้องถิ่นภูเก็ต ที่จะนำไปสู่การสร้าง ความเข้าใจที่ดีระหว่าง นักท่องเที่ยวและคนท้องถิ่น รวมทั้งไม่มีข้อมูลของระเบียบข้อบังคับและกฎหมายที่นักท่องเที่ยว ควรปฏิบัติ เพื่อเป็นการแนะนำให้นักท่องเที่ยวเคารพต่อกฎหมายและข้อบังคับของท้องถิ่น นอก จากนี้ยังไม่มีข้อมูลที่ส่งเสริมสนับสนุนการท่องเที่ยวของผู้ด้อยโอกาส เช่น เด็ก ผู้สูงอายุ คนพิการ คนกลุ่มน้อยและคนพื้นเมือง เป็นต้น

1. มีข้อสังเกตเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างผู้มีส่วน ได้ส่วน เสียของระบบการท่องเที่ยวจังหวัด ภูเก็ต ในประเด็นต่างๆ ดังนี้

1.1 องค์กรปกครองท้องถิ่นประเภทต่างๆ ไม่ได้ทำงานไปในทิศทางเดียวกันเพื่อนำไป สู่การพัฒนาการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน ยังไม่มีหน่วยงานประสานการทำงานขององค์กร ปกครองท้องถิ่นเหล่านี้เพื่อให้ภาพรวมของการทำงานเป็นหนึ่งเดียวกัน พนักงาน ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในระดับตำบลยังขาดเจ้าหน้าที่ที่จะทำงานตามที่ได้ รับมอบหมายตามกฎหมาย อีกทั้งยังขาดทักษะและความสามารถที่จำเป็น สำหรับ การพัฒนาการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน

1.2 ผู้มีส่วน ได้ส่วน เสียบางกลุ่มมีความเข้าใจและรับรู้ถึงการพัฒนาการท่องเที่ยวที่มีคุณ ภาพหรือมีความยั่งยืนแตกต่างกัน จังหวัดภูเก็ตเป็นจังหวัดทดลองการบริหารงานแบบ บูรณาการ หรือแบบมีผู้บริหารสูงสุดที่มีอำนาจในการตัดสินใจสูงแบบผู้นำใน ภาคธุรกิจ ในตำแหน่ง Chief Executive Officer (CEO) แต่ผู้ว่าราชการจังหวัดภูเก็ต อาจไม่มีอำนาจที่แท้จริงในการบริหารงานอย่างเต็มที่ เพราะอำนาจสั่งการบางหน่วย ราชการยังอยู่ที่ส่วนกลางอยู่ นอกจากนี้ผู้ว่าราชการจังหวัดยังได้รับมอบหมายให้ สร้างรายได้จากการท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นจากนโยบายอย่างอื่น ขณะเดียวกัน ททท. และ

สมาคมการท่องเที่ยวต่างๆของจังหวัดภูเก็ตพยายามอย่างหนักในการเพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยว ซึ่งมีความขัดแย้งกับแนวคิดของการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนที่เน้นถึงคุณภาพของนักท่องเที่ยวที่ใช้จ่ายมากขึ้นและอยู่นานวันขึ้น หรือการพัฒนาท่องเที่ยวเชิงคุณภาพ เพราะงานที่ทำเป็นเรื่องงานการตลาดแต่เพียงอย่างเดียว

1.3 เกาะภูเก็ตได้รับการควบคุมโดยประกาศกระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อมเรื่อง กำหนดเขตพื้นที่และมาตรการคุ้มครองสิ่งแวดล้อม ในบริเวณจังหวัดภูเก็ต พ.ศ. 2540 ซึ่งมาตรการการควบคุมที่กำหนดเป็นไปตามหลักการพัฒนาการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน แต่ในทางปฏิบัติขาดการควบคุมและการบังคับใช้ตามกฎหมายอ่อนมาก รวมทั้งมีปัญหาและอุปสรรคในการบริหารและการจัดการ คือ การนำมาตรการและเขตพื้นที่คุ้มครองสิ่งแวดล้อมบริเวณจังหวัดภูเก็ตไปสู่การปฏิบัติและบังคับใช้ ขาดองค์การบริหารและการจัดการที่มีโครงสร้างทั้งในแนวระนาบและแนวตั้งขึ้นมารองรับ ทำให้ทุกภาคส่วนปฏิเสธความรับผิดชอบ

1.4 ไม่มีหน่วยงานที่รับผิดชอบในการควบคุมขีดการรองรับ(carrying capacity)ของแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ เช่นในปี 2544 จำนวนโรงแรมและห้องพักในจังหวัดภูเก็ตเพิ่มขึ้นจากปีก่อน 344 แห่ง เป็น 509 แห่ง และจำนวนห้องพักเพิ่มขึ้นจาก 19,574 ห้อง เป็น 26,681 ห้องในระยะเวลาเดียวกัน หรือ เพิ่มขึ้น ร้อยละ 47.96 และ ร้อยละ 36.30 ตามลำดับเป็นต้น

โดยสรุปผลการศึกษาพบว่าจังหวัดภูเก็ตสามารถพัฒนาให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีคุณภาพ และสามารถพัฒนาไปสู่ความยั่งยืนได้ แต่มีความจำเป็นต้องมีการปรับปรุงแก้ไขในประเด็นต่างๆ ที่กล่าวแล้ว และปัญหาของการพัฒนาไม่ได้เกิดจากการไม่มีมาตรการในการกำกับดูแลหรือขาดตัวชี้วัดในการพัฒนา แต่เป็นปัญหาของการบริหารและการจัดการไม่เป็นไปตามกฎกติกาที่ตั้งไว้แล้ว ภูเก็ตเป็นเมืองที่ได้รับเลือกให้เป็นจังหวัดนำร่องในการทดลองแนวคิดในการบริหารและการจัดการรูปแบบใหม่ เช่น การบริหารงานจังหวัดบูรณาการ การจัดการศึกษานำร่องตาม พ.ร.บ.การศึกษาใหม่ การจัดวางผังเมืองรวมและผังเมืองเฉพาะ ตลอดจน คณะรัฐมนตรีในการประชุมเมื่อวันที่ 29 กุมภาพันธ์ 2543 ได้เห็นชอบในแผนปฏิบัติการภูเก็ตเมืองนานาชาติ(2542-2554) ซึ่งแผนปฏิบัติการดังกล่าวได้กำหนดยุทธศาสตร์ที่ชัดเจนการพัฒนาที่ครอบคลุมแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 8-10 (2540-2554) ที่กล่าวแล้ว เช่น การพัฒนาพื้นที่ควบคู่กับการรักษาสมดุลของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานให้มีคุณภาพและบริการที่ได้มาตรฐาน การพัฒนาคนและสังคมและการพัฒนาเทคโนโลยีและสารสนเทศ พร้อมระบุจำนวนโครงการพัฒนาและหน่วยงานที่รับผิดชอบชัดเจน จึงอาจกล่าวได้ว่าการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ตให้มีคุณภาพระดับโลกและนำไปสู่การพัฒนาที่ยั่งยืนนั้น ขึ้นอยู่กับการบริหารและการจัดการ และการควบคุมตรวจสอบให้การดำเนินงานไปสู่จุดหมายที่ต้องการ

1.2 ข้อเสนอแนะ

เพื่อประกอบการให้ข้อเสนอแนะที่มีเหตุผล และสามารถลงความเห็นทางเลือกที่เป็นไปได้มากยิ่งขึ้น การประเมินศักยภาพของการพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ตไปสู่ความยั่งยืน มีความจำเป็นต้องดูภาพรวมของประเทศไทยด้วยว่า ในระดับประเทศ เมื่อเทียบกับคู่แข่งชั้นในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิกแล้วประเทศไทยมีความสามารถในการแข่งขันอยู่ในระดับใด ทั้งนี้เพราะจังหวัดภูเก็ตเป็นส่วนหนึ่งของประเทศไทย จึงไม่สามารถพิจารณาศักยภาพเป็นอิสระได้จากภาพรวมของประเทศ ฉะนั้น ก่อนการลงความเห็นที่เป็นข้อเสนอแนะ จึงมีความจำเป็นต้อง ทำการประเมินความสามารถในการแข่งขันของไทย และ การวิเคราะห์หาโอกาสในการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวที่เป็นไปได้ของจังหวัดภูเก็ต

ประการแรก การประเมินความสามารถในการแข่งขันของไทย ซึ่งพิจารณาได้จากค่าดัชนีความได้เปรียบ (Comparative Advantage Ratio: CAR) เนื่องจากการหาค่าดัชนี หรืออัตราส่วนที่กล่าวนี้อยู่นอกเหนือขอบเขตการศึกษาที่ได้กำหนดไว้ อีกประการหนึ่งมีข้อจำกัดในเรื่องข้อมูลที่จะนำไปใช้ในการคำนวณเพราะค่า CAR เป็นการเปรียบเทียบระหว่างประเทศต่อประเทศ แต่อย่างไรก็ตามการลงความเห็นใดๆ เราไม่สามารถแยกจังหวัดภูเก็ตออกจากภาพรวมของประเทศได้ คณะผู้ศึกษาจึงขออ้างผลการศึกษาของ สถาบันวิจัยเพื่อพัฒนาประเทศไทย(กันยายน 2544) ซึ่งได้ทำการวิเคราะห์ ดัชนีความได้เปรียบ รวมถึงความสามารถในการแข่งขันด้านราคา(Price Competitiveness) (บทที่ 3 หน้า 129-141) ผลการศึกษาดังกล่าวที่ใช้ตัวเลขระหว่างปี พ.ศ. 2537-2542 พบว่า ดัชนีความได้เปรียบด้านการท่องเที่ยวของประเทศไทย มีศักยภาพเพิ่มขึ้น (CAR>1 และเพิ่มขึ้น) ได้แก่กลุ่มตลาดสแกนดิเนเวีย กลุ่มตลาดที่ประเทศไทยมีศักยภาพคงที่ ประกอบด้วยกลุ่มตลาดเอเชีย อเมริกา ออสเตรเลีย และนิวซีแลนด์ ส่วนกลุ่มตลาดที่ประเทศไทยมีศักยภาพลดลง (CAR<1 หรือลดลง) ประกอบด้วย กลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน ยุโรป ละตินอเมริกา ตะวันออกกลาง รัสเซียและอิสราเอล

ผลการวิเคราะห์ดัชนีความได้เปรียบด้านการท่องเที่ยวของประเทศ เมื่อนำมาใช้กับจังหวัดภูเก็ตทำให้เราทราบว่า กลุ่มตลาดเป้าหมายที่ไทยมีศักยภาพเพิ่มขึ้นในกลุ่มสแกนดิเนเวีย ในตารางที่ 6.1 หน้าถัดไป เป็นตลาดที่สำคัญของภูเก็ต เช่น เดนมาร์ก เนเธอร์แลนด์ สวีเดน มีจำนวนนักท่องเที่ยวในปี 2544 รวม 299,123 คน เพิ่มขึ้น จากจำนวน 242,005 คน ในปี 2543 หรือเพิ่มขึ้นร้อยละ 23.60 ตลาดกลุ่มนี้ มีส่วนครองตลาดเท่ากับ 9.13% ส่วนกลุ่มตลาดที่มีศักยภาพคงที่ ตลาดเอเชีย มีส่วนครองตลาดในปี 2544 เท่ากับ 32% ลดลงจากปี 2543 ที่มีส่วนครองตลาดเท่ากับ 35% ซึ่งในตลาดนี้ได้หวั่นมีจำนวนนักท่องเที่ยวสูงสุดจำนวน 348,655 คนในปี 2544 หรือมีส่วนครองตลาดเท่ากับ 10.64% ลดลงจากปี 2543 ซึ่งส่วนครองตลาด 12.48% (จำนวนนักท่องเที่ยว 370,731 คน) ในกลุ่มนี้ตลาดสหรัฐอเมริกาและแคนาดาจำนวนนักท่องเที่ยวได้เพิ่มขึ้นจาก 85,259 คนในปี 2543 เป็น 123,291 คนในปี 2544 หรือเพิ่มขึ้น

ร้อยละ 44.61% และส่วนครองตลาดเพิ่มขึ้นจาก 4% เป็น 5% สำหรับตลาดเยอรมันซึ่งเป็นตลาดสำคัญอันดับ 2 ของจังหวัดภูเก็ตและอยู่ในกลุ่มตลาดที่ประเทศไทยมีศักยภาพลดลง กลับมีจำนวนนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นในปี 2544 โดยเพิ่มขึ้นจาก 202,922 คน ในปี 2543 เป็น 233,153 คน ตลาดในกลุ่มนี้ที่นักท่องเที่ยวลดลง คือตลาดอังกฤษ ลดลงจาก 250,226 คน และส่วนครองตลาด 8.42% ในปี 2543 เหลือจำนวนนักท่องเที่ยว 191,811 คน และส่วนครองตลาด 5.86% ในกลุ่มตลาดที่ประเทศไทยมีศักยภาพลดลงนี้สำหรับจังหวัดภูเก็ตนอกจากตลาดเยอรมันที่กล่าวแล้ว ตลาดออสเตรเลีย และสวีทเซอร์แลนด์ รวมทั้งตลาดรวมมีอัตราเติบโตที่สูงในปี 2544 เมื่อเทียบกับปี 2543 กล่าวโดยสรุปศักยภาพในการแข่งขันด้านการท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ตดีกว่าศักยภาพรวมของประเทศ

การประเมินความสามารถในการแข่งขันของไทย อีกประการหนึ่งที่ได้มีการวิเคราะห์ในรายงานของสถาบันวิจัยเพื่อพัฒนาประเทศไทยที่กล่าวแล้ว คือ ความสามารถในการแข่งขันด้านราคาซึ่งรายงานฉบับนี้ได้อ้างผลการศึกษา เรื่อง price competitiveness ของแหล่งท่องเที่ยว 18 แห่ง จากประเทศที่มาของนักท่องเที่ยว 13 แห่ง ของ Dwyer, Forsyth และ Rao (Tourism Management, 2000) พบว่าประเทศไทยเป็นประเทศที่มีราคาสินค้าท่องเที่ยวต่ำเป็นที่ 2 รองจากอินโดนีเซีย รายงานได้อ้างผลการศึกษาแหล่งอื่นอีก ว่า ความปลอดภัย เป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุดที่ทำให้คนไปพักผ่อนที่ออสเตรเลีย และผลการศึกษาอีกเรื่องหนึ่งพบว่าราคาเป็นแต่เพียงปัจจัยหนึ่งของ 4 ปัจจัยหลัก ที่กำหนดการวางแผนการท่องเที่ยว ได้แก่ ความบันเทิง โอกาสที่จะก่อให้เกิดการซื้อ ภูมิอากาศที่ให้ความสบาย และต้นทุนหรือราคา

กล่าวโดยสรุปศักยภาพในการแข่งขันด้านการท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ตจากการวิเคราะห์ CAR พบว่าดีกว่าศักยภาพในการแข่งขันรวมของประเทศ และนัยความหมายที่ได้จากความสามารถในการแข่งขันด้านราคา ภูเก็ตไม่มีความจำเป็นที่จะใช้ราคาเป็นเครื่องมือในการแข่งขัน เพราะปัจจัยที่สำคัญอย่างอื่นที่นักท่องเที่ยวนำมาพิจารณาก่อนการตัดสินใจเลือกแหล่งท่องเที่ยวมีพร้อม เช่นความปลอดภัย ธรรมชาติและผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวอย่างอื่น

ตารางที่ 6.1 แสดงผู้เข้าพักในแหล่งที่พักจังหวัดภูเก็ต ระหว่างปี 2543-2544(มกราคม-ธันวาคม)

Nationalities	2001	%MS	2000	%MS	% change
Thai	799,940	24.42	709,131	23.87	12.81
Malaysia	47,239	1.44	48,244	1.62	-2.08
Singapore	60,829	1.86	63,630	2.14	-4.40
China	39,100	1.19	36,961	1.24	5.79
Hong Kong	54,760	1.67	74,704	2.51	-26.70
Japan	177,313	5.41	135,967	4.58	30.41
Korea	53,959	1.65	65,670	2.21	-17.83

Taiwan	348,655	10.64	370,731	12.48	-5.95
Sub-total East & South-east Asia	781,855	23.87	795,907	26.79	-1.77
Market share	32		35		
Austria	91,509	2.79	53,409	1.80	71.34
Belguim	25,518	0.78	26,848	0.90	-4.95
Denmark	53,214	1.62	43,024	1.45	23.68
France	91,612	2.80	71,011	2.39	29.01
Germany	233,153	7.12	202,922	6.83	14.90
Italy	138,023	4.21	82,841	2.79	66.61
Netherlands	74,254	2.27	36,048	1.21	105.99
Sweden	171,655	5.24	162,933	5.48	5.35
Switzerland	103,145	3.15	77,140	2.60	33.71
United Kingdom	191,811	5.86	250,226	8.42	-23.34
Sub-total European market	1,173,894	35.84	1,006,402	33.87	16.64
Market share	47		44		
United States	78,516	2.40	65,682	2.21	19.54
Canada	44,775	1.37	19,577	0.66	128.71
Sub-total North American market	123,291	3.76	85,259	2.87	44.61
Market share	5		4		
Middle East	27,824	0.85	30,129	1.01	-7.65
Australia	77,984	2.38	114,253	3.85	-31.74
New Zealand	15,634	0.48	23,281	0.78	-32.85
India	7,338	0.22	8,414	0.28	-12.79
Others	267,909	8.18	198,435	6.68	35.01
Total	3,275,669	100.00	2,971,211	100.00	10.25

ที่มา: การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย สำนักงานภาคใต้เขต 4

ประการที่สอง การวิเคราะห์หาโอกาสในการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวที่เป็นไปได้ของจังหวัดภูเก็ต มีวิธีการที่สามารถทำได้ คือการทำ SWOT Analysis เครื่องมือนี้ใช้ในการวิเคราะห์สถานการณ์(situation analysis) เพื่อกำหนดทางเลือกกลยุทธ์ SWOT เป็นคำย่อของการวิเคราะห์จุดแข็ง(Strengths) จุดอ่อน(Weaknesses) โอกาสการพัฒนา(Opportunities) และภัยคุกคาม(Threats)ต่างๆ ที่เกิดขึ้นจากการเปลี่ยนแปลงของสิ่งแวดล้อมภายนอกที่เราควบคุมไม่ได้ ที่มีผลกระทบต่ออุตสาหกรรม ในที่นี้คืออุตสาหกรรมท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ต เพื่อหาโอกาสการพัฒนากลยุทธ์ของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ต โอกาสในการพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ตขึ้นอยู่กับผลที่เกิดขึ้นจากการเปลี่ยนแปลงของสิ่งแวดล้อมโลกที่เราควบคุมไม่ได้ก่อให้เกิดโอกาสของการพัฒนามากน้อยเพียงใด และโอกาสเหล่านั้นจังหวัดภูเก็ตสามารถใช้จุดแข็ง

มาสร้างให้เป็นโอกาสของตนเองอย่างไร หรือจังหวัดภูเก็ตสามารถป้องกันภัยคุกคามที่เกิดขึ้นหรือแก้ไขจุดอ่อนของตนได้อย่างไร การวิเคราะห์ที่จะกล่าวต่อไปนี้เป็น การวิเคราะห์จากสิ่งแวดล้อมภายนอกของสถานการณ์การท่องเที่ยวโลก และสถานการณ์การท่องเที่ยวของประเทศเพื่อนบ้าน ตลอดจนอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของภูมิภาคอื่น รวมถึงการใช้ข้อมูลของหน่วยงานที่รับผิดชอบ (ททท. ตุลาคม 2544) ผลการวิเคราะห์ พอสรุปได้ดังนี้

1.2.1 จุดแข็งของจังหวัดภูเก็ต

- 5.2.1.1 ภูเก็ตมีทรัพยากรการท่องเที่ยวและแหล่งท่องเที่ยวที่โดดเด่น สวยงาม หลากหลายและมีชื่อเสียง
- 5.2.1.2 ภูเก็ตมีทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณภาพ ประชากรในพื้นที่มีการศึกษาสูง ภาคเอกชนและท้องถิ่นมีการรวมตัวที่เข้มแข็ง
- 5.2.1.3 ภูเก็ตมีความพร้อมด้านโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยว เช่น ที่พักแรม ภัตตาคาร ร้านอาหาร ร้านจำหน่ายของที่ระลึก บริษัทนำเที่ยวท้องถิ่น เป็นต้น
- 5.2.1.4 ภูเก็ตมีวัฒนธรรมประเพณีที่เป็นเอกลักษณ์
- 5.2.1.5 ภูเก็ตมีปริมณฑลใกล้เคียง คือ กระบี่และพังงา ที่มีธรรมชาติส่วนใหญ่ยังคงความสวยงามเป็นตัวเสริมช่วยเพิ่มสิ่งดึงดูดความสนใจทางการท่องเที่ยวให้กับภูเก็ต ทำให้สามารถเพิ่มกิจกรรมท่องเที่ยวและทำให้นักท่องเที่ยวมีวันพักในภูเก็ตนานวันขึ้น
- 5.2.1.6 ภูเก็ตมีสถานการศึกษาระดับนานาชาติตั้งแต่อนุบาล ประถมศึกษา มัธยมศึกษา และอุดมศึกษาในสาขาที่สอดคล้องกับการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว
- 5.2.1.7 จากการวิเคราะห์การประเมินความสามารถในการแข่งขันของไทยในตอนต้น ภูเก็ตมีตลาดที่เป็นประเทศที่ไทยมีความสามารถในการแข่งขันสูง(สแกนดิเนเวีย)และบางตลาดที่อยู่ในประเทศที่ไทยมีความสามารถในการแข่งขันต่ำภูเก็ตกลับมีจำนวนนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น
- 5.2.1.8 ภูเก็ตมีปัจจัยสำคัญอย่างอื่นที่นักท่องเที่ยวใช้เป็นปัจจัยในการเลือกแหล่งท่องเที่ยว เช่น ความปลอดภัย และผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวอย่างที่กำลังกล่าวแล้ว

5.2.2 จุดอ่อน(จุดด้อย)ของจังหวัดภูเก็ต

- 1.2.2.1 ดังได้กล่าวมาแล้วใน ข้อ 1.3 วงจรชีวิตของแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต อยู่ในขั้นตอนที่จะต้องเสริมสร้างความเข้มแข็ง ก่อนที่จะพัฒนาไปสู่ขั้นตอนโตเต็มที่(stagnation peak) ในช่วง 1 ปีของการศึกษาวิจัยพบว่า

จำนวนนักท่องเที่ยวเมื่อสิ้นปี 2545 ที่เดินทางผ่านท่าอากาศยานภูเก็ต จำนวน 3.570 ล้านคน มีอัตราการเติบโตเพียง 0.43% เมื่อเทียบกับระยะเวลาเดียวกันของปี 2544(จำนวน 3.555 ล้านคน) และสถิติของ อัตราการเข้าพักของสมาชิกโรงแรมไทยของจังหวัดภูเก็ต ปี 2544/45 ลดลงจาก 63.39%ในปี 2543/44 เหลือเพียง 58.88%(ข้อมูลเพิ่มเติมจาก ตารางที่ 4 และ 5) ตัวชี้วัดดังกล่าวนี้ ซึ่งถึงภาพรวมของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ตที่เริ่มจะไม่อยู่ในความต้องการของลูกค้าอีกต่อไป

1.2.2.2 สถานที่ท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตและปริมณฑล เช่น เกาะพีพี จังหวัดกระบี่ เขาพิงกันและเกาะปันหยี จังหวัดพังงา กำลังเผชิญสภาพ ปัญหาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเสื่อมโทรม ปัญหาการบุกรุก ที่สาธารณะ การขาดการจัดการในแหล่งท่องเที่ยว

1.2.2.3 ความไม่พอเพียงของโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวก และการแข่งขันทรัพยากรท่องเที่ยวระหว่างธุรกิจและผู้ประกอบการท่องเที่ยว

1.2.2.4 ปัญหาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน การเอาเปรียบนักท่องเที่ยวจากรถรับจ้างตามหาดที่สำคัญและรถแท็กซี่ป้ายดำที่ทำอากาศยานนานาชาติภูเก็ต กำลังเป็นปัญหาที่ทำลายบรรยากาศการท่องเที่ยวของภูเก็ต

1.2.2.5 การท่องเที่ยวในภูเก็ตและปริมณฑลมีลักษณะเป็นฤดูกาล เนื่องจากธรรมชาติลมมรสุมเป็นอุปสรรคให้กิจกรรมทางน้ำมีข้อจำกัด

1.2.3 โอกาสการท่องเที่ยวของภูเก็ต

1.2.3.1 องค์การการท่องเที่ยวโลก (World Tourism Organization:WTO) ได้คาดการณ์สถานการณ์การท่องเที่ยวโลกไว้ว่าภูมิภาคเอเชียและแปซิฟิกแม้จะเผชิญกับวิกฤตการณ์ในปัจจุบันก็ตามแต่ในระยะยาวแล้วเป็นภูมิภาคที่มีอัตราเติบโตมากกว่าหลายภูมิภาค ในปี 2020 จะมีส่วนครองตลาดการท่องเที่ยวเป็นอันดับสองรองจากตลาดยุโรป โดยมีอัตราการเติบโตประมาณ 6.5 % สำหรับประเทศไทย จะมีนักท่องเที่ยวถึง 36.9 ล้านคน ในปี 2020 โดยมีอัตราเติบโตโดยเฉลี่ย 6.91% ต่อปี

1.2.3.2 โอกาสในการติดต่อเชื่อมโยงกับประเทศต่างๆ มีความได้เปรียบ เนื่องจากภูเก็ตมีความพร้อมทางด้านท่าอากาศยานนานาชาติ ท่าเรือน้ำลึก โครงข่ายถนน ทำให้นานาชาติมีแนวโน้มและโอกาสในการติดต่อและขยายตัวทางการค้าและการท่องเที่ยวกับภูเก็ตมากขึ้น

1.2.3.3 แนวโน้มการเดินทางของนักท่องเที่ยวทั่วโลก ที่เน้นในเรื่องความปลอดภัยทางร่างกายและทรัพย์สิน(safety) ความปลอดภัยทางสุขภาพอนามัย (sanitation) และความพึงพอใจจากการบริการ(satisfaction) ทำให้ภูเก็ต ซึ่งเป็นเมืองสุขสงบ ปราศจากความขัดแย้งในเรื่องเชื้อชาติและศาสนา ยังคงมีความได้เปรียบเมื่อเทียบกับแหล่งท่องเที่ยวประเภทชายหาดและธรรมชาติของบางประเทศที่อยู่ในภูมิภาคเดียวกัน

1.2.3.4 สถานการณ์ทางการเมือง สภาวะความขัดแย้งระหว่างกลุ่มประเทศ/ศาสนา และการก่อการร้ายในปัจจุบัน ทำให้นักท่องเที่ยวนิยมเลือกเดินทางไปยังแหล่งท่องเที่ยวที่มั่นใจว่า จะมีความปลอดภัย ซึ่งภูเก็ตยังคงได้เปรียบในฐานะเมืองท่องเที่ยวที่สงบสุข และปราศจากความขัดแย้งระหว่างกลุ่มชนที่ต่างเชื้อชาติและต่างศาสนา

5.2.4 อุปสรรค(ภัยคุกคาม)ต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต

5.2.4.1 สภาวะเศรษฐกิจของโลกและตลาดการท่องเที่ยวหลักที่ยังไม่เติบโต จะทำให้นักท่องเที่ยวทั่วโลกลดการเดินทางลง

5.2.4.2 คู่แข่งขันระหว่างภูมิภาคและในภูมิภาคเดียวกันมีการแข่งขันที่เข้มข้นมากขึ้นในอนาคต แม้ว่าในปัจจุบันแหล่งท่องเที่ยวดังกล่าวจะมีปัญหาความปลอดภัยก็ตาม เช่น เกาะบาหลีของอินโดนีเซีย และเกาะลังกาวีของมาเลเซีย เป็นต้น

5.2.4.3 ปัญหาด้านทุนดำเนินการที่เพิ่มขึ้นอันเนื่องมาจากความผันผวนของราคาน้ำมันและค่าประกันภัยที่เพิ่มขึ้นเพราะความเกรงกลัวภัยสงครามระหว่างสหรัฐอเมริกาและอิรักซึ่งจะเป็นอุปสรรคต่อธุรกิจการเดินทางและกิจกรรมการส่งเสริมการท่องเที่ยว

5.2.4.4 ความไม่มั่นใจในสถานการณ์การเมือง สภาวะความขัดแย้งระหว่างกลุ่มประเทศ/ศาสนาและการก่อการร้ายในปัจจุบัน จะทำให้นักท่องเที่ยวชะลอการเดินทาง หรือเปลี่ยนจุดมุ่งหมายปลายทางท่องเที่ยว โดยเฉพาะนักท่องเที่ยวจากตลาดอเมริกา ยุโรปบางประเทศ และญี่ปุ่น

จากการประเมินจุดแข็ง จุดอ่อน โอกาสและอุปสรรคของการพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ตที่กล่าวแล้วจึงมีความจำเป็นที่จังหวัดภูเก็ตจะต้องรักษาตลาดการท่องเที่ยวของตนให้มีความเติบโตต่อไปอีกและมีความยั่งยืนในการพัฒนา ซึ่งทิศทางของการพัฒนาไปสู่ความยั่งยืนที่กล่าวนี้ ไม่มีทางเลือกเป็นอย่างอื่นที่จะต้องมุ่งการพัฒนาไปสู่แหล่งท่องเที่ยวประเภทชายหาดที่มีคุณภาพ(quality beach resort) ที่ใช้จุดแข็งที่มีอยู่เป็นเครื่องมือในการแข่งขัน ขณะเดียวกันจะต้องแก้ไขจุดอ่อนหรือจุดค้อยที่เป็นความเสียเปรียบในการแข่งขัน ความเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่รู้จักทั่ว

โลกของกฎที่แท้จริงน่าจะเลือกกลุ่มตลาดเป้าหมายที่ให้ผลตอบแทนสูงสุดได้ คือต้องมุ่งเน้นตลาดการ
ท่องเที่ยวที่มีคุณภาพที่มาอยู่นานวันและใช้จ่ายต่อวันมากขึ้น ส่วนการตลาดเหล่านี้มีหลาย
ประเภท ดังจะกล่าวในข้อเสนอแนะต่อไปนี้ คือ

1. สามารถนำตัวชี้วัดซึ่งพัฒนาโดย Groupe D'evlopment จำนวน 16 ตัวชี้วัดมาใช้เป็น
เครื่องวัดศักยภาพของการพัฒนาจังหวัดภูเก็ตไปสู่การพัฒนาการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนได้
โดยตัดตัวชี้วัดบางตัวที่ไม่มีความจำเป็นออก เช่น % ของการซื้อของคนท้องถิ่นต่อ
การซื้อรวม ข้อตกลงแรงงานในปัจจุบัน และการใช้แหล่งท่องเที่ยวของคนในท้องถิ่น
เพราะสิ่งเหล่านี้ไม่มีข้อห้ามและเป็นดุลพินิจของคนท้องถิ่นที่สามารถเข้าไปใช้
แหล่งท่องเที่ยวได้อยู่แล้ว รวมถึงการจ้างงานมีกฎหมายเฉพาะที่ทุกฝ่ายจะต้องปฏิบัติ
สำหรับตัวชี้วัดการพัฒนาในเรื่องการใช้พื้นที่และการทำธุรกิจในแหล่งท่องเที่ยวโดย
เฉพาะจังหวัดภูเก็ตมี ประกาศกระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม
เรื่อง กำหนดเขตพื้นที่และมาตรการคุ้มครองสิ่งแวดล้อม ในบริเวณจังหวัดภูเก็ต พ.ศ.
2540 และจะมีประกาศฉบับต่อไปออกมาควบคุมต่อไป มาตรการควบคุม เช่น ความ
สูงของอาคาร การใช้พื้นที่ ระยะห่างจากชายฝั่ง การกำหนดประเภทโรงงานอุตสาหกรรม
กรรม และการควบคุมของเสียและน้ำเสียจากโรงงานและที่อยู่อาศัย เป็นไปตามหลัก
การพัฒนาที่ยั่งยืนอยู่แล้ว ในเรื่องการใช้พื้นที่ การกำหนดเขตพื้นที่(zoning) การทำ
ผลกระทบจากสิ่งแวดล้อมก่อนการก่อสร้างอาคาร(Environmental Impact
Assessment) ความหนาแน่นของการพัฒนา(Density of development) ระยะห่างของ
ตัวตึก(setbacks of buildings) อัตราส่วนของการใช้พื้นที่(Floor area ratio) ล้วนแล้ว
เป็นตัวชี้วัดที่กำหนดอยู่แล้วในประกาศที่กล่าวแล้ว

เกณฑ์การประเมินที่สำคัญประการหนึ่งคือระบบสารสนเทศสำหรับนักท่องเที่ยว
เที่ยวทั้งมีให้ก่อนมาถึงแหล่งท่องเที่ยวและและเมื่อมาถึงแล้ว ประเภทของสาร
สนเทศ ประกอบด้วยสภาพทั่วไปของแหล่งท่องเที่ยว ประวัติและวัฒนธรรมของ
แหล่งท่องเที่ยว แหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญ เครื่องอำนวยความสะดวกและบริการ(รวม
ทั้งค่าบริการ) ตารางการเดินทางของการคมนาคมแบบต่างๆ แหล่งซื้อของ โรง
พยาบาลและบริการการติดต่อสื่อสาร สถานชุกตและสถานกงสุลประเทศต่างๆ
สถาบันทางศาสนา สิ่งที่สำคัญที่สุดคือการบอกนักท่องเที่ยวถึงวัฒนธรรม ประเพณี
การแต่งการและกฎความประพฤติ และปัญหาความปลอดภัยที่นักท่องเที่ยวต้อง
ระวัง

2. ต้องสนับสนุนให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยเฉพาะองค์การบริหารส่วนตำบล
ให้ทำหน้าที่ตามที่ได้รับมอบหมายอย่างจริงจัง โดยเฉพาะในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับดูแล
สิ่งแวดล้อม อนุรักษ์มรดกของชาติที่เป็นของท้องถิ่น รวมทั้งการสร้างเสริมความเข้มแข็ง
ให้กับชุมชน คำว่า “ท้องถิ่น” ดร.ไพจิตร เอื้อทวีกุล ได้กล่าวในการประชุมทางวิชา

การประชุมประจำปี 2545 ของสถาบันสิ่งแวดล้อมไทย เมื่อวันที่ 1 พฤษภาคม 2545 ณ ศูนย์การประชุมแห่งชาติสิริกิติ์(มติชน, 7 พค. 2545 หน้า 6) ว่า “ท้องถิ่น” เป็นพื้นที่ที่มีคนอาศัยอยู่ มีทรัพยากร มีวัฒนธรรม มีภูมิปัญญา มีจิตวิญญาณและความเป็นชุมชน ที่เป็นเรื่องเฉพาะของท้องถิ่น โดยมีองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นองค์ประกอบเพียงส่วนหนึ่ง นั่นก็หมายความว่า สิ่งที่เราจะพูดกัน ต้องไม่จำกัดอยู่เฉพาะองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและละเลยภาคประชาชน นายอนันต์ ปันยารชุน อดีตนายกรัฐมนตรีและประธานสภาสถาบันสิ่งแวดล้อมไทย ได้กล่าวในที่ประชุมเดียวกันว่า “รัฐต้องเปลี่ยนจากรัฐผู้ปกครอง หรือผู้จัดหา มาเป็น รัฐผู้ให้การสนับสนุนและเสริมสร้างขีดความสามารถให้ท้องถิ่น ในขณะเดียวกัน ท้องถิ่นเองก็ต้องปรับเปลี่ยนจากการเป็นผู้รอรับ มาเป็น ผู้เรียนรู้ เพื่อการพัฒนาและพึ่งตนเอง” ฉะนั้น การสนับสนุนการปกครองส่วนท้องถิ่น อาจมีความจำเป็นต้องพัฒนาชุมชนท้องถิ่นในภาครัฐที่เรียกว่า การเมืองภาคประชาชนด้วย เพราะเป็นภาค หรือภาคีที่มีความสำคัญ และสามารถเป็นฝ่ายตรวจสอบการทำงานของ อบต.ได้ เช่น การประท้วงของชาวบ้านบางเทา และชาวบ้านบ้านเชิงทะเล หมู่ 2, 3 ต.เชิงทะเล อ.ถลาง ต่อปัญหาการทุจริตใน อบต.เชิงทะเล และผลของการประท้วงทำให้ผู้บริหาร อบต.ต้องลาออกจากตำแหน่ง เป็นต้น(ไทยรัฐ สุกรีที่ 31 พ.ค. 45 หน้า 12) ฉะนั้นการสนับสนุนให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้มีโอกาสทำงานตามที่ได้รับมอบหมายน่าจะเป็นหนทางที่ดี เพราะมีกลไกที่สามารถตรวจสอบการทำงานโดยภาคประชาชนเอง นอกจากนี้สามารถใช้หน่วยงานของส่วนภูมิภาค คือ จังหวัด อำเภอ และกำนันผู้ใหญ่บ้าน ทำหน้าที่ประสานงานและการตรวจสอบได้อีกทางหนึ่ง

3. การพัฒนาการท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ตมาถึงจุดที่ต้องนำวิธีการพัฒนาแบบกลยุทธ์การควบคุมการพัฒนา(controlled growth development strategy)มาใช้ เพราะว่ามีผลกระทบตัวของธุรกิจเกินขีดความสามารถของธรรมชาติที่จะรองรับได้ ดังจะเห็นได้จากความเติบโตของธุรกิจที่พักที่กล่าวแล้ว ฉะนั้นหากไม่มีการกำหนดแนวทางการพัฒนาที่ชัดเจนว่าควรจะมีการก่อสร้างธุรกิจอะไรบ้างจำนวนเท่าใดสำหรับนักท่องเที่ยวกลุ่มไหนในปริมาณใดแล้ว จะไม่มีหนทางที่จะปรับปรุงคุณภาพของสิ่งแวดล้อมได้
4. การเพิ่มรายได้จากอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ตไม่ใช่หนทางที่มาจาก การเพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยว แต่เป็นการกำหนดตำแหน่งทางการตลาดใหม่ (repositioning) ให้ภูเก็ตเป็นแหล่งท่องเที่ยวคุณภาพระดับโลก โดยมีองค์ประกอบประการแรก คือ การกระจายกลุ่มตลาดเป้าหมาย(market diversification) ในเรื่องการกระจายตลาด ภูเก็ตพึ่งพาทลาดยุโรป

(ยุโรปตะวันตกและสแกนดิเนเวีย) เกือบ 50 % ประการที่สองคือการปรับปรุงคุณภาพผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยว(quality improvement) และประการสุดท้าย คือการขยายฤดูการท่องเที่ยวออกไป(lengthening the tourist season) การขยายฤดูการท่องเที่ยวออกไปสามารถทำได้โดยการส่งเสริมตลาดภายในประเทศในบางส่วน การตลาด เช่น ตลาดสำหรับ สตรี นักเรียน/นักศึกษา ผู้สูงอายุ รวมถึงผู้ด้อยโอกาสทางสังคมระหว่างนอกฤดูการท่องเที่ยว ซึ่งเป็นส่วนการตลาดที่สอดคล้องกับหลักจรรยาบรรณการท่องเที่ยวโลก หรือการส่งเสริมตลาดในกลุ่มประเทศตะวันออกกลางในช่วงฤดูฝน การดูฝนตกเป็นที่น่าสนใจของส่วนการตลาดนี้เหมือนกับคนเขตร้อนต้องการดูหิมะตก สำหรับการพัฒนาผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวสำหรับภูเก็ตและการปรับปรุงคุณภาพที่พักที่สอดคล้องกับกลุ่มนักท่องเที่ยวที่ต้องการ รวมทั้งการเสนอผลิตภัณฑ์ใหม่ นอกจากตลาดการประชุม รางวัลการท่องเที่ยวและนิทรรศการ (Meeting, Incentive, Conference and Exhibition:MICE) แล้ว การส่งเสริมในเรื่องสร้าง Marina Resort and Spa อาจเป็นตลาดที่เหมาะสมกับจังหวัดภูเก็ต เพราะภูเก็ตมีการแข่งขันภูเก็ตคิงส์คัพที่จัดตามต้นเดือนธันวาคมของทุกปี มาเป็นประจำมากกว่า 10 ปีและเป็นที่รู้จักมาทั่วโลก Mr. Gulu Lalwani ซึ่งเป็นเศรษฐีคนหนึ่งของอังกฤษ (มีทรัพย์สินมากกว่า US\$300) มองว่าภูเก็ตจะกลายมาเป็นรีสอร์ทสำหรับเรือยอช์ท์ที่มีมูลค่าที่สุดของเอเชีย และเขาได้ลงทุนในมารินาที่ภูเก็ตส่วนแรกจำนวน US\$25 ซึ่งจะแล้วเสร็จในเดือนพฤศจิกายน ปีหน้า (The Nation, Thursday, December 12, 2002, 1B) ศูนย์การกีฬาน่าจะเป็นทางเลือกหนึ่งสำหรับภูเก็ต เมื่อมีการรวมหน่วยงานการท่องเที่ยวและการกีฬาอยู่ในกระทรวงเดียวกัน เป็นต้น

ผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวอย่างอื่นดังที่วิเคราะห์ในเรื่องความพร้อมของการรักษาพยาบาล และการศึกษาระดับนานาชาติแล้ว การพัฒนาให้ภูเก็ตเป็นศูนย์ซ่อมสร้างทางด้านสุขภาพอนามัยของตลาดสุขภาพที่มีความต้องการมากขึ้นทุกปีเพราะเป็นทิศทางของโลก รวมทั้งการสนับสนุนให้มีการลงทุนการจัดการศึกษาระบบนานาชาติในสาขาที่ภูเก็ตมีความได้เปรียบ เป็นต้น การพัฒนาตลาดที่กล่าวนี้ล้วนแล้วเป็นตลาดที่มีคุณภาพและมีการใช้จ่ายเงินต่อหัวสูง อีกทั้งเป็นตลาดที่มีความต้องการคุณภาพการบริการที่สูง เช่นกัน

5. การเพิ่มรายได้จากการท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ตอีกหนทางหนึ่งคือการใช้การท่องเที่ยวเป็นตัวเชื่อมกับภาคเศรษฐกิจอื่น เช่น การเชื่อมกับภาคเกษตร เพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มให้ผลิตภัณฑ์การเกษตร เช่น การมีข้อตกลงในเรื่องการจัดส่งผัก ผลไม้ อาหารให้กับครัวโรงแรมต่างๆ โดยมีการควบคุมคุณภาพร่วมกัน เพื่อความปลอดภัยให้กับนักท่องเที่ยว หรือการส่งเสริมอุตสาหกรรมครัวเรือนเพื่อผลิตของที่ระลึกสำหรับนักท่องเที่ยว เป็นต้น

6. ต้องมีการส่งเสริมการผลิตกำลังคนที่มีคุณภาพให้กับอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของภูเก็ตอย่างจริงจัง ในทุกระดับ รวมทั้งการจัดการศึกษาให้ชุมชนเพื่อสร้างความเข้าใจในผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจที่ได้รับจากการท่องเที่ยว พร้อมกับให้เข้าใจถึงแนวคิดของการพัฒนาการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน ทั้งนี้เพราะกิจกรรมการบริการจะสำเร็จได้ก็ด้วยคุณภาพของคนทำงานอยู่ในอุตสาหกรรมนี้
7. วิสัยทัศน์ “ให้การท่องเที่ยวไทย มีเอกลักษณ์ไทยในมาตรฐานสากล(World Class) ทั้งในด้านแหล่งท่องเที่ยว การให้บริการ และการรักษาสิ่งแวดล้อม ใน ปี พ.ศ. 2555” ตามที่สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทยเสนอ รัฐควรส่งเสริมให้เป็นวาระแห่งชาติ เพื่อเป็นวิถีทางของการสร้างความกินคืออยู่ดีให้กับคนไทยอย่างยั่งยืน

5.3 ข้อเสนองานวิจัยที่น่าจะทำการศึกษาต่อไป

เนื่องจากการศึกษารั้วนี้เป็นการศึกษาศักยภาพของการพัฒนาที่เป็นภาพรวมทั้งครอบคลุมประเด็นปัญหาที่จะต้องมีการศึกษาจำนวนมาก จึงไม่สามารถศึกษาในรายละเอียดเฉพาะเรื่องที่สำคัญได้จึงมีข้อเสนอเรื่องที่น่าจะทำการศึกษาวิจัยเป็นการเฉพาะต่อเนื่อง เช่น

ประการแรก ตามที่ได้มีการเสนอว่าจังหวัดภูเก็ตมีความจำเป็นต้องนำวิธีการพัฒนาแบบกลยุทธ์การควบคุมการพัฒนาเพราะมีการขยายตัวของธุรกิจเกินขีดความสามารถของธรรมชาติจะรองรับได้อีกในอนาคต ในเรื่องนี้ มีความจำเป็นต้องศึกษาเรื่องขีดการรองรับของจังหวัดภูเก็ตอย่างจริงจังว่าจากทรัพยากรธรรมชาติของจังหวัดภูเก็ตที่มีอยู่ว่า สามารถรองรับนักท่องเที่ยวตลอดปีได้เท่าใด โครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ ควรมีจำนวนเท่าใด ดังเช่นตัวอย่างของจำนวนห้องพักที่มีการลงทุนสร้างขึ้นมากในช่วง 2-3 ปีที่ผ่านมา เป็นต้น

ประการที่สอง การศึกษารั้วนี้มีขอบเขตการศึกษาเฉพาะปัจจัยอุปทาน(supply factors) เท่านั้น แต่ปัจจัยที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวคืออุปสงค์ของอุตสาหกรรมท่องเที่ยว นั่นคือนักท่องเที่ยว(demand factors) ที่จะต้องมีการประเมินให้สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ของการพัฒนาที่มุ่งไปสู่การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวให้มีคุณภาพเพื่อนำไปสู่ความยั่งยืนในที่สุด สิ่งที่ต้องทำการประเมินผลการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง คือคุณภาพของการบริการ(quality of service : QOS) หรือคุณภาพของประสบการณ์(quality of experience : QOE) ที่นักท่องเที่ยวได้รับจากการมาท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต การประเมินความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวจึงมีความจำเป็นในการประเมินผลการพัฒนา ซึ่งเป็นส่วนสำคัญของกระบวนการจัดการ(management process) ที่ต้องทำครบวงจร คือการวางแผน การนำแผนงานออกสู่การปฏิบัติ และการประเมินผลการดำเนินงานเพื่อนำผลไปปรับปรุงแก้ไขกระบวนการวางแผนในรอบต่อไป

ประการที่สาม รูปแบบการทำงานให้เป็นไปได้ในทิศทางเดียวกันของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียกลุ่มต่างๆ ในเรื่องการประสานแผนการพัฒนา การนำแผนการพัฒนาออกสู่การปฏิบัติ และการตรวจสอบและประเมินผล ใครจะเป็นผู้ดำเนินการในหน้าที่งานการบริหารและการจัดการเหล่านี้

ให้ครบวงจร ทั้งนี้เพื่อให้การบริหารและการจัดการมีการพัฒนาที่ดีขึ้นในทุกโอกาส ข้อเสนอนี้อาจศึกษารูปแบบการปกครองที่เหมาะสมสำหรับจังหวัดภูเก็ตเพื่อนำไปสู่รูปแบบของการปกครองรูปแบบพิเศษตามที่รัฐธรรมนูญเปิดโอกาสไว้ การประสานงานในภาคเอกชนอาจมีปัญหาเช่นกัน เพราะ พ.ร.บ. สถาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวที่มีผลบังคับตั้งแต่เดือนธันวาคม 2544 ยังไม่มีการจัดรูปแบบการประสานงานระหว่างภาคเอกชนด้วยกันในระดับภูมิภาคและภายในจังหวัดเดียวกัน เป็นต้น

ประการที่สี่ เป็นประเด็นของการพัฒนาคนท้องถิ่น คนภูเก็ตดั้งเดิมควรได้รับผลประโยชน์จากความเติบโตของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวอย่างไร ควรมีการควบคุมการเคลื่อนย้ายแรงงานของคนจากจังหวัดอื่น ภาคอื่นเข้ามาอยู่ในจังหวัดภูเก็ตหรือไม่ รวมถึงชาวต่างชาติซึ่งมีอำนาจซื้อมากกว่าคนไทยที่เข้ามาตั้งหลักแหล่งในจังหวัดภูเก็ตควรมีการควบคุมหรือไม่ แนวคิดของการพัฒนาภูเก็ตเมืองนานาชาติหมายถึงการอนุญาตให้ชาวต่างชาติมาตั้งถิ่นฐานอย่างถาวรในจังหวัดภูเก็ตไม่ว่าโดยตรงหรือทางอ้อมโดยอาศัยช่องโหว่ของกฎหมายหรือไม่ เพราะในปัจจุบันมีจำนวนชาวต่างชาติมาตั้งถิ่นฐานในจังหวัดภูเก็ตจำนวนเท่าใดไม่มีใครทราบ หรือปล่อยให้ไปตามกฎของการแข่งขันตามระบบการค้าเสรี

อ้างอิง:

1. Bangkok Phuket Hospital. International Medical Care, <http://www.phukethospital.com>
2. Pam Cornelissen 1999. World Tourism Organization (WTO) Seminar Proceedings, The Future of National Tourism Offices, Prague, Czech Republic, 27 May 1999, p.97.
3. Thailand Tourism Agenda : 2000 & Beyond. Printed from TAT website : http://207.5.90.91/article/tourism_agenda.htm, 4/10/00 12.40 PM
4. Thai Hotels Association, Vol. 3 No 8, October – November 2000
5. World Tourism Organization. Global Code of Ethics for Tourism, www.world-tourism.org
6. Sue Marr. Tourism Marketing for the New Millennium, The Emeral Hotel, Bangkok, Thailand, May 30, 1999.
7. Mrs. Cristina Recoder de Casso 1999. Sustainability – A Lip Service or a Necessity for Destination Marketing ? World Tourism Organization (WTO) Seminar Proceedings, The Future of National Tourism Offices, Prague, Czech Republic, 27 May 1999, p.83-84.
8. L. Moutinho 2000. Strategic Management in Tourism. CAB International, Wallingford, Oxon OX10 8 DE, UK. Pages 122-3.
9. Travel Impact Newswire imtiaaz@loxinfo.co.th, Wed, 4 Apr 2001, 17:30:25 + 0700
10. A World Tourism Organization Publication 1994. National and Regional Tourism Planning : Methodologies and cases studies. Routledge, 11 New Fetter Lane, London EC4P 4 EE.
11. Groupe D'veloppement, Copyright, December 2000, Batiment 106-BP 07, 93352 Le Bourge cedex, France, e-mail : groupe-developpment@wanadoo.fr
12. Sinclair, M.T., Stabler,M., The Economics of Tourism, Routledge, London-New York, 1998.
13. Saleem, N., "The Destination Capacity Index: A Measure to Determine the Tourism Carrying Capacity" in Seaton, A.V.,(Ed.), Tourism-The State of The Art, John Wiley & Sons, Chichester, 1994, pp. 144-151
14. รายงานฉบับสมบูรณ์ โครงการศึกษาเพื่อจัดทำดัชนีวัดคุณภาพมาตรฐานแหล่งท่องเที่ยวเสนอ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย โดย โครงการศึกษาวิจัยการจัดการมนุษย์กับสิ่งแวดล้อม บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ร่วมกับ สถาบันสิ่งแวดล้อมไทย มีนาคม 2544

15. ททท. เอกสารเสนอในที่ประชุมเพื่อหาแนวทางพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวแห่งชาติ ระหว่างวันที่ ๒๐ - ๒๑ เมษายน ๒๕๔๔ ที่จังหวัดเชียงใหม่
16. ททท. เอกสารการประชุม ระหว่างวันที่ 6-7 ตุลาคม 2544 ณ โรงแรมเซอราตัน แกรนด์ ลา구나 หาดบางเทา จังหวัดภูเก็ต
17. การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย สำนักงานภาคใต้เขต 4(ภูเก็ต-พังงา-กระบี่) รายชื่อที่พักใน จังหวัดภูเก็ต
18. หอการค้าไทย 2545. เอกสารการประชุม คณะกรรมการการท่องเที่ยวและโรงแรม ครั้งที่ 1/2545 วันจันทร์ที่ 25 กุมภาพันธ์ 2545 เวลา 12.00 น. ณ ห้องประชุมหอการค้าไทย อาคาร 2 ชั้น 2
19. บทคัดย่อการศึกษาเพื่อจัดทำแผนแม่บทพัฒนาการท่องเที่ยวไทย (พ.ศ. 2545-2549)
Printed from TAT website : <http://www.tat.or.th/tat/masterplan>, 2/15/01 10.50 AM
20. วิสัยทัศน์ ธุรกิจการท่องเที่ยว ปีที่ 13 ฉบับที่ 12 ธันวาคม 2543 หน้า 10
21. ตำรวจภูธรจังหวัดภูเก็ต สำนักงานตำรวจแห่งชาติ 2544 โครงการจังหวัดนำร่องเพื่อพัฒนาการป้องกันปราบปรามอาชญากรรม แผนแม่บทฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2540-2544)
(ผนวก 4)
22. รายงานการประชุม คณะกรรมการอนุรักษ์ ส่งเสริม และพัฒนาการท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต ครั้งที่ 5/2542 วันจันทร์ที่ 13 ธันวาคม 2542 ณ ห้องประชุมศาลาประชาคมจังหวัดภูเก็ต
23. ดร.มิ่งสรรพ์ ขาวสอาด และคณะ รายงานฉบับสมบูรณ์ โครงการศึกษาเพื่อจัดทำ แผนปฏิบัติการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวแห่งชาติ ในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 (พ.ศ. 2545-2549) เสนอต่อ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย จัดทำโดย สถาบันวิจัยเพื่อพัฒนาประเทศไทย กันยายน 2544.

รายชื่อผู้ให้การสัมภาษณ์ ระหว่าง 28 มีนาคม 2545 ถึง 26 เมษายน 2545

1. นายวิโรจน์ พาที ประธานกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบลไม้ขาว
2. นางตีรวรัตน์ ตันพงศ์เจริญ ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลไม้ขาว
3. ว่าที่ ร.ต.ประศาสน์ ทองป้อม ผู้ช่วยฝ่ายบริหารอุทยานแห่งชาติสิรินาถ
4. นายชูเกียรติ ปัญญาไว ประธานกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบลสาคร
5. นายสุนันต์ รัชตะพฤษช์ นายกเทศมนตรีตำบลเชิงทะเล
6. นายเดชาคนี ลิมลานนท์ ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลเชิงทะเล
7. นายสมเกียรติ ขวัญสุวรรณ ปลัดเทศบาลตำบลป่าตอง
8. นายธวัชชัย ทองมั่ง ปลัดเทศบาลกะรน
9. นายชัยวัฒน์ สุพันธ์กิจ ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลกะรน
10. นายสัจจพล ทองสม ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลกมลา
11. นายวิฑูรย์ ลาดเวร สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลกมลา
12. นายสุวัฒน์ ประกอบพร ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลฉลอง
13. นางจันทิพย์ ยิ่งดำรง รองปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลรัชฎา
14. ร.ท.ภูมิศักดิ์ หงษ์หยก นายกเทศมนตรีเมืองภูเก็ต
15. นายสมศักดิ์ ลีพิพฒนิกุล ปลัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต
16. นายเรวัต สมบัติทอง รองปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลวิชิต
17. นายกรีธา แซ่ตัน ประธานกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบลวิชิต
18. นายอรุณ ไสพิส ประธานกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบลราไวย์

ตารางที่ 1 สถิตินักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาในจังหวัดภูเก็ต ระหว่างปี พ.ศ. 2537 - 2544

หน่วย : คน

นักท่องเที่ยว/ปี	2539	2540	2541	2542	2543	2544
ชาวไทย	673,197	747,718	779,167	915,406	961,093	1,077,275
ชาวต่างประเทศ	1,617,538	1,653,913	1,881,253	2,167,802	2,498,480	2,712,385
รวม	2,290,735	2,401,631	2,660,420	3,083,208	3,459,573	3,789,660
อัตราการเปลี่ยนแปลง		4.84	10.78	15.89	12.21	9.54
รวม	2,290,735	2,401,631	2,660,420	3,083,208	3,459,573	3,789,660
%การเปลี่ยนแปลงชาวต่างประเทศ		2.25	13.75	15.23	15.25	8.56
%การเปลี่ยนแปลงชาวไทย	-2.63	11.07	4.21	17.49	4.99	12.09
ยอดนักท่องเที่ยวของประเทศ(ล้านคน)	7.192	7.221	7.765	8.580	9.510	10.062
% การเปลี่ยนแปลง	3.46	0.41	7.53	10.5	10.83	5.80

ตารางที่ 2 สถิติรายได้จากนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาในจังหวัดภูเก็ต หน่วย : ล้านบาท

นักท่องเที่ยว/ปี	2539	2540	2541	2542	2543	2544
ชาวต่างประเทศ	24,803.27	25,721.45	37,658.10	47,903.90	53,099.07	59,258.36
ชาวไทย	3,639.15	4,115.09	5,034.38	7,810.46	9,149.63	10,410.98
รวม	28,442.42	29,836.54	42,692.48	55,714.36	62,248.70	69,669.34
อัตราการเปลี่ยนแปลง	-8.25	4.9	43.09	30.5	11.73	11.92
%การเปลี่ยนแปลงชาวไทย	-2.78	13.08	22.34	55.14	17.15	13.79
%การเปลี่ยนแปลงชาวต่างประเทศ	-9.00	3.70	46.41	27.21	10.84	11.60
ยอดรายได้รวมของประเทศ(แสนล้านบาท)	2.194	2.207	2.422	2.530	2.860	2.990
% การเปลี่ยนแปลง	14.99	0.63	9.7	4.48	12.65	4.54

ที่มา การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ภาคใต้เขต 4

ตารางที่ 3 : จำนวนเที่ยวบิน ณ ท่าอากาศยานนานาชาติภูเก็ต(Phuket Aircraft Movement)

รายการปี	2540	2541	2542	2543	2544
เครื่องบินจากต่างประเทศ(International Aircraft Movement)					
บินเข้า(Arrival)	5,238	5,164	5,930	5,762	6,148
บินออก(Departure)	5,021	5,108	5,967	5,712	6,247
รวม	10,259	10,272	11,897	11,474	12,395
% การเปลี่ยนแปลงจากปีก่อน		0.13	15.82	- 3.56	8.03
เครื่องบินภายในประเทศ(Domestic Aircraft Movement)					
บินเข้า(Arrival)	5,592	4,808	4,709	5,901	6,323
บินออก(Departure)	5,809	4,865	4,672	5,946	6,225
รวม	11,401	9,673	9,381	11,847	12,548
% การเปลี่ยนแปลงจากปีก่อน		- 15.16	- 3.02	26.29	5.92
ยอดรวม(Total Aircraft Movement)					
บินเข้า(Arrival)	10,830	9,972	10,639	11,663	12,471
บินออก(Departure)	10,830	9,973	10,639	11,658	12,472
ยอดรวม(Total)	21,660	19,945	21,278	23,321	24,943
% การเปลี่ยนแปลงจากปีก่อน		- 7.92	6.68	9.60	6.96

ตารางที่ 4 : ผู้โดยสารสนามบินนานาชาติภูเก็ต(Phuket International Passenger)

รายการปี	2541	2542	2543	2544
ผู้โดยสารระหว่างประเทศ(Phuket International Passenger)				
ลงจากเครื่อง(Disembarked)	495,257	563,134	673,403	683,294
ขึ้นเครื่อง(Embarked)	470,846	537,852	627,329	647,282
เปลี่ยนเครื่อง(Transit)	44,514	88,909	58,016	38,141
รวม	1,010,617	1,189,895	1,358,748	1,368,717
รวมขาเข้า-ขาออก(Total Dis+Em)	966,103	1,100,986	1,300,732	1,330,576
% การเปลี่ยนแปลงจากปีก่อน		13.96	18.14	2.29
ผู้โดยสารภายในประเทศ(Domestic Passenger)				
ลงจากเครื่อง(Disembarked)	1,037,830	994,488	1,053,432	1,086,583
ขึ้นเครื่อง(Embarked)	1,073,347	1,038,150	1,101,161	1,137,933
เปลี่ยนเครื่อง(Transit)	20,918	3,198	16,520.00	15,261.00
รวม	2,132,095	2,035,836	2,171,113	2,239,777
รวมลงจากเครื่องและขึ้นเครื่อง	2,111,177	2,032,638	2,154,593	2,224,516
% การเปลี่ยนแปลง		(3.72)	5.99	3.25

ตารางที่ 4 (ต่อ)

ยอดรวมผู้โดยสาร(Total Passenger)				
ลงจากเครื่อง(Disembarked)	1,533,087	1,557,622	1,726,835	1,769,877
ขึ้นเครื่อง(embarked)	1,544,193	1,576,002	1,728,490	1,785,215
เปลี่ยนเครื่อง)Transit	65,432	92,107	74,536	53,402
ยอดรวม(Total)	3,142,712	3,225,731	3,529,861	3,608,494
ยอดรวมลงจากเครื่องและขึ้นเครื่อง	3,077,280	3,133,624	3,455,325	3,555,092
% การเปลี่ยนแปลง		1.83	10.27	2.89

ที่มา : การท่าอากาศยานแห่งประเทศไทย ภูเก็ต(Airports Authority of Thailand, Phuket)

เก็บข้อมูลโดย : รองศาสตราจารย์มนัส ชัยสวัสดิ์

มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตภูเก็ต

ตารางที่ 5 : อัตราการเข้าพักและอัตราค่าห้องพักเฉลี่ย ระหว่าง ปี พ.ศ. 2540/41 ถึง 2543/44 (เริ่มต้นจากพฤศจิกายน – ตุลาคม ปีถัดไป) ของสมาชิก สมาคมโรงแรมไทยภาคใต้

รายการ/ปี	2540/41	2541/42	2542/43	2543/44
อัตราการเข้าพัก	73.56	72.49	67.21	63.39
% การเปลี่ยนแปลง		- 1.45	- 7.28	- 5.68
อัตราค่าห้องพักเฉลี่ย	2,363.67	2,758.58	3,085.83	3,276.38
% การเปลี่ยนแปลง		16.71	11.86	6.17

ประมวลผลโดย : รองศาสตราจารย์มนัส ชัยสวัสดิ์

มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตภูเก็ต

ตารางที่ 6 Number of Tourists arrivals, average length of stay and revenue from tourism 1960-

year	Number of Tourists Arrivals	Change (+/- %)	Average Length of Stay	Revenue from Tourism (Million)			
				Baht	%	USD	%
1960	81,340	32.11	3.00	196		10.00	
1970	628,671	33.82	4.80	2,175.00		105.00	
1980	1,858,801	16.80	4.90	17,765.00	58.16	867.00	57.92
1981	2,015,615	8.44	4.96	21,455.00	20.77	983.00	13.38
1982	2,218,429	10.06	4.79	23,879.00	11.30	1,038.00	5.60
1986	2,818,092	15.58	5.93	37,321.00	17.48	1,421.00	21.35
1987	3,482,958	23.59	6.06	50,024.00	34.04	1,946.00	36.95
1988	4,230,737	21.47	7.36	78,859.00	57.64	3,121.00	60.38
1989	4,809,508	13.68	7.63	96,386.00	22.23	3,753.00	20.25
1990	5,298,860	10.17	7.06	110,572.00	14.72	4,326.00	15.27
1991	5,086,899	- 4.00	7.09	100,004.00	- 9.56	3,923.00	- 9.32
1992	5,136,443	0.97	7.06	123,135.00	23.13	4,829.00	23.09
1993	5,760,533	12.15	6.94	127,802.00	3.79	5,013.00	3.81
1994	6,166,496	7.05	6.98	145,211.00	13.62	5,762.00	14.94
1995	6,951,566	12.73	7.43	190,765.00	31.37	7,664.00	33.01
1996	7,192,145	3.46	8.23	219,364.00	14.99	8,664.00	13.05
1997	7,221,345	0.41	8.33	220,754.00	0.63	7,048.00	-18.65
1998	7,764,930	7.53	8.40	242,177.00	9.70	5,934.00	- 5.81
1999	8,580,332	10.50	8.29	253,018.00	4.48	6,695.00	12.82
2000	9,508,623	10.82	7.77	285,272.00	13.07	7,112.00	6.23
2001	10,061,950	5.82	7.93	299,047.00	4.83	6,731.00	-5.36

ที่มา : การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย รายงานสถิติปี 2544

หลักจรรยาบรรณการท่องเที่ยวโลก
(The Global Code of Ethics for Tourism)

ความเบื้องต้น

สมาชิกขององค์การการท่องเที่ยวโลก ณ เมืองแซนติเอโก ประเทศชิลี เมื่อวันที่ 1 ตุลาคม ค.ศ. 1999 ได้ตกลงร่วมกันที่จะใช้หลักจรรยาบรรณการท่องเที่ยวฉบับนี้

Preamble

We, Members of the World Tourism Organization gathered for the General Assembly at Santiago, Chile on this first day of October 1999,

ได้ยืนยันถึง ความมุ่งหมายที่กำหนดไว้ใน มาตราที่ 3 ของรัฐธรรมนูญขององค์การการท่องเที่ยวโลก และได้ตระหนักถึงบทบาทที่ “เป็นกลางและเด็ดขาด” ขององค์การนี้ อันเป็นที่ยอมรับของสมาชิกองค์การ สหประชาชาติ ในเรื่องส่งเสริมและพัฒนากการท่องเที่ยว ของการมีส่วนร่วมในการพัฒนาเศรษฐกิจ การสร้างความเข้าใจระหว่างนานาชาติ สันติภาพ ความรุ่งเรือง และการให้ความยอมรับและการปฏิบัติตามสิทธิมนุษยชนและเสรีภาพขั้นพื้นฐานสำหรับทุกคน ซึ่งโดยปราศจากการแบ่งแยกของเชื้อชาติ เพศ ภาษาหรือศาสนา

Reasserting the aims set out in Article 3 of the statutes of the world Tourism Organization, and aware of the “decisive and central” role of this Organization, as recognized by the General Assembly of the United Nations, in promoting and developing tourism with a view to contributing to economic development, international understanding, peace, prosperity and universal respect for, and observance of , human rights and fundamental freedoms for all without distinction as to race, sex, language or religion,

มีความเชื่ออย่างมั่นคง ว่า การพบปะติดต่อกันโดยตรง จับพลัน และปราศจากอุปสรรค ระหว่างชายหญิงที่มาจากแบบแผนการดำเนินชีวิตและวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน การท่องเที่ยวจะก่อให้เกิดแรงผลักดันที่สำคัญต่อสันติภาพ มิตรภาพและความเข้าใจระหว่างประชากรโลก

Firmly believing that, through the direct, spontaneous and non-mediatized contacts it endangers between men and women of different cultures and lifestyles,

tourism represents a vital force for peace and a factor of friendship and understanding among the peoples of the world,

การดูแล ให้หลักการของการพัฒนาเศรษฐกิจเพื่อต่อสู้กับความยากจนเป็นไปในหนทางที่มีความยั่งยืนและสอดคล้องกับการรักษาสิ่งแวดล้อมให้คงอยู่ ตามหลักการที่กำหนดโดยองค์การสหประชาชาติปี ค.ศ. 1992 ในที่ “ประชุมสุดยอดโลก” ที่กรุง ริโอ เดอ จาเนโร ดังที่ได้ระบุไว้ใน วาระที่ 21 และได้มีความเห็นชอบให้ยึดถือเป็นแนวทางการปฏิบัติในโอกาสนั้น

In keeping with the rationale of reconciling environmental protection, economic development and the fight against poverty in a sustainable manners in 1992 at the “Earth Summit” of Rio De Janeiro and expressed in Agenda 21, adopted on that occasion,

ได้คำนึงถึง ความเจริญเติบโตอย่างรวดเร็วที่มีมาอย่างต่อเนื่อง ทั้งในอดีตและที่จะเห็นได้ในอนาคตของธุรกิจการท่องเที่ยว ไม่ว่าจะเป็นวัตถุประสงค์ เพื่อ การพักผ่อน ธุรกิจ วัฒนธรรม ศาสนา หรือสุขภาพ รวมถึงผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมทั้งทางบวกและทางลบต่อสิ่งแวดล้อม เศรษฐกิจและสังคมของทั้งประเทศแหล่งกำเนิดนักท่องเที่ยวหรือประเทศผู้รับนักท่องเที่ยว ที่มีต่อชุมชนท้องถิ่นและชาวพื้นเมือง รวมทั้งที่มีต่อความสัมพันธ์และการค้าระหว่างประเทศ

Taking into account the swift and continued growth, both past and foreseeable, of tourism activity, whether for leisure, business, culture, religion or health purposes, and its powerful effects, both positive and negative, on the environment, the economy and the society of both generating and receiving countries, on local communities and indigenous peoples, as well as on international relations and trade,

มีความมุ่งหมาย เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวที่มีความรับผิดชอบ และมีเครือข่ายโยงใยกันได้ทั่วโลกในกรอบของสิทธิที่ทุกคนสามารถใช้เวลาว่างแสวงหาที่พักผ่อนหรือเดินทางโดยคำนึงถึงทางเลือกอันหลากหลายของประชากรในทุกสังคม

Aiming to promote responsible and universally accessible tourism in the framework of the right of all persons to use their free time for leisure pursuits or travel with respect for the choices of society of all peoples,

ในขณะที่เดียวกันต้องมั่นใจ ว่า อุตสาหกรรมท่องเที่ยวโลกโดยรวมต้องได้รับประโยชน์มากพอ จากการดำเนินงานเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมของเศรษฐกิจการตลาด วิสาหกิจเอกชนและการค้าเสรี ก่อให้เกิดประโยชน์ที่มีความพอดีในการสร้างความมั่งคั่งและการจ้างงาน

But convinced that the world tourism industry as a whole has much to gain by operating in an environment that favours the market economy, private enterprise and free trade and that serves to optimize its beneficial effects on the creation of wealth and employment,

และต้องสร้างความมั่นใจด้วยว่า การท่องเที่ยวดังกล่าวจะไม่สวนทางกับ การเติบโตของเงื่อนไขข้อกำหนดของการเปิดเสรีทางการค้าของสินค้าบริการซึ่งรวม ภาคต่างๆของการท่องเที่ยวด้วย เว้นเสียแต่ว่าหลักการและข้อบังคับจำนวนหนึ่งได้มีการถือปฏิบัติ ในกรณีข้างต้นความประสานสอดคล้องกันระหว่างเศรษฐกิจกับนิเวศน์ วิทยาและสิ่งแวดล้อมกับการพัฒนาที่จะเติบโตเปิดกว้างไปสู่การค้าระหว่างประเทศและ การปกป้องคุ้มครองเอกลักษณ์ทางสังคมและวัฒนธรรม

Also firmly convinced that, provided a number of principles and a certain number of rules are observed, responsible and sustainable tourism is by no means incompatible with the growing liberalization of the conditions governing trade in services and under whose aegis the enterprises of this sector operate and that it is possible to reconcile in this sector economy and ecology, environment and development, openness to international trade and protection of social and cultural identities,

ควรคำนึงด้วยว่า ด้วยวิธีการดังกล่าว ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทั้งหมดในการพัฒนาการท่องเที่ยว ชาติใด ภูมิภาคใด องค์การใดๆ เช่นผู้บริหารท้องถิ่น วิชาหกิจ สมาคมธุรกิจ บุคลากรในวง การ องค์การพัฒนาเอกชนและหน่วยงานทุกประเภทในอุตสาหกรรมท่องเที่ยว รวมทั้งชุมชนเจ้าของแหล่งท่องเที่ยว สื่อ และตัวนักท่องเที่ยวเอง ล้วนแล้วมีความรับผิดชอบที่แตกต่างกันแม้ว่าจะ เกี่ยวข้องซึ่งกันและกันในการพัฒนาการท่องเที่ยว ไม่ว่าจะความเกี่ยวพันนั้นจะเป็นในฐานะส่วนบุคคลและสังคม และนั่นคือการกำหนดสิทธิและหน้าที่ของคนเหล่านั้นซึ่งมีส่วนร่วมทำให้บรรลุความ มุ่งหมายนี้

Considering that, with such an approach, all the stakeholders in tourism development – national, regional and local administrations, enterprises, business associations, workers in the sector, non-governmental organizations and bodies of all kinds belonging to the tourism industry, as well as host communities, the media and the tourists themselves, have different albeit interdependent responsibilities in the

individual and societal development of tourism and that the formulation of their individual rights and duties will contribute to meeting this aim,

การรักษาพันธสัญญา เพื่อให้เป็นไปตามความมุ่งหมายที่องค์การการท่องเที่ยวโลก วางไว้ตามมติ 364 (XII) ในที่ประชุมสมัชชา ปี ค.ศ. 1997 (อิสตันบูล) ซึ่งส่งเสริมความเป็นหุ้นส่วนที่แท้จริงระหว่างผู้มีส่วนได้ส่วนเสียของภาครัฐและเอกชนในการพัฒนาการท่องเที่ยว และมีความปรารถนาที่จะเห็นความเป็นหุ้นส่วนและความร่วมมือในทำนองเดียวกันขยายออกไป อย่างเปิดเผยและสมดุลในความสัมพันธ์ระหว่างประเทศที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวและประเทศผู้รับนักท่องเที่ยวและอุตสาหกรรมท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้อง

Committed, in keeping with the aims pursued by the World Tourism Organization itself since adopting resolution 364(XII) at its General Assembly of 1997 (Istanbul), to promote a genuine partnership between the public and private stakeholders in tourism development, and wishing to see a partnership and cooperation of the same kind extend, in an open and balanced way, to the relations between generating and receiving countries and their respective tourism industries,

การติดตามผล ตาม คำประกาศกรุงมนิลา ปี ค.ศ. 1980 เรื่องการท่องเที่ยวโลก และ ปี ค.ศ. 1997 เรื่องผลกระทบทางสังคมจากการท่องเที่ยว รวมทั้งประกาศสิทธิมนุษยชนการท่องเที่ยวและกฎการท่องเที่ยวที่รับความเห็นชอบที่ กรุงโซเฟีย ในปี 1985 โดยการสนับสนุนขององค์การการท่องเที่ยวโลก

Following up on the Manila Declarations of 1980 on World Tourism of 1997 on the social Impact of Tourism, as well as on the Tourism Code adopted at Sofia in 1985 under the aegis of WTO,

แต่มีความเชื่อว่า เครื่องมือเหล่านี้ควรจะสนับสนุนซึ่งกันและกัน ในหลักการของพึ่งพาอาศัยกันในเนื้อหาของ การแปลความหมายและการนำไปใช้ในทางปฏิบัติ ซึ่งผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในการพัฒนาการท่องเที่ยวควรจะสร้างรูปแบบการประพฤติปฏิบัติ ใน วันแรกของศตวรรษที่ 21

But believing that these instruments should be complemented by a set of interdependent principles for their interpretation and application on which the stakeholders in tourism development should model their conduct at the dawn of the twenty-first century,

เพื่อความมุ่งหมายของหลักการนี้ การใช้ คำจำกัดความและการจัดประเภทการเดินทาง และโดยเฉพาะอย่างยิ่งแนวความคิดของ “ผู้มาเยือน” “นักท่องเที่ยว” และ “การท่องเที่ยว” ที่มีการยอมรับแล้ว ในการประชุมนานาชาติที่กรุงออตตาวา ระหว่างวันที่ 24 ถึง 28 มิถุนายน ค.ศ. 1991 โดยได้รับความเห็นชอบโดยคณะกรรมการสถิติขององค์การสหประชาชาติ ภาคการประชุมที่ 27 ในปี ค.ศ. 1993

Using, for the purposes of this instrument, the definitions and especially the concepts of “visitor”, “tourist” and “tourism”, as adopted by the Ottawa International Conference, held from 24 to 28 June 1991 and approved, in 1993, by the United Nations Statistics Commission at its twenty-seventh session,

หลักการเฉพาะที่ใช้ในการอ้างอิง คือ

Referring in particular to the following instruments :

- คำประกาศสิทธิมนุษยชนสากล ลงวันที่ 10 ธันวาคม ปี ค.ศ. 1948
- Universal Declaration of Human Rights of 10 december 1948;
- อนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรมลงวันที่ 16 ธันวาคม ค.ศ. 1966
- International Covenant on Economic, Social and Cultural Rights of 16 December 1966;
- อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิการเมืองและพลเรือนลงวันที่ 16 ธันวาคม ค.ศ. 1966
- International Covenant on Civil and Political Rights of 16 December 1966;
- อนุสัญญากรุงวอร์ซอว่าด้วยการขนส่งทางอากาศ ลงวันที่ 12 ตุลาคม ค.ศ. 1929
- Warsaw Convention on Air Transportation of 12 October 1929;
- อนุสัญญาเมืองชิคาโกว่าด้วยการบินพลเรือนนานาชาติ ลงวันที่ 7 ธันวาคม ค.ศ. 1944 และอนุสัญญาที่กรุงโตเกียว กรุงเฮก และมอนทรีออล ที่เกี่ยวข้องกับการบินพลเรือนนานาชาติ
- Chicago Convention on International Civil Aviation of 7 December 1944, and the Tokyo, The Hague and Montreal Conventions in relation thereto;
- อนุสัญญาว่าด้วยการอำนวยความสะดวกทางพิธีศุลกากรสำหรับการท่องเที่ยว ลงวันที่ 4 กรกฎาคม ค.ศ. 1954 และสนธิสัญญาขั้นต้นที่เกี่ยวข้อง
- Convention on Customs Facilities for Tourism of 4 July 1954 and related Protocol;

- อนุสัญญาที่เกี่ยวกับการคุ้มครองมรดกธรรมชาติและวัฒนธรรมโลก ลงวันที่ 23 พฤศจิกายน ค.ศ. 1972
- Convention concerning the Protection of the World Cultural and Natural Heritage of 23 November 1972;
- คำประกาศกรุงมานิลาว่าด้วยการท่องเที่ยวโลกลงวันที่ 10 ตุลาคม ค.ศ. 1980
- Manila Declaration on World Tourism of 10 October 1980;
- ข้อตกลงในที่ประชุมสมัชชาครั้งที่ 6 ขององค์การการท่องเที่ยวโลก(กรุงโซเฟีย) ที่เห็นชอบกฎบัตรสิทธิการท่องเที่ยวและกฎนักท่องเที่ยว ลงวันที่ 26 กันยายน ค.ศ. 1985
- Resolution of the sixth General Assembly of WTO(Sifia) adopting the Tourism Bill of Rights and Tourist Code of 26 September 1985;
- อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิของเด็ก ลงวันที่ 26 มกราคม ค.ศ. 1990
- Convention on the rights of the Child of 26 January 1990;
- ข้อตกลงในการประชุมสมัชชาครั้งที่ 9 ขององค์การการท่องเที่ยวโลก (กรุงบัวโนส ไอเรส) เกี่ยวกับการอำนวยความสะดวกให้แก่นักท่องเที่ยวเป็นการเฉพาะ และความปลอดภัยและความมั่นคงของนักท่องเที่ยว ลงวันที่ 4 ตุลาคม ค.ศ. 1991
- Resolution of the Ninth General Assembly of WTO (Buenos Aires) concerning in particular travel facilitation and the safety and security of tourists of 4 October 1991;
- คำประกาศ กรุงริโอ ว่าด้วยการพัฒนาและสิ่งแวดล้อม ลงวันที่ 13 มิถุนายน ค.ศ. 1992
- Rio Declaration on the Environment and Development of 13 June 1992;
- ข้อตกลงทั่วไปว่าด้วยการค้าสินค้าบริการ ลงวันที่ 15 เมษายน ค.ศ. 1994 และการประชุมว่าด้วยความหลากหลายทางชีวภาพ ลงวันที่ 6 มกราคม ค.ศ. 1995
- General Agreement on Trade in Services of 15 April 1994; Convention on Biodiversity of 6 January 1995;
- ข้อตกลงในการประชุมสมัชชาองค์การการท่องเที่ยวโลกครั้งที่ 11 (กรุงไคโร) ว่าด้วยการป้องกันการจัดการท่องเที่ยวเพื่อการประเวณี ลงวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1995
- Resolution of the Eleventh General Assembly of WTO (Cairo) on the prevention of organized sex tourism of 22 October 1995;

- คำประกาศกรุงสต็อกโฮล์ม ลงวันที่ 28 สิงหาคม ค.ศ. 1996 ว่าด้วยการต่อต้านการใช้ประโยชน์จากการค้าประเวณีเด็ก
- Stockholm Declaration of 28 August 1996 against the Commercial Sexual Exploitation of children;
- คำประกาศกรุงมะนิลา ว่าด้วยผลกระทบทางสังคมจากการท่องเที่ยว ลงวันที่ 22 พฤษภาคม ค.ศ. 1997
- Manila Declaration on the Social Impact of Tourism of 22 May 1997;
- อนุสัญญาและข้อเสนอแนะที่องค์การแรงงานระหว่างประเทศเห็นชอบให้ถือปฏิบัติในขอบเขตของอนุสัญญาร่วม ในเรื่องการห้ามการบังคับใช้แรงงานและแรงงานเด็ก การต่อสู้เพื่อสิทธิของคนพื้นเมือง และการถือปฏิบัติที่เท่าเทียมกันและการไม่เลือกที่รักมักที่ชังในสถานที่ทำงาน
- Conventions and recommendations adopted by the International Labour Organization in the area of collective conventions, prohibition of forced labour and child labour, defence of the rights of indigenous peoples, and equal treatment and non-discrimination in the work place;

ยืนยันสิทธิของการท่องเที่ยวและเสรีภาพการเดินทางไปตามที่ต่าง ๆ

affirm the right to tourism and the freedom of tourist movement

เราขอแถลง การส่งเสริมการจัดระเบียบการท่องเที่ยวโลกให้มีความยุติธรรม ความรับผิดชอบและมีความยั่งยืน ให้ผลประโยชน์จากการท่องเที่ยวได้รับการจัดสรรไปยังทุกภาคของสังคมในบริบทของการเปิดกว้างและการเปิดเศรษฐกิจเสรีนานาชาติ

state our wish to promote an equitable, responsible and sustainable world tourism order, whose benefits will be shared by all sectors of society in the context of an open and liberalized international economy, and

ขอให้หลักการของหลักจรรยาบรรณการท่องเที่ยวโลก นี้ถือปฏิบัติอย่างจริงจัง solemnly adopt to these ends the principles of the *Global Code of Ethics for Tourism*.

หลักที่ 1

การท่องเที่ยวสร้างความเข้าใจและความนับถือร่วมกันระหว่างคนและสังคม

Tourism's contribution to mutual understanding and respect between peoples and societies

1. ความเข้าใจและการส่งเสริมค่านิยมทางจริยธรรมซึ่งเป็นที่ยอมรับกันทั่วไปต่อมนุษยชาติ ด้วยเจตคติของความใจกว้างและยอมรับนับถือต่อความหลากหลายทางศาสนา ปรัชญาและความเชื่อทางศีลธรรม ทั้งสองประการจะเป็นพื้นฐานและผลสืบเนื่องของการท่องเที่ยวที่มีความรับผิดชอบ ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในการพัฒนาการท่องเที่ยวและตัวนักท่องเที่ยวเองควรจะต้องปฏิบัติตามประเพณีทางสังคมและวัฒนธรรม และปฏิบัติต่อทุกคน รวมทั้งคนกลุ่มน้อยและคนพื้นเมือง และการให้การยอมรับคุณค่าของคนเหล่านั้น

The understanding and promotion of the ethical values common to humanity, with an attitude of tolerance and respect for the diversity of religious, philosophical and moral beliefs, are both the foundation and the consequence of responsible tourism; stakeholders in tourism development and tourists themselves should observe the social and cultural traditions and practices of all peoples, including those of minorities and indigenous peoples and to recognize their worth;

2. กิจกรรมทางการท่องเที่ยวควรจะต้องดำเนินไปในลักษณะที่กลมกลืนกับคุณลักษณะและประเพณี เคารพต่อกฎหมาย และธรรมเนียมการปฏิบัติของภูมิภาคและประเทศเจ้าของบ้าน

Tourism activities should be conducted in harmony with the attributes and traditions of the host regions and countries and in respect for their laws , practices and customs;

3. ทั้ง ชุมชนเจ้าของบ้าน และผู้ประกอบการวิชาชีพท้องถิ่นควรที่จะให้ความคุ้นเคยและเคารพต่อ นักท่องเที่ยวผู้มาเยือน และเรียนรู้ถึงวิถีชีวิต ธรรมเนียม ความคาดหวัง การศึกษาของนักท่องเที่ยว ในส่วนของชุมชนและผู้ประกอบการวิชาชีพจะต้องฝึกอบรมวิชาชีพที่จะมีส่วนเสริมสร้างวิธีการต้อนรับอย่างเจ้าของบ้านที่ดี

The host communities, on one hand, and local professionals, on the other hand, should acquaint themselves with and respect the tourists who visit them and find out about their lifestyles, tastes and expectations; the education and training imparted to professionals contribute to a hospitable welcome;

4. เป็นภาระของหน่วยงานของรัฐที่จะต้องให้ความคุ้มครองต่อนักท่องเที่ยวและผู้มาเยือนรวมทั้งทรัพย์สินของบุคคลเหล่านั้น รัฐต้องให้ความสนใจเป็นพิเศษต่อความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ เนื่องจากเขาเหล่านั้นอาจมีจุดเปราะบางในบางสิ่งบางอย่าง เขาควรจะได้รับคำแนะนำในเบื้องต้นถึงวิธีการที่จะได้รับข่าวสารในการป้องกันภัย การประกันภัย ความปลอดภัยและความช่วยเหลือที่ตรงกับความต้องการของเขา การถูกโจมตี การถูกทำร้าย การลักพาตัว หรือภัยคุกคามอย่างอื่นที่มีต่อนักท่องเที่ยวหรือคนทำงานในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว รวมถึงการทำลายสิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยว องค์ประกอบทางวัฒนธรรม หรือมรดกทางธรรมชาติอย่างจงใจ ควรจะต้องได้รับการประณาม และถูกลงโทษอย่างรุนแรงตามกฎหมายที่เกี่ยวข้องของชาตินั้น

It is the task of the public authorities to provide protection for tourists and visitors and their belongings; they must pay particular attention to the safety of foreign tourists owing to the particular vulnerability they may have; they should facilitate the introduction of specific means of information, prevention, security, insurance and assistance consistent with their needs, any attacks, assaults, kidnappings or threats against tourists or workers in the tourism industry, as well as the wilful destruction of tourist facilities or of elements of cultural or natural heritage should be severely condemned and punished in accordance with their respective national laws;

5. เมื่อมีการเดินทาง นักท่องเที่ยวและผู้มาเยือนไม่ควรกระทำอาชญากรรมใดๆ หรือการกระทำอย่างอื่นซึ่งถือได้ว่าเป็นอาชญากรรมตามกฎหมายของประเทศที่ตนไปเยือน และหลีกเลี่ยงการกระทำใดๆที่มีความรู้สึกว่าเป็นการฝ่าฝืนหรือเป็นความเสียหายต่อประชากรท้องถิ่น หรือน่าจะทำความเสียหายให้กับสิ่งแวดล้อมของท้องถิ่น พวกเขาควรหลีกเลี่ยงการค้าสิ่งผิดกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติด อาวุธ โบราณ

วัตถุ พืชพันธุ์ที่ได้รับการคุ้มครอง และวัตถุที่เป็นอันตรายหรือต้องห้ามตามกฎหมายข้อ บังคับต่างๆของชาติที่ไปเยือน

When travelling, tourists and visitors should not commit any criminal act or any act considered criminal by the laws of the country visited and abstain from any conduct felt to be offensive or injurious by the local populations, or likely to be damage the local environment; they should refrain from all trafficking in illicit drugs, arms, antiques, protected species and products and substances that are dangerous or prohibited by national regulations;

6. นักท่องเที่ยวและผู้มาเยือนมีความรับผิดชอบที่จะต้องทำความคุ้นเคย อาจจะเป็น ก่อนเดินทาง กับคุณลักษณะของประเทศที่เขาเตรียมตัวจะมาเยือน ต้องตระหนักถึง ความเสี่ยงต่อสุขภาพและความปลอดภัยที่แฝงอยู่ในการเดินทางใดๆ อันต่างจากสิ่งแวดล้อมเดิมของตน และจะต้องประพฤติตนในหนทางที่จะลดความเสี่ยงเหล่านั้น ให้น้อยที่สุด

Tourists and visitors have the responsibility to acquaint themselves, even before their departure, with the characteristics of the countries they preparing to visit; they must be aware of the health and security risks inherent in any travel outside their usual environment and behave in such a way as to minimize those risks;

หลักที่ 2

*การท่องเที่ยวเป็นหนทางที่จะบรรลุความมุ่งหมายเฉพาะบุคคลและโดยรวม
Tourism as a vehicle for individual and collective fulfilment*

1. การท่องเที่ยว ซึ่งเป็นกิจกรรมที่ส่วนมากแล้วสัมพันธ์กับการพักผ่อนและการ หย่อนใจ การกีฬาและการเข้าถึงวัฒนธรรมและธรรมชาติ ควรจะได้รับการวางแผนและได้รับการปฏิบัติในฐานะที่เป็นหนทางพิเศษสำหรับความสำเร็จเฉพาะ บุคคลและโดยรวม หากสิ่งเหล่านี้ได้รับการปฏิบัติด้วยจิตใจที่เปิดกว้างตามควร แล้ว จะเป็นปัจจัยสำหรับการเรียนรู้ตนเอง การอยู่ร่วม และการเรียนรู้เกี่ยวกับ ความชอบธรรมในความแตกต่างและความหลากหลายระหว่างคนและวัฒนธรรมโดยไม่มีสิ่งอื่นใดมาทดแทนได้

Tourism, the activity most frequently associated with rest and relaxation, sport and access to culture and nature, should be planned

and practised with as a privileged means of individual and collective fulfilment; when practised with sufficiently open mind, it is an irreplaceable factor of self-education, mutual tolerance and for learning about the legitimate differences between peoples and cultures and their diversity;

2. กิจกรรมการท่องเที่ยวควรเคารพต่อความเท่าเทียมกันของผู้ชายและผู้หญิง ควรเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมสิทธิมนุษยชน และโดยเฉพาะอย่างยิ่งสิทธิส่วนบุคคลของกลุ่มคนที่มีความอ่อนแอมากที่สุด โดยเฉพาะเด็ก ผู้สูงอายุ ผู้พิการ คนกลุ่มน้อย และคนพื้นเมือง

Tourism activities should respect the quality of men and women; they should promote human rights and, more particularly, the individual rights of the most vulnerable groups, notably children, the elderly, the handicapped, ethnic minorities and indigenous peoples;

3. การใช้ประโยชน์จากความเป็นมนุษย์ไม่ว่าในรูปแบบใด โดยเฉพาะการกระทำทางเพศต่อเด็ก เป็นการสวนทางกับความมุ่งหมายขั้นพื้นฐานของการท่องเที่ยว และเป็นผลทางลบต่อการท่องเที่ยว ดังนั้น เพื่อให้สอดคล้องกับกฎหมายระหว่างประเทศ ทุกประเทศที่เกี่ยวข้องควรร่วมมือกันต่อต้านอย่างจริงจัง มีการออกกฎหมายทั้งของประเทศที่ได้รับการเยือนและประเทศของผู้กระทำความผิดเหล่านี้ พร้อมทั้งดำเนินการตามกฎหมายเหล่านั้นอย่างจริงจัง แม้ว่าเขาทำความผิดนั้นในต่างประเทศ โดยไม่มีการลดหย่อนผ่อนโทษ ไม่ว่าการกระทำนั้นๆ จะเกิดขึ้นในประเทศที่ผู้กระทำความผิดไปเยือนก็ตาม

The exploitation of human beings in any form, particularly sexual, especially when applied to children, conflicts with fundamental aims of tourism and is the negation of tourism; as such, in accordance with international law, it should be energetically combatted with the cooperation of all states concerned and penalized without concession by the national legislation of both the countries visited and the countries of the perpetrators of these acts, even when they are carried out abroad;

4. การเดินทางเพื่อความมุ่งหมายทางศาสนา สุขภาพ การศึกษาและวัฒนธรรม หรือการแลกเปลี่ยนการเรียนรู้ภาษา เป็นรูปแบบการท่องเที่ยวที่เป็นประโยชน์สมควรได้รับการส่งเสริม

Travel for purposes of religion, health, education and cultural or linguistic exchanges are particularly beneficial forms of tourism, which deserve encouragement;

5. การนำเอาเรื่องคุณค่าของการแลกเปลี่ยนนักท่องเที่ยว ผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจและวัฒนธรรม และความเสี่ยงของการท่องเที่ยวเข้าไปไว้ในหลักสูตรการศึกษาเป็นสิ่งที่ควรส่งเสริม

The introduction into curricula of education about the value of tourist exchanges, their economic, social and cultural benefits, and also their risks, should be encouraged;

หลักที่ 3

การท่องเที่ยว ปัจจัยของการพัฒนาที่ยั่งยืน

Tourism, a factor of sustainable development

1. ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทั้งหมดในการพัฒนาการท่องเที่ยวควรจะคุ้มครองสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติเพื่อให้มุมมองเพื่อบรรลุความเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างเต็มที่ มีความต่อเนื่องและยั่งยืนในอันที่จะสามารถสนองต่อความจำเป็นและความหวังของคนรุ่นปัจจุบันและอนาคตอย่างเท่าเทียมกัน
All the stakeholders in tourism development should safeguard the natural environment with a view to achieving sound, continuous and sustainable economic growth geared to satisfying equitably the needs and aspirations of present and future generations;
2. การพัฒนาการท่องเที่ยวทุกรูปแบบที่นำไปสู่การประหยัดทรัพยากรที่มีค่าและหายาก โดยเฉพาะน้ำและพลังงาน รวมทั้งการหลีกเลี่ยงการผลิตของเสียเท่าที่เป็นไปได้ การพัฒนาเหล่านี้ควรได้รับสิทธิพิเศษและควรได้รับการส่งเสริมจากประเทศ ภูมิภาคและองค์กรสาธารณชนท้องถิ่น

All forms of tourism development that are conducive to saving rare and precious resources, in particular water and energy, as well as avoiding so far as possible waste production, should be given priority and encouraged by national, regional and local public authorities;

3. ควรจะแสวงหาความแตกต่างของเวลาและสถานที่ของการเดินทางของนักท่องเที่ยวและผู้มาเยือน ในช่วงวันลาพักผ่อนและวันหยุดของโรงเรียน เพื่อให้มีการกระจายการพักผ่อนตลอดปี ทั้งนี้เพื่อกระจายการใช้ทรัพยากรการท่องเที่ยวที่มีผลต่อสิ่งแวดล้อม และเป็นการกระจายผลประโยชน์จากการท่องเที่ยวต่อเศรษฐกิจท้องถิ่นอีกโสดหนึ่งด้วย

The staggering in time and place of tourists and visitors flows, particularly those resulting from paid leave and school holidays, and a more even distribution of holidays should be sought so as to reduce the pressure of tourism activity on the environment and enhance its beneficial impact on the tourism industry and the local economy;

4. การออกแบบโครงสร้างพื้นฐานทางการท่องเที่ยวและการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวควรจัดในแนวทางที่จะรักษามรดกทางธรรมชาติ ซึ่งประกอบด้วยระบบนิเวศวิทยาและความหลากหลายทางชีววิทยา และเพื่อรักษาชีวิตสัตว์ป่าหายากที่ตกอยู่ในภาวะอันตราย ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในการพัฒนาการท่องเที่ยว โดยเฉพาะผู้ประกอบการวิชาชีพต่างๆควรมีข้อตกลงที่จะกำหนดหรือจำกัดกิจกรรมของตนในพื้นที่ที่มีความอ่อนไหว เช่น ทะเลทราย ขั้วโลก หรือพื้นที่เขาสูง พื้นที่ชายฝั่ง ป่าเมืองร้อนหรือพื้นที่ชุ่มน้ำ โดยการสร้างพื้นที่สงวนธรรมชาติหรือเขตคุ้มครอง

Tourism infrastructure should be designed and tourism activities programmed in such a way as to protect the natural heritage composed of ecosystems and biodiversity and to preserve endangered species of wildlife; the stakeholders in tourism development, and especially professionals, should agree to the imposition of limitations or constraints on their activities when these are exercised in particularly sensitive areas: desert, polar or high

mountain regions, coastal areas, tropical forests or wetlands, propitious to the creation of nature reserves or protected areas;

5. การท่องเที่ยวธรรมชาติและการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เป็นที่ยอมรับว่าเป็นหนทางไปสู่การส่งเสริมและทำให้การท่องเที่ยวมีความงดงาม แต่ทั้งนี้ต้องเคารพต่อมรดกธรรมชาติและประชากรท้องถิ่น และต้องอยู่ในขีดความสามารถที่แหล่งท่องเที่ยวสามารถจะแบกรับได้

Nature tourism and ecotourism are recognized as being particularly conducive to enriching and enhancing the standing of tourism, provided they respect the natural heritage and local populations and are in keeping with the carrying capacity of the sites;

หลักที่ 4

การท่องเที่ยวในบทบาทของผู้ใช้และผู้ส่งเสริมมรดกทางวัฒนธรรมของ

มนุษยชาติ

Tourism, a user of the cultural heritage of mankind and a contributor to its enhancement

1. ทรัพยากรการท่องเที่ยวเป็นมรดกรวมของมนุษยชาติ ชุมชนที่ตั้งอยู่ในเขตพื้นที่ที่จะมีสิทธิและมีพันธะเป็นพิเศษต่อทรัพยากรการท่องเที่ยวนั้น

Tourism resources belong to the common heritage of mankind; the communities in whose territories they are situated have particular rights and obligations to them;

2. กิจกรรมและนโยบายการท่องเที่ยวควรจัดทำให้สอดคล้องกับมรดกทางศิลปกรรม โบราณคดีและวัฒนธรรม ในลักษณะที่ให้ความคุ้มครองเพื่อกองอยู่สำหรับคนรุ่นต่อไป โดยเฉพาะการทุ่มเทให้การรักษาและปรับปรุงอนุสาวรีย์ ศาลเจ้าและพิพิธภัณฑสถาน รวมทั้งแหล่งประวัติศาสตร์และโบราณคดีต่างๆควรที่จะเปิดให้นักท่องเที่ยวได้เข้าเยี่ยมชม ควรสนับสนุนให้อนุสาวรีย์และทรัพย์สินมรดกทางวัฒนธรรมที่เอกชนเป็นเจ้าของเปิดให้นักท่องเที่ยวเยี่ยมชมด้วย แต่ต้องเคารพในสิทธิของผู้เป็นเจ้าของ อาคารสถานที่ทางศาสนาก็ควรเปิดให้เข้าชม โดยไม่รบกวนการแสดงความเคารพบูชาของผู้ที่นับถือศาสนานั้นๆ

Tourism policies and activities should be conducted with respect for the artistic, archaeological and cultural heritage, which they should protect and pass on to future generations; particular care should be devoted to preserving and upgrading monuments, shrines and museums as well as archaeological and historic sites which must be widely open to tourist visits; encouragement should be given to public access to privately-owned cultural property and monuments, with respect for the rights of their owners, as well as to religious buildings, without prejudice to normal needs of worship;

3. บางส่วนของรายได้ที่ได้มาจากการเยี่ยมชมแหล่งวัฒนธรรมและอนุสาวรีย์ควรนำไปใช้ในการดูแล พิทักษ์ รักษา พัฒนาและเสริมแต่งมรดกเหล่านี้
Financial resources derived from visits to cultural sites and monuments should, at least in part, be used for the upkeep, safeguard, development and embellishment of this heritage;

4. กิจกรรมการท่องเที่ยวควรที่จะได้มีการวางแผนในลักษณะที่ยอมให้ผลิตภัณฑ์ทางวัฒนธรรมประเพณี งานฝีมือและการละเล่นพื้นบ้านอยู่รอดและเติบโต โดยไม่ทำให้ของเหล่านี้เสื่อมลงและกลายเป็นผลิตภัณฑ์ปกติธรรมดาที่พบเห็นได้ทั่วไป

Tourism activity should be planned in such a way as to allow traditional cultural products, crafts and folklore to survive and flourish, rather than causing them to degenerate and become standardized;

หลักที่ 5

การท่องเที่ยว คือกิจกรรมที่มีประโยชน์ต่อประเทศและชุมชนเจ้าของบ้าน

Tourism, a beneficial activity for host countries and communities

1. ประชาชนท้องถิ่นควรจะได้รับผลประโยชน์จากกิจกรรมการท่องเที่ยว ทั้งทางเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรมที่เขาสร้างขึ้นอย่างเป็นธรรม จากแรงงานของเขาไม่ว่าจะเป็นทางตรงและทางอ้อม

Local populations should be associated with tourism activities and share equitably in economic, social and cultural benefits they generate, and particularly in the creation of direct and indirect jobs resulting from them;

2. ควรใช้นโยบายการท่องเที่ยวในลักษณะที่ช่วยยกมาตรฐานการครองชีพของประชากรในภูมิภาคที่ได้รับการเยี่ยมชมและสนองต่อความจำเป็นและความต้องการของเขา การวางแผนและการออกแบบทางสถาปัตยกรรม การดำเนินงานของที่พักรักษาและสถานที่พักผ่อนเพื่อการท่องเที่ยวควรมีความมุ่งหมายที่จะผสมผสานให้เข้ากับสังคมและเศรษฐกิจของท้องถิ่นให้มากที่สุดเท่าที่ทำได้ ให้โอกาสแก่แรงงานท้องถิ่นก่อนหากแรงงานมีทักษะเท่าเทียมกัน

Tourism policies should be applied in such a way as to help to raise the standard of living of the populations of the regions visited and meet their needs; the planning and architectural approach to and operation of tourist resorts and accommodation should aim to integrate them, to the extent possible, in the local economic and social fabric; where skills are equal, priority should be given to local man power;

3. ควรให้ความสนใจเป็นพิเศษต่อปัญหาเฉพาะเขตพื้นที่ชายฝั่ง พื้นที่เกาะและชนบทที่อ่อนแอหรือเขตพื้นที่ภูเขา พื้นที่เหล่านี้กำลังเผชิญปัญหาในการทำมาหากินแบบดั้งเดิมและมีโอกาสน้อยกว่าแหล่งอื่นในการพัฒนา

Special attention should be paid to the specific problems of coastal areas and island territories and to vulnerable rural or mountain regions, for which tourism often represents a rare opportunity for development in the face of the decline of traditional economic activities;

5. ผู้ประกอบอาชีพทางการท่องเที่ยว โดยเฉพาะผู้ลงทุน ซึ่งจะต้องอยู่ภายใต้ข้อบังคับที่ออกโดยองค์กรของรัฐ ควรจะต้องศึกษาผลกระทบของโครงการพัฒนาที่มีต่อสิ่งแวดล้อมและธรรมชาติ และจะต้องชี้แจงแผนงานและผลกระทบที่อาจมีขึ้นอย่างมีหลักมีเกณฑ์และมีความโปร่งใสมากที่สุด

Tourism professionals, particularly investors, governed by the regulations laid down by the the public authorities, should carry out studies of the impact of their development projects on the environment and natural surroundings; they should also deliver, with the greatest transparency and objectivity, information on their future programmes and their foreseeable repercussions and foster dialogue on their contents with the poulations concerned;

หลักที่ 6

ภาระหน้าที่ของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในการพัฒนาการท่องเที่ยว

Obligations of stakeholders in tourism development

1. ผู้ประกอบอาชีพทางการท่องเที่ยวมีภาระที่จะต้องให้ข่าวสารข้อมูลแก่นักท่องเที่ยวอย่างมีหลักฐานและซื่อสัตย์ในเรื่องแหล่งท่องเที่ยว และเงื่อนไขการเดินทาง การต้อนรับและการกินอยู่ จะต้องให้ความมั่นใจว่าเงื่อนไขของข้อสัญญาที่เสนอต่อลูกค้าในรูปแบบ ราคาและคุณภาพของบริการที่สัญญาไว้ ตลอดจนเงินค่าชดใช้ความเสียหายในกรณีที่ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งผิดสัญญาต้องได้รับการปฏิบัติตามสัญญา

Tourism professionals have an obligation to provide tourists with objective and honest information on their places of destination and on the conditions of travel, hospitality and stays; they should ensure that the contractual clauses proposed to their customers are readily understandable as to the nature, price and quality of the services they commit themselves to providing and the financial compensation payable by them in the event of a unilateral breach the contract on their part;

2. ผู้ประกอบอาชีพทางการท่องเที่ยว และผู้มีอำนาจรัฐ ควรให้ความใส่ใจต่อความมั่นคงและปลอดภัย การป้องกันอุบัติเหตุ ความปลอดภัยในเรื่องอาหารและการป้องกันสุขภาพแก่ผู้ทำงานในสถานประกอบการและร้องขอการบริการ ในทำนองเดียวกัน ควรให้ความมั่นใจในระบบการประกันภัย และระบบความช่วยเหลือที่มีอยู่ ควรยอมรับพันธกรณีที่กำหนดโดยกฎข้อ

บังคับของประเทศ และจะต้องจ่ายค่าชดเชยอย่างยุติธรรมในเหตุการณ์ที่ผู้ประกอบกรได้ละเลยต่อพันธกรณีตามสัญญา

Tourism professionals, insofar as it depends on them, should show concern, in cooperation with the public authorities, for the security and safety, accident prevention, health protection and food safety of those who seek their services; likewise, they should ensure that the existence of suitable systems of insurance and assistance; they should accept the reporting obligations prescribed by national regulations and pay fair compensation in the event of failure to observe their contractual obligations;

3. ผู้ประกอบอาชีพทางการท่องเที่ยว ควรมีส่วนร่วมที่จะช่วยให้นักท่องเที่ยวได้พบเห็นวัฒนธรรมและคุณค่าทางจิตใจตั้งที่นักท่องเที่ยวคาดหวังไว้ ตลอดจนยินยอมให้นักท่องเที่ยวได้ปฏิบัติกิจทางศาสนาระหว่างการเดินทาง

Tourism professionals, so far as this depends on them, should contribute to the cultural and spiritual fulfilment of tourists and allow them, during their travels, to practise their religions;

4. ผู้มีอำนาจรัฐทั้งประเทศของนักท่องเที่ยวเองและประเทศที่เป็นแหล่งท่องเที่ยว ร่วมมือกับผู้ประกอบการและสมาคมต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับกรท่องเที่ยว ให้ความมั่นใจกับนักท่องเที่ยวในกรณีที่เกิดเหตุที่บริษัทจัดการท่องเที่ยวมีปัญหาทางการเงินว่า จะมีการจัดส่งนักท่องเที่ยวกลับประเทศ

The public authorities of the generating States and the host countries, in cooperation with the professionals concerned and their associations, should ensure that the necessary mechanisms are in place for the repatriation of tourists in the event of the bankruptcy of the enterprise that organized their travel;

5. รัฐบาลมีสิทธิและหน้าที่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยามวิกฤต ที่จะแจ้งให้คนในชาติของตนทราบถึงสถานการณ์ที่ยากลำบาก หรืออันตรายที่เขาอาจจะได้รับระหว่างเดินทางไปต่างประเทศ อย่างไรก็ตามการออกข่าวดังกล่าวจะ

ต้องมีความรับผิดชอบ ที่จะไม่ให้เป็นการล้าเอียง ไม่เป็นธรรมหรือเป็น
ข่าวที่เกินความเป็นจริงต่ออุตสาหกรรม การท่องเที่ยวของประเทศเจ้าของ
บ้านและเป็นประโยชน์ต่อผู้ประกอบการท่องเที่ยวของตน เนื้อหาคำแนะนำ
ในการเดินทางควรจะได้มีการปรึกษาหารือกันก่อนกับประเทศเจ้าของบ้าน
และผู้ประกอบอาชีพทางการท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้อง การให้ข้อเสนอแนะควร
จะมีน้ำหนักที่สอดคล้องกับความเป็นจริงของสถานการณ์และอยู่ใน
ขอบเขตของสถานการณ์ความไม่ปลอดภัยที่เกิดขึ้นจริง คำแนะนำดัง
กล่าวควรมีการยืนยันหรือยกเลิกโดยเร็วที่สุดเท่าที่ทำได้ เมื่อเหตุการณ์
กลับเข้าสู่ภาวะปกติ

Governments have the right – and the duty – especially in a crisis,
to inform their nationals of the difficult circumstances, or even the
dangers they may encounter during their travel abroad; it is their
responsibility however to issue such information without prejudicing
in an unjustified or exaggerated manner the tourism industry of the
host countries and the interests of their own operators; the contents
of travel advisories should therefore be discussed beforehand with the
authorities of the host countries and the professionals
concerned; recommendations formulated should be strictly
proportionated to the gravity of the situations encountered and
confined to the geographical areas where the insecurity has arisen;
such advisories should be qualified or cancelled as soon as return
to normality permits;

6. ข่าวสาร และโดยเฉพาะข่าวสารการเดินทางและสื่อสารอย่างอื่น รวมทั้งวิธี
การติดต่อสื่อสารทางทางอิเล็กทรอนิกส์ ควรกระทำด้วยความซื่อสัตย์และ
เป็นข่าวที่มีความสมดุลของเหตุการณ์และสถานการณ์ซึ่งอาจมีผลต่อการ
เดินทางของนักท่องเที่ยว ควรจะให้ข่าวสารที่มีความแม่นยำและเชื่อถือได้
ต่อลูกค้าของบริษัทที่ให้บริการทางการท่องเที่ยว การติดต่อสื่อสารสมัยใหม่
และเทคโนโลยีทางด้านพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ควรได้รับการพัฒนาและนำ
มาใช้เพื่อความมุ่งหมายนี้ ในกรณีที่เกี่ยวข้องกับสื่อ สื่อไม่สมควรที่จะทำการส่ง
เสริมการท่องเที่ยวทางเพศไม่ว่าในกรณีใด

The press, and particularly the specialized travel press and other
media, including modern means of electronic communication,

should issue honest and balanced information on events and situations that could influence the flow of tourists; they should also provide accurate and reliable information to the consumers of tourism services; the new communication and electronic commerce technologies should also be developed and used for this purpose; as is the case for the media, they should not in any way promote sex tourism;

หลักที่ 7

สิทธิการท่องเที่ยว

Right to tourism

1. ความคาดหวังของบุคคลในการเข้าถึงเพื่อค้นหาและหาความรื่นรมย์จากทรัพยากรโลก เป็นสิทธิอันเท่าเทียมกันของผู้ที่อยู่อาศัยในโลกนี้ทั้งหมด การมีส่วนร่วมของการท่องเที่ยวของชนชาติและนานาชาติที่เพิ่มขึ้นอย่างกว้างขวาง ควรถือได้ว่าเป็นหนทางที่ดีที่สุดหนทางหนึ่งที่จะช่วยบรรเทาความเติบโตของการใช้เวลาว่างของผู้คน และไม่ควรมีอุปสรรคใดๆที่จะกีดกันความคาดหวังดังกล่าว

The prospect of direct and personal access to the discovery and enjoyment of the planet's resources constitutes a right equally open to all the world's inhabitants; the increasingly extensive participation in national and international tourism should be regarded as one of the best possible expressions of the sustained growth of free time, and obstacles should not be placed in its way;

2. สิทธิอันเป็นสากลของการท่องเที่ยวต้องถือได้ว่าเป็นของคู่กับสิทธิการใช้เวลาว่างและการพักผ่อน รวมถึงการจำกัดชั่วโมงการทำงาน และระยะเวลาของการลาพักผ่อนที่มีสิทธิได้รับค่าจ้าง ซึ่งได้รับการค้ำประกันจาก มาตรา 24 ของ คำประกาศสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน และ มาตรา 7 ค. ของ อนุสัญญานานาชาติว่าด้วยสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม

The universal right to tourism must be regarded as the corollary of the right to rest and leisure, including reasonable limitation of working hours and periodic holidays with pay, guaranteed by

Article 24 of the *Universal Declaration of Human Rights* and Article 7.d of the *International Convention on Economic, Social and Cultural Rights*;

3. การท่องเที่ยวเพื่อสังคม โดยเฉพาะที่สัมพันธ์กับการท่องเที่ยวซึ่งช่วยอำนวยความสะดวกต่อการใช้เวลาว่าง การเดินทางและการพักผ่อน ควรได้รับการพัฒนาและการสนับสนุนจากหน่วยงานของรัฐ
Social tourism, and in particular associate tourism, which facilitates widespread access to leisure, travel and holidays, should be developed with support of the public authorities;
4. นักท่องเที่ยวที่เป็นครอบครัว เยาวชน นักเรียน ผู้สูงอายุ และผู้พิการ ควรได้รับการส่งเสริมและอำนวยความสะดวก
Family, youth, student and senior tourism and tourism for people with disabilities, should be encouraged and facilitated;

หลักที่ 8

เสรีภาพการเดินทาง(เคลื่อนไหว)ของนักท่องเที่ยว

Liberty of tourist movements

1. นักท่องเที่ยวและผู้มาเยือนควรจะได้รับประโยชน์ ภายใต้กฎหมายนานาชาติและข้อบังคับของประเทศ จากเสรีภาพการเดินทาง(เคลื่อนไหว)ภายในประเทศและจากประเทศหนึ่งไปยังอีกประเทศหนึ่ง ที่สอดคล้องกับข้อที่ 13 ของ *คำประกาศสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน* เขาควรมีสิทธิที่จะเข้าถึงสถานที่พักระหว่างการเดินทางและการพักผ่อน และเดินทางต่อถึงที่ท่องเที่ยวและพื้นที่ทางวัฒนธรรมโดยไม่ถูกกีดขวางจากระเบียบที่เป็นพิธีการมากเกินไป หรือการถือปฏิบัติที่ไม่เท่าเทียมกัน
Tourists and visitors should benefit, in compliance with international law and national legislation, from the liberty to move within their counties and from one State to another, in accordance with Article 13 of the Universal Declaration of Human Rights; they should have access to places of transit and stay and to tourism and cultural sites without being subject to excessive formalities or discrimination;
2. จะต้องอำนวยความสะดวกให้แก่นักท่องเที่ยวและผู้มาเยือนในการใช้บริการการสื่อสารทุกรูปแบบในการติดต่อบุคคลต่างๆ เช่นผู้บริหารท้องถิ่น การให้บริการทางกฎหมายและสุขภาพ กงสุลของประเทศของตน ทั้งนี้เพื่อให้เป็นไปตามพันธสัญญาระหว่างประเทศ

Tourists and visitors should have access to all available forms of communication, internal or external; they should benefit from prompt and easy access to local administrative, legal and health services; they should be free to contact the consular representatives of their countries of origin in compliance with the diplomatic conventions in force;

3. นักท่องเที่ยวและผู้มาเยือนควรจะได้รับสิทธิประโยชน์เช่นเดียวกับประชากรท้องถิ่นประเทศที่ได้รับการเยี่ยมชมในเรื่องที่เกี่ยวกับข้อมูลปกปิดและข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับนักท่องเที่ยวเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งข้อมูลที่เก็บรักษาไว้ในสื่ออิเล็กทรอนิกส์

Tourists and visitors should benefit from the same rights as the citizens of the country visited concerning the confidentiality of the personal data and information concerning them, especially when these are stored electronically;

4. วิธีการบริหารที่สัมพันธ์กับการข้ามชายแดนไม่ว่าจะอยู่ภายในขอบเขตความสามารถของรัฐหรือเป็นผลจากข้อตกลงนานาชาติ เช่นธรรมเนียมปฏิบัติในการขอวีซ่าหรือ ข้อกำหนดทางสุขภาพและพิธีการศุลกากร ควรจะมีการปรับเปลี่ยน เพื่อให้การเดินทางมีความเป็นอิสระสูงสุดเท่าที่เป็นไปได้ ทั้งนี้เพื่อให้นักท่องเที่ยวนานาชาติมีโอกาสเดินทางอย่างอิสระเสรี ควรส่งเสริมให้มีข้อตกลงระหว่างกลุ่มประเทศในอันที่จะประสานและลดขั้นตอนพิธีการต่างๆให้ง่ายขึ้น การเก็บภาษีเฉพาะและการเรียกเก็บค่าปรับที่ทำให้ความเสียหายต่ออุตสาหกรรมท่องเที่ยวและการทำลายความสามารถในการแข่งขัน ควรค่อยๆจัดออกไปหรือมีการปรับปรุงแก้ไข

Administrative procedures relating to border crossing whether they fall within the competence of States or result from international agreements, such as visas or health and customs formalities, should be adapted, so far as possible, so as to facilitate to the maximum freedom of travel and widespread access to international tourism; agreements between groups of countries to harmonize and simplify these procedures should be encouraged; specific taxes and levies penalizing the tourism industry and undermining its competitiveness should be gradually phased out or corrected;

5. หากสถานการณ์ทางเศรษฐกิจของประเทศของผู้เดินทางอำนวยความสะดวกให้ผู้เดินทางสมควรจะได้รับอนุญาตให้แลกเปลี่ยนเงินที่จำเป็นสำหรับการเดินทางของเขาได้

So far as the economic situation of the countries from which they come permits, travellers should have access to allowances of convertible currencies needed for their travels;

หลักที่ 9

สิทธิของแรงงานและผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมท่องเที่ยว

Right of the workers and entrepreneurs in the tourism industry

1. สิทธิขั้นพื้นฐานของคนทำงานที่รับค่าจ้างและทำงานโดยอิสระในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวและในองค์กรที่เกี่ยวข้อง ควรได้รับการประกัน โดยได้รับการดูแลเป็นพิเศษจากผู้บริหารระดับชาติและระดับท้องถิ่น ทั้งประเทศแหล่งที่มาของนักท่องเที่ยวและประเทศเจ้าของบ้าน ทั้งนี้ภายใต้เงื่อนไขข้อจำกัดที่สัมพันธ์กับฤดูกาลของกิจกรรมการท่องเที่ยว ในมิติของอุตสาหกรรมระดับโลก และสอดคล้องกับความยืดหยุ่นตามลักษณะงานที่เขาเรียกรื่อง

The fundamental rights of salaried and self-employed workers in the tourism industry and related activities, should be guaranteed under the supervision of the national and local administrations, both of their States of origin and of the host countries with particular care, given the specific constraints linked in particular to the seasonality of their activity, the global dimension of their industry and the flexibility often required of them by the nature of their work;

2. คนทำงานที่รับค่าจ้างและทำงานโดยอิสระในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวและที่เกี่ยวข้องมีสิทธิและหน้าที่ที่จะได้รับการฝึกอบรมในเบื้องต้นและต่อเนื่องอย่างเหมาะสม เขาควรได้รับความคุ้มครองทางสังคมอย่างเพียงพอ ความไม่มั่นคงของงานควรมีขีดจำกัดน้อยที่สุด ควรจะให้การประกันทางสังคมพร้อมฐานะบางประการแก่คนทำงานตามฤดูกาลในภาคอุตสาหกรรมนี้

Salaried and self-employed workers in the tourism industry and related activities have the right and duty to acquire appropriate initial and continuous training; they should be given adequate social protection; job insecurity should be limited so far as possible; and a specific status, with particular regard to their social welfare, should be offered to seasonal workers in the sector;

3. คนท้องถิ่นหรือเจ้าหน้าที่รัฐที่มีความสามารถและทักษะที่จำเป็นควรมีสิทธิที่จะได้รับการพัฒนากิจกรรมวิชาชีพในสาขาการท่องเที่ยวภายใต้กฎหมายของประเทศที่มีอยู่ ผู้ประกอบการและนักลงทุนโดยเฉพาะในขอบเขตของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ควรมีสิทธิที่จะเข้าไปในภาคการท่องเที่ยวด้วยข้อจำกัดทางกฎหมายและการบริหารที่น้อยที่สุด

Any natural or legal person, provided he, she or it has the necessary abilities and skills, should be entitled to develop a professional activity in the field of tourism under existing national laws; entrepreneurs and investors - especially in the area of small and medium-sized enterprises – should be entitled to free access to the tourism sector with minimum of legal or administrative restrictions;

4. ควรมีการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ระหว่างผู้บริหารและคนงาน ไม่ว่าจะ เป็นคนมีเงินเดือนหรือไม่จากประเทศต่างๆ ที่มีส่วนร่วมทั้งนี้เพื่อสนับสนุน การพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวโลก กิจกรรมนี้ควรได้รับการส่งเสริม ให้สอดคล้องการใช้กฎหมายของประเทศและอนุสัญญาระหว่างประเทศให้ มากที่สุดเท่าที่ทำได้

Exchanges of experiences offered to executives and workers, whether salaried or not, from different countries, contributes to foster the development of the world tourism industry; these movements should be facilitated so far as possible in compliance with the applicable national laws and international conventions;

5. ในสถานการณ์ซึ่งโลกมีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันมากขึ้น อันเนื่องมา จากการเปลี่ยนแปลงอย่างต่อเนื่อง มีการไปมาหาสู่กันมากขึ้น และมีการ จัดตั้งวิสาหกิจข้ามชาติในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวที่มีเครือข่ายครอบคลุม อย่างกว้างขวาง ไม่ควรใช้วิสาหกิจเหล่านี้เป็นหนทางที่จะครอบงำ ประเทศที่ต้อนรับนักท่องเที่ยวให้เปลี่ยนแปลงรูปแบบทางวัฒนธรรมและ สังคมให้กลายเป็นรูปแบบแปลกปลอมไม่เป็นธรรมชาติ ไม่ควรนำวิสาหกิจ ข้ามชาติเป็นข้อต่อรองเพื่อแลกเปลี่ยนกับอิสระเสรีทางการลงทุนและการ ค้า ควรนำวิสาหกิจข้ามชาติมาใช้ในแง่ที่จะเอื้อประโยชน์ต่อการพัฒนาห้อง ถิ่นของประเทศที่เปิดรับนักท่องเที่ยว ไม่ควรใช้วิสาหกิจข้ามชาตินี้เอื้อ ประโยชน์ในการส่งผลกำไรคืนกลับไปยังบริษัทแม่ ในทำนองเดียวกันไม่ ควรใช้วิสาหกิจข้ามชาติเหล่านี้เป็นหนทางในการนำเข้าสินค้าและบริการที่ เกินขีดความพอดี หรือจำกัดการมีส่วนร่วมทางเศรษฐกิจในประเทศที่เปิด ตนเองเป็นแหล่งท่องเที่ยว

As an irreplaceable factor of solidarity in the development and dynamic growth of international exchanges, multinational enterprises of the tourism industry should not exploit the dominant positions they sometimes occupy; they should avoid becoming the vehicles of cultural and social models artificially imposed on the host communities; in exchange for their freedom to invest and trade which would be fully recognized, they should involve themselves in local development, avoiding, by the excessive repatriation of their profits or their induced imports, a reduction of their contribution to the economies in which they are established;

6. ความเป็นหุ้นส่วนและการสร้างความสัมพันธ์ที่สมดุลระหว่างวิสาหกิจของประเทศของนักท่องเที่ยวเองและประเทศผู้รับนักท่องเที่ยวจะมีส่วนต่อการพัฒนาที่ยั่งยืนของการท่องเที่ยวและการแบ่งปันผลประโยชน์ที่เป็นธรรมจากความเติบโตของอุตสาหกรรมท่องเที่ยว

Partnership and the establishment of balanced relations between enterprises of generating and receiving countries contribute to the sustainable development of tourism and an equitable distribution of the benefits of its growth;

หลักที่ 10

การนำหลักจรรยาบรรณการท่องเที่ยวโลกออกใช้งาน

Implementation of the principles of the Global Code of Ethics for Tourism

1. ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทั้งภาครัฐและเอกชนในการพัฒนาการท่องเที่ยวควรร่วมมือกันในการนำหลักปฏิบัติเหล่านี้มาใช้และทำการตรวจสอบประสิทธิผลของการใช้หลักปฏิบัตินั้นด้วย

The public and private stakeholders in tourism development should cooperate in the implementation of these principles and monitor their effective application;

2. ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในการพัฒนาการท่องเที่ยวควรยอมรับบทบาทของสถาบันนานาชาติหนึ่งของสถาบันเหล่านั้นคือองค์การการท่องเที่ยวโลก รวมทั้งองค์กรเอกชนที่มีความสามารถในด้านการพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยว องค์กรปกป้องสิทธิมนุษยชน สิ่งแวดล้อม หรือสุขภาพ ซึ่งมีหลักการของกฎหมายนานาชาติเป็นที่ยอมรับโดยทั่วไป

The stakeholders in tourism management should recognize the role of international institutions, among which the World Tourism Organization ranks first, and non-governmental organizations with competence in the field of tourism promotion and development, the protection of human rights, the environment or health, with due respect for the general principles of international laws;

3. ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียกลุ่มเดียวกันควรแสดงออกถึงความตั้งใจที่จะเสนอข้อขัดแย้งใดๆที่เกี่ยวกับการใช้ หรือการแปลความของหลักจรรยาบรรณการท่องเที่ยวโลกเพื่อแสวงหาความเห็นพ้องต่อบุคคลที่สามที่เรียกว่าคณะกรรมการจรรยาบรรณการท่องเที่ยวโลก

The same stakeholders should demonstrate their intention to refer any disputes concerning the application or interpretation of the Global Code of Ethics for Tourism for conciliation to an impartial third body known as the World Committee on Tourism Ethics.

การแปลเป็นภาษาไทย

1. แปลครั้งที่ 1 โดยรองศาสตราจารย์มนัส ชัยสวัสดิ์ เมื่อ 9 มีนาคม 2544
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์พิมพาภรณ์ สุวัตติกุล ตรวจแก้ไข ครั้งที่ 1 เมื่อวันที่ 2 เมษายน 2544
3. โปรดกรุณาช่วยแก้ไขปรับปรุงเนื้อหาการแปลและสำนวนที่ควรจะเป็นไปยังผู้แปลครั้งที่ 1
ด้วยเพื่อประโยชน์ของผู้ที่เกี่ยวข้อง

e-mail : cmanat@ratree.psu.ac.th, spimpapo@ratree.psu.ac.th

เอกสารแนบท้ายหมายเลข 2

โครงการ การศึกษาระบบการท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ตเพื่อทราบศักยภาพของการพัฒนา

ไปสู่แหล่งท่องเที่ยวคุณภาพระดับโลกที่มีความยั่งยืน

เรื่อง การมอบหมายงานให้นักศึกษาร่วมเก็บข้อมูลสนามประกอบการเรียนรายวิชา 815-402 International Tourism Strategy and Planning

จากที่ได้ชี้แจงในหนังสือเรียนเรื่องโครงการวิจัยของกองทุนสนับสนุนการวิจัย ได้อนุมัติให้ผมวิจัย เรื่อง การศึกษาระบบการท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ตเพื่อทราบศักยภาพของการพัฒนาไปสู่แหล่งท่องเที่ยวคุณภาพระดับโลกที่มีความยั่งยืน ซึ่งผมได้ให้รายละเอียดของโครงการในหนังสือเรียนไปแล้ว งานนี้เดิมได้วางแผนไว้ให้นักศึกษาชั้นปริญญาโทเป็นผู้เก็บข้อมูลแต่เนื่องจากนักศึกษาปริญญาโทยังไม่พร้อมที่จะทำงานในส่วนนี้ เนื่องจากเรียนรายวิชายังไม่ครบ ผมจึงได้เปลี่ยนให้นักศึกษาชั้นปีที่ 4 ซึ่งลงรายวิชา การวางแผนกลยุทธ์การท่องเที่ยวนานาชาติเป็นผู้ศึกษาจากของจริง จึงขอให้นักศึกษาแต่ละกลุ่ม(ตามรายชื่อกลุ่มที่แนบ) ดำเนินการประเมินทางกายภาพของแหล่งท่องเที่ยวที่ได้รับมอบหมายโดยใช้ตัวชี้วัดตามที่ได้กำหนดไว้ 2 กลุ่ม ตามรายละเอียดที่แปลเป็นภาษาไทยข้างล่าง ในการทำงานแต่ละกลุ่มขอให้นักศึกษาแบ่งทีมงานเป็น 2 พวกทำการประเมินแหล่งท่องเที่ยวที่ได้รับการมอบหมายโดยใช้ตัวชี้วัดใน ตารางที่ 1 และตัวชี้วัดใน ตารางที่ 2 ในแต่ละพวก ตัวชี้วัดใน 2 ตารางอาจมีความซ้ำซ้อน จึงขอให้แต่ละพวกในแต่ละกลุ่มได้มีการวางแผนกันก่อนว่าตัวชี้วัดที่ซ้ำกันให้แบ่งกันทำการประเมิน เพื่อให้การทำงานของแต่ละกลุ่มเป็นไปโดยเรียบร้อยจึงขอกำหนดแนวทางในการทำงานดังนี้

1. ขอให้มีการแต่งตั้งหัวหน้าในแต่ละกลุ่มเพื่อเป็นผู้ประสานงานกับคณะผู้ประสานงานที่ระบุในหัวข้อผู้ประสานงานและเรื่องที่ได้รับมอบหมาย
2. แต่ละกลุ่มจะได้รับสมุดบันทึกการทำงานกลุ่มละ 1 เล่มพร้อมปากกาปากกาสี 6 ด้าม แต่ละกลุ่มต้องใช้สมุดบันทึกบันทึกงานทุกอย่างที่ทำ(เป็นภาษาไทย) โดยลงวันที่ของการทำงานให้เรียบร้อยตั้งแต่วันเริ่มงานจนจบวันทำงาน สมุดบันทึกนี้เป็นข้อมูลพื้นฐานประกอบการจัดทำรายงานกลุ่มภาษาอังกฤษที่ต้องส่งภายในวันที่ 28 ธันวาคม 2544 การบันทึกอาจเริ่มต้นจากวันที่ได้รับงาน มีการแต่งตั้งหัวหน้ากลุ่ม มีการประชุมวางแผนงาน การแบ่งพวก ใครเป็นหัวหน้าพวก(ถ้ามี) การวางแผนเก็บข้อมูล ตารางการใช้รถ(เพื่อขอรถจากผู้ประสานงาน) การขอจดหมายอำนวยความสะดวกเพื่อเก็บข้อมูลจากหน่วยราชการหรือสถานประกอบการ(ถ้ามี) บันทึกการเก็บข้อมูล เช่นวันเวลาการทำงาน ชื่อผู้ให้ข้อมูล วิธีการเก็บข้อมูล ปัญหาในการทำงาน เป็นต้น สมุดบันทึกนี้ต้องนำส่งพร้อมกับรายงานกลุ่มภายในวันที่ 28 ธันวาคม 2544 เช่นกัน จะอ้างเหตุว่าสูญหายไม่ได้
3. วัสดุในการทำงานอย่างอื่น เช่นฟิล์มถ่ายรูป ถ่านสำหรับเครื่องบันทึกเสียง Disk สำหรับบันทึกข้อมูล หรือวัสดุอย่างอื่นที่ต้องการใช้งานติดต่อขอเบิกได้จากผู้

ประสานงาน สำหรับการเดินทางออกไปเก็บข้อมูล ขอให้มีการวางแผนการใช้รถล่องหน้าโดยผู้ประสานงานจะจัดรถตู้ให้ เพื่อความปลอดภัยไม่อนุญาตให้ใช้รถมอเตอร์ไซด์เดินทางไปยังแหล่งเก็บข้อมูล สำหรับผู้ที่มีรถยนต์ส่วนตัวขอเบิกค่าน้ำมันรถยนต์ได้

4. สมาชิกกลุ่มทุกคนจะได้รับค่าใช้จ่ายนอกสถานที่รวม คนละ 200 บาท หัวหน้ากลุ่ม 500 บาท หัวหน้าพวกคนละ 300 บาท(ถ้ามี)
5. สำหรับสถานที่ทำการประเมินกำหนดไว้ 9 แห่ง คือ (1) ป่าตอง กำหนดไว้ 2 กลุ่ม แบ่งพื้นที่โดยใช้ซอยบางลาเป็นเส้นแบ่งเขต คือจากซอยบางลาด้านเหนือไปถึงเขตกมลาเป็นเขตหนึ่ง จากซอยบางลาด้านใต้ไปถึงโรงแรมเลอเมอร์เดียนเป็นอีกเขตหนึ่ง (2) หาดในยางและในทอน (3) กลุ่มหาดบางเทา (4) หาดกมลา(5) หาดกะตะกะรน (6) หาดกะตะน้อยถึงหาดแหลมพรหมเทพ (7) แหลมพันวาและเกาะสีเฮอร์ (8) ในเขตเทศบาลเมือง
6. ในการประเมินนอกจากใช้ตัวชี้วัดที่กำหนดใน 2 ตารางแล้วขอให้ให้นำเกณฑ์พิจารณาในตำราหลักที่ใช้เรียนมาประกอบการพิจารณาด้วย เช่น ในบทที่ 9 ที่ว่าด้วย Development Standards หรือบทอื่นๆที่เกี่ยวกับความหมายของการพัฒนาที่ยั่งยืน
7. วัตถุประสงค์ของงานกลุ่ม เป็นการศึกษาศักยภาพความเป็นจริงของแหล่งท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ตเพื่อดูว่า ได้มีการวางแผน การพัฒนา การจัดการที่ดีหรือไม่ (well planned, developed and managed) และการดำเนินงานทั้งหมดสอดคล้องกับการพัฒนาที่ยั่งยืนหรือไม่ รายงานที่ดีนั้นจึงต้องมีข้อมูลจริงจากการศึกษาแหล่งท่องเที่ยวที่เป็นจริง ผลการพัฒนาที่เป็นอยู่ในปัจจุบันที่สอดคล้องและไม่สอดคล้องกับการพัฒนาที่ยั่งยืนอย่างไร จึงต้องวิเคราะห์และสังเคราะห์ออกมาเป็นรายงานที่สมบูรณ์
8. การศึกษาเพื่อทำรายงานของกลุ่มในรายวิชานี้ค่าใช้จ่ายตามที่ระบุข้างบนได้รับการสนับสนุนจาก สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) ในโครงการวิจัยเรื่อง "การศึกษาระบบการท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ตเพื่อทราบศักยภาพของการพัฒนาไปสู่แหล่งท่องเที่ยวคุณภาพระดับโลกที่มีความยั่งยืน" โดยมีรองศาสตราจารย์มนัส ชัยสวัสดิ์ เป็นหัวหน้าโครงการ การนำนักศึกษาเข้ามาร่วมทำงานเป็นส่วนหนึ่งของโครงการวิจัยด้วย ซึ่งเป็นแนวคิดของการศึกษาจากการทำงานจริง (Learning by doing) และเป็นการนำความรู้จากห้องเรียนไปสู่การทำงาน (put the knowledge to work) ฉะนั้นการทำงานที่ใช้หลักวิชาการและใช้ข้อมูลที่เชื่อถือได้จึงเป็นเงื่อนไขการทำงานที่แท้จริง รวมถึงการพัฒนาจริยธรรมของการทำงานด้วย

9. ผู้ประสานงาน นอกจากหัวหน้าโครงการที่กล่าวแล้วประกอบด้วยรายชื่อข้างล่าง โดยมีหน้าที่ตามที่กำหนดขอให้นักศึกษาติดต่อประสานงานที่เกี่ยวข้องโดยตรง คือ

9.1 อาจารย์ปิยนาท อภิธรรมบัณฑิต เป็นนักวิจัยผู้ร่วมโครงการ มีหน้าที่ช่วยเหลือในการจัดเก็บข้อมูล ติดตามงานการเก็บข้อมูล ตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูล ให้คำตอบในเรื่องทางวิชาการ และช่วยประเมินรายงานของกลุ่ม

9.2 นางสาววัชรีย์ ชำนินา เจ้าหน้าที่ประจำโครงการ ให้ความสะดวกในการเบิกจ่ายเงิน วัสดุอุปกรณ์ในการทำงาน การใช้รถและการติดตามงาน

ตารางที่ 1 ตัวแบบการใช้ checklist ประเมินโครงการท่องเที่ยว ตัวชี้วัดทั้ง 16 ตัว สามารถสร้างในกระดาษแผ่นเดียว (ตัวแบบข้างล่างแยกเป็น 3 ตารางเพื่อความสะดวกในการพิมพ์)

อัตราส่วนการ ท่องเที่ยวที่ยั่งยืน	พื้นที่ใช้เพื่อการ ท่องเที่ยว/พื้นที่ รวม	% การบำบัด น้ำเสีย	% การบำบัด ของเสีย	การบริโภคน้ำ/ ห้องพัก	ความสูงโดย เฉลี่ยและความ สูง สูงสุดของสิ่งก่อสร้าง
หน่วยวัด	%	%	%	ลิตร	เมตร
มาตรฐาน ประเมินอ้างอิง	ไม่มากกว่า 35	ไม่น้อยกว่า 70	ไม่น้อยกว่า 80	ไม่มากกว่า 1500	ไม่เกินกว่า
อัตราส่วนจาก การประเมิน	60	ไม่ทราบ	100	500	10
ผลการประเมิน	0	0	1	1	1

ตารางที่ 1 (ต่อ)

อัตราส่วนการ ท่องเที่ยวที่ยั่งยืน	การจ้างงาน/ ห้อง/โครงการ	% ของ พนักงานที่ได้ รับการฝึกอบรม ต่อเนื่อง	% ของการใช้ แหล่งท่องเที่ยว ของคน ท้องถิ่น	อัตราอาชญา กรรม/นักท่องเที่ยว (%)	ระยะทางที่ใกล้ที่ สุดในการพบ แพทย์
หน่วยวัด	อัตราส่วน	%	%	%	กิโลเมตร
มาตรฐาน ประเมินอ้างอิง	2	15	6.19	2	0 กม.
อัตราส่วนจาก การประเมิน	.7	11	100	0	2
ผลการประเมิน	0	0	1	1	0

ตารางที่ 1 (ต่อ)

อัตราส่วนการ ท่องเที่ยวที่ยั่งยืน	% ของค่าใช้จ่ายทาง วัฒนธรรม	สารสนเทศ การคุ้มครอง เด็ก	มีข้อตกลง แรงงานใน ปัจจุบัน	% ของการ ซื้อของคน ท้องถิ่น/การ ซื้อรวม	มีส่วนร่วม ของกิจกรรม ปกป้องสิ่ง แวดล้อม	การเข้าถึง เทคโนโลยี ใหม่
หน่วยวัด	%	มี/ไม่มี	มี/ไม่มี	%	มี/ไม่มี	มี/ไม่มี
มาตรฐาน ประเมินอ้างอิง	0.03	มี	มี	90	มี	มี
อัตราส่วนจาก การประเมิน	0	ไม่มี	-	100	มี	ไม่มี
ผลการประเมิน	0	0	0	1	1	0

ที่มา : BTDC, March 2000 อ้างอิงจากเอกสาร Groupe D'evaluation

ในแต่ละตัวชี้วัดผลการประเมินจะเปรียบเทียบระหว่างเกณฑ์อ้างอิงกับผลการประเมิน หากผลการประเมินต่ำกว่ามาตรฐานอ้างอิงจะมีผลเป็นลบ (0) หากเท่ามาตรฐานหรือดีกว่ามาตรฐานจะมีค่าเป็นบวก (1)

การใช้ checklist เพื่อทำการประเมิน

การใช้ checklist เป็นการใช้โดยวิธีเปรียบเทียบระหว่าง **อัตราส่วนอ้างอิง** (reference ratios) กับ **อัตราประเมินจริง**(actual ratios) จากโครงการท่องเที่ยวแต่ละโครงการ สำหรับแหล่งท่องเที่ยวที่เกิดขึ้นจะประเมินในภาพรวมของผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวแต่ละประเภท เช่น โรงแรม บริษัทนำเที่ยว ภัตตาคาร เป็นต้น

อัตราส่วนอ้างอิง จะถูกกำหนดโดยหน่วยงานที่เกี่ยวข้องและผู้ชำนาญการในอุตสาหกรรม เมื่อเปรียบเทียบจากอัตราส่วนจริงแล้ว ในความเป็นจริงผลการประเมินจริงอาจไม่ถึงเกณฑ์อัตราส่วนมาตรฐานทุกตัวชี้วัด จึงอาจมีการจัดประเภทผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวออกเป็น 3 กลุ่ม เช่น กลุ่ม A – B – C

กลุ่ม A หมายถึงผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวที่มีตัวชี้วัดจริงเท่าหรือดีกว่าตัวชี้วัดอ้างอิงเท่ากับ 2 ใน 3 หรือมากกว่า และมีความหมายว่าสอดคล้องกับการพัฒนาที่ยั่งยืน

กลุ่ม B หมายถึงผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวที่ตัวชี้วัดจริงสอดคล้องกับตัวชี้วัดมาตรฐานระหว่าง 1 ใน 3 ถึง 2 ใน 3 ซึ่งเป็นค่าโดยเฉลี่ยและจะต้องมีการปรับปรุงให้ดีขึ้น มีศักยภาพที่จะพัฒนาให้มีความยั่งยืนได้

กลุ่ม C หมายถึงผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวซึ่งผลการประเมินจริงมีตัวชี้วัดผ่านอัตราส่วนอ้างอิงน้อยกว่า 1 ใน 3 ของตัวชี้วัด ซึ่งมีความหมายว่า ไม่มีศักยภาพที่จะพัฒนาให้ยั่งยืนได้

รายละเอียดของตัวชี้วัดตามหลักจรรยาบรรณการท่องเที่ยวโลก

ตารางที่ 2

สมมติฐาน	ตัวชี้วัด	กลุ่มผู้ให้ข้อมูล/แหล่งข้อมูล	วิธีศึกษา
ข้อที่ 1	<p>1.1 การปฏิบัติตามระเบียบเงื่อนไขทางวัฒนธรรมในแหล่งท่องเที่ยว และผู้ประกอบการ</p> <p>1.2 การปฏิบัติตัวของนักท่องเที่ยวต่อระเบียบข้อบังคับและกฎหมายของประเทศเจ้าของบ้าน และการให้ข้อมูลแก่นักท่องเที่ยว</p> <p>1.3 วัฒนธรรมการต้อนรับ ความรู้เกี่ยวกับตัวนักท่องเที่ยว พฤติกรรมและความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวแต่ละชาติ ความรู้ของผู้ประกอบการ มีการพัฒนาผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวที่เหมาะสมกับนักท่องเที่ยวแต่ละชาติ และความรู้ด้านภาษา</p> <p>1.4 ระบบข่าวสารข้อมูลในเรื่องการเตือนภัยในแหล่งท่องเที่ยว การเข้าถึงหน่วยช่วยเหลือ ความพร้อมของหน่วยช่วยเหลือนักท่องเที่ยว การแก้ไขปัญหาให้กับนักท่องเที่ยว</p> <p>1.5 กฎ ระเบียบ ข้อบังคับ กฎหมายการท่องเที่ยว การคุ้มครองนักท่องเที่ยวและการบังคับใช้</p> <p>1.6 ความรู้ ความเข้าใจนักท่องเที่ยวและการปฏิบัติตามกฎระเบียบ และกฎหมาย</p>	<p>1.1 ศาสนสถาน มัคคุเทศก์ พนักงานต้อนรับและเจ้าหน้าที่ในศาสนสถานต่างๆ</p> <p>1.2 เจ้าหน้าที่ตำรวจ ผู้ประกอบการ มัคคุเทศก์</p> <p>1.3 ผู้ประกอบการ พนักงานต้อนรับ มัคคุเทศก์</p> <p>1.4 เจ้าหน้าที่ของรัฐที่เกี่ยวข้อง เช่น ททท. ตำรวจที่เกี่ยวข้อง องค์กรปกครองท้องถิ่น</p> <p>1.5 เจ้าหน้าที่ของรัฐที่เกี่ยวข้อง เช่น ททท. ตำรวจที่เกี่ยวข้อง ด่านตรวจคนเข้าเมือง ศุลกากร</p> <p>1.6 นักท่องเที่ยว และผู้ประกอบการ</p>	<p>1.1 การสัมภาษณ์แบบเจาะลึก การสังเกตการณ์</p> <p>1.2 การสัมภาษณ์แบบเจาะลึก การสังเกตการณ์</p> <p>1.3 การสัมภาษณ์แบบเจาะลึก การสังเกตการณ์</p> <p>1.4 ระบบข่าวสารของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องแจกจ่ายให้กับนักท่องเที่ยวในเรื่องภัยต่างๆ ที่อาจเกิดกับนักท่องเที่ยว การสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องโดยตรง</p> <p>1.5 การสัมภาษณ์แบบเจาะลึกเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องโดยตรงและ การสังเกตการณ์</p> <p>1.6 อาจจะสัมภาษณ์นักท่องเที่ยว จำนวนหนึ่งและผู้ประกอบการที่เกี่ยวข้อง</p>
ข้อที่ 2	<p>2.1 แนวนโยบายและกิจกรรมที่ปฏิบัติในแหล่งท่องเที่ยว</p> <p>2.2 แนวนโยบาย ผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวที่ตอบสนองกลุ่มนักท่องเที่ยว</p>		

	<p>เที่ยวและกิจกรรมที่มีรูปแบบเหมาะสม การเข้าถึงของแหล่งท่องเที่ยวของชนพื้นเมืองและชนกลุ่มน้อย ตลอดจนโครงข่ายพื้นฐานที่เอื้ออำนวยต่อกลุ่ม</p> <p>2.3 จำนวนแหล่งบันเทิง สำนักให้บริการทางเพศ และการขายบริการทางเพศของเด็กในทุกรูปแบบ</p> <p>2.4 แผนนโยบายของรัฐ และกิจกรรมการท่องเที่ยวที่เกิดขึ้นในแหล่งท่องเที่ยว จำนวนผู้ประกอบการที่ดำเนินการในเรื่องนี้</p> <p>2.5 หลักสูตรที่เปิดสอนหรือรายวิชาที่เปิดสอนด้านการท่องเที่ยวในสถาบันการศึกษาทุกระดับของแหล่งท่องเที่ยว</p>	<p>2.3 งานศึกษาวิจัยของผู้อื่นที่เกี่ยวข้อง การสังเกตการณ์ เจ้าหน้าที่ของรัฐ</p> <p>2.4 ททท. บริษัทจัดนำเที่ยว</p> <p>2.5 สถาบันการศึกษาทุกระดับในแหล่งท่องเที่ยว</p>	<p>2.3 ทบทวนเอกสาร สังเกตการณ์และสัมภาษณ์แบบเจาะลึก</p> <p>2.4 สัมภาษณ์แบบเจาะลึก ทบทวนเอกสารนโยบาย</p> <p>2.5 ใช้แบบสอบถาม</p>
ข้อที่ 3	<p>3.1 แผนนโยบายและการจัดกิจกรรมทางด้านสิ่งแวดล้อมสู่นอก และการบริหารจัดการเพื่อสิ่งแวดล้อม</p> <p>3.2 โครงการประหยัดน้ำและพลังงานของสถานประกอบการ</p> <p>3.3 โครงการส่งเสริมการท่องเที่ยวนอกฤดูกาล และวันหยุดของสถาบันการศึกษา</p> <p>3.4 แผนนโยบายการพัฒนาการท่องเที่ยว การออกแบบโครงสร้างพื้นฐาน โดยองค์การภาครัฐ และการสำรวจการศึกษาการใช้พื้นที่</p> <p>3.5 ขีดความสามารถการรองรับของพื้นที่ (Carrying Capacity)</p>	<p>3.1 ผู้ประกอบการทั่วไป สมาคมธุรกิจท่องเที่ยว สมาคมโรงแรมไทย</p> <p>3.2 สถานประกอบการทางการท่องเที่ยว เช่น โรงแรม สวนสนุก สนามกอล์ฟ สถาบันบันเทิง</p> <p>3.3 สถานประกอบการ บริษัทนำเที่ยว และโรงแรม</p> <p>3.4 หน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้อง กองผังเมือง กรมส่งเสริมสิ่งแวดล้อม และ ททท.</p> <p>3.5 ผลงานการศึกษาในอดีต และหน่วยงานของรัฐ</p>	<p>3.1 สัมภาษณ์ผู้ประกอบการและสมาคมทางการท่องเที่ยว</p> <p>3.2 สัมภาษณ์ผู้ประกอบการและสมาคมทางการท่องเที่ยว</p> <p>3.3 สัมภาษณ์</p> <p>3.4 สัมภาษณ์แบบเจาะลึก</p> <p>3.5 ศึกษาข้อมูลทุติยภูมิและการสัมภาษณ์</p>
ข้อ 4	<p>4.1 การดูแลทรัพยากรท่องเที่ยวขององค์กรปกครองท้องถิ่น</p>	<p>4.1 นายก อบต. และนายก อบจ. หรือผู้แทน</p>	<p>4.1 จัดประชุมปฏิบัติการ (workshop) นายก อบจ. และนายก อบต. ของจังหวัดภูเก็ต</p>

	<p>4.2 การพัฒนาทางกายภาพของแหล่งท่องเที่ยวทางศิลปกรรม โบราณคดี และวัฒนธรรม</p> <p>4.3 ศึกษาการจัดสรรรายได้จากค่าเยี่ยมชม</p> <p>4.4 ศึกษากิจกรรมทางวัฒนธรรมที่จัดขึ้น มีการเปลี่ยนแปลงจากรูปแบบเดิมหรือไม่ และการให้ข้อมูลแก่ผู้เยี่ยมชม</p>	<p>4.2 ผู้บริหารแหล่งท่องเที่ยวทางศิลปกรรม โบราณคดีและวัฒนธรรม ทั้งรัฐและเอกชน</p> <p>4.3 ผู้บริหารแหล่งวัฒนธรรมและอนุสาวรีย์</p> <p>4.4 กิจกรรมการแสดงทางวัฒนธรรม ประเพณี งานฝีมือและการละเล่นพื้นบ้านที่ดำเนินการอยู่</p>	<p>4.2 สังเกตการณ์และการสัมภาษณ์</p> <p>4.3 สัมภาษณ์</p> <p>4.4 สังเกตการณ์</p>
ข้อ 5	<p>5.1 อัตราการจ้างงาน และอัตราค่าจ้าง ของคนในท้องถิ่นในธุรกิจการท่องเที่ยว ทั้งทางตรงและทางอ้อม</p> <p>5.2 ศึกษารายได้ประชากรต่อหัวของจังหวัดภูเก็ต เมื่อเทียบกับที่อื่น และนโยบายการจ้างงานของสถานประกอบการ และรูปแบบโครงสร้างทางกายภาพของผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยว</p> <p>5.3 นโยบายการพัฒนาพื้นที่ห่างไกลของรัฐบาล</p> <p>5.4 การจัดทำโครงการศึกษาผลกระทบสิ่งแวดล้อมของสถานประกอบการ (Environmental Impact Assessment)</p>	<p>5.1 สถานประกอบการในธุรกิจการท่องเที่ยว เช่นโรงแรมและบริษัทนำเที่ยว สำนักงานแรงงานจังหวัด</p> <p>5.2 ธนาคารแห่งประเทศไทย สาขาภาคใต้ สถานประกอบการและผู้บริหาร</p> <p>5.3 หน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้อง</p> <p>5.4 หน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้อง</p>	<p>5.1 การสัมภาษณ์แบบเจาะลึกและการใช้แบบสอบถาม</p> <p>5.2 ข้อมูลทุติยภูมิ การสังเกตทางกายภาพของสถานประกอบการ และการสัมภาษณ์ผู้บริหาร</p> <p>5.3 ศึกษาข้อมูลทุติยภูมิ</p> <p>5.4 ศึกษาข้อมูลทุติยภูมิ</p>
ข้อ 6	<p>6.1 ระบบข้อมูลข่าวสารและการเข้าถึงข้อมูลของนักท่องเที่ยวจากผู้ประกอบการในแหล่งท่องเที่ยว ณ ศูนย์ข้อมูลข่าวสาร เช่น สนามบิน ท่าเทียบเรือ และสำนักงานททท.</p> <p>6.2 อัตราการเจ็บป่วยและข้อร้องเรียนจากพนักงานในเรื่องสวัสดิการ และนโยบายการจ้างงานของสถานประกอบการ</p>	<p>6.1 ศูนย์ข่าวสารข้อมูลต่างๆ และจดหมายร้องเรียนจากนักท่องเที่ยวที่มีถึง ททท. และสมาคมทางการท่องเที่ยว</p> <p>6.2 สถานประกอบการ</p> <p>6.3 บริษัทจัดนำเที่ยว และศาสน</p>	<p>6.1 การสังเกตการณ์และการสัมภาษณ์ หน่วยงานรับเรื่องราวร้องทุกข์จากนักท่องเที่ยว</p> <p>6.2 สัมภาษณ์ผู้จัดการฝ่ายบุคคล หรือทรัพยากรมนุษย์</p> <p>6.3 สัมภาษณ์ และสังเกต</p>

	<p>6.3 โปรแกรมการท่องเที่ยวของบริษัทชั้นนำเที่ยว และกิจกรรมทางศาสนา</p> <p>6.4 การร้องเรียนของนักท่องเที่ยวในเรื่องการไม่ปฏิบัติตามข้อตกลงในสัญญา ของบริษัทชั้นนำเที่ยว</p> <p>6.5 คำประกาศเตือนภัยของหน่วยงานรัฐที่เกี่ยวข้องของไทยหรือประเทศอื่น ที่รับทราบจากสื่อมวลชนในท้องถิ่น และระดับนานาชาติ</p> <p>6.6 ระบบข่าวสารทางอิเล็กทรอนิกส์ ของสถานประกอบการและของรัฐที่เข้าถึงได้ทางเว็บไซต์ และ จดหมายอิเล็กทรอนิกส์</p>	<p>สถาน</p> <p>6.4 ตัวแทนสถานทูตในท้องถิ่นและหน่วยงานของรัฐ</p> <p>6.5 ข่าวจากสื่อสารมวลชนทุกประเภท</p> <p>6.6 ผู้ให้บริการทางเว็บไซต์และอิเล็กทรอนิกส์เมล์ ทั้งภายในและต่างประเทศ</p>	<p>การณ</p> <p>6.4 การสัมภาษณ์ เจ้าหน้าที่ในหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้อง</p> <p>6.5 ศึกษาจากข้อมูลทุติยภูมิทั้งสื่อตีพิมพ์ และสื่อทางอิเล็กทรอนิกส์</p> <p>6.6 ศึกษาจากข้อมูลเว็บไซต์และอิเล็กทรอนิกส์เมล์</p>
ข้อ 7	<p>7.1 ศึกษานโยบายและข้อจำกัดของรัฐที่มีต่อนักท่องเที่ยวต่างชาติ</p> <p>7.2 ศึกษานโยบายและข้อจำกัดของรัฐที่มีต่อนักท่องเที่ยวต่างชาติ</p> <p>7.3 ศึกษานโยบายและข้อจำกัดของรัฐที่มีต่อนักท่องเที่ยวต่างชาติ</p> <p>7.4 ศึกษานโยบายและข้อจำกัดของรัฐที่มีต่อนักท่องเที่ยวต่างชาติ</p>	<p>7.1 ข่าวสารข้อมูลของรัฐ</p> <p>7.2 ข่าวสารข้อมูลของรัฐ</p> <p>7.3 ข่าวสารข้อมูลของรัฐ</p> <p>7.4 ข่าวสารข้อมูลของรัฐ</p>	<p>7.1 ศึกษาข้อมูลทุติยภูมิ</p> <p>7.2 ศึกษาข้อมูลทุติยภูมิ</p> <p>7.3 ศึกษาข้อมูลทุติยภูมิ</p> <p>7.4 ศึกษาข้อมูลทุติยภูมิ</p>
ข้อ 8	<p>8.1 ศึกษานโยบายและข้อจำกัดของรัฐต่างๆ ที่มีต่อนักท่องเที่ยวของตนเองและประเทศอื่น</p> <p>8.2 ศึกษานโยบายและการปฏิบัติของหน่วยงานรัฐและองค์กรปกครองท้องถิ่นในเรื่องบริการทางกฎหมายและสุขภาพ</p> <p>8.3 ศึกษานโยบายและการถือปฏิบัติของรัฐต่อนักท่องเที่ยวในเรื่องสิทธิประโยชน์ และการเข้าถึงข้อมูลเกี่ยวกับนักท่องเที่ยว</p> <p>8.4 ศึกษานโยบายและการถือ</p>	<p>8.1 ข่าวสารข้อมูลของรัฐที่เกี่ยวข้อง</p> <p>8.2 หน่วยงานรัฐและองค์กรปกครองท้องถิ่นที่เกี่ยวข้อง</p> <p>8.3 หน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้อง</p> <p>8.4 หน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้อง</p>	<p>8.1 ศึกษาข้อมูลทุติยภูมิ</p> <p>8.2 สัมภาษณ์เจ้าหน้าที่ของรัฐที่เกี่ยวข้อง</p> <p>8.3 ศึกษาข้อมูลทุติยภูมิ และสัมภาษณ์</p> <p>8.4 ศึกษาข้อมูลทุติยภูมิ และ</p>

	<p>ปฏิบัติของรัฐ ในเรื่องการข้ามชายแดน</p> <p>8.5 นโยบายและการถือปฏิบัติของรัฐ เกี่ยวกับการแลกเปลี่ยนเงินตรา</p>	8.5 หน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้อง	<p>สัมภาษณ์</p> <p>8.5 ศึกษาข้อมูลทุติยภูมิ</p>
ข้อ 9	<p>9.1 นโยบายและการถือปฏิบัติของผู้ประกอบการในแหล่งท่องเที่ยว ที่เกี่ยวกับการจ้างงาน</p> <p>9.2 นโยบายและการถือปฏิบัติของผู้ประกอบการในแหล่งท่องเที่ยว ที่เกี่ยวกับการพัฒนาและฝึกอบรมพนักงาน</p> <p>9.3 นโยบายและการถือปฏิบัติของรัฐ ในเรื่องประกอบธุรกิจ ในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ของวิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อม</p>	<p>9.1 ผู้รับผิดชอบของสถานที่ประกอบการ เจ้าหน้าที่ของรัฐ และผู้ประกอบการที่เกี่ยวข้อง</p> <p>9.2 ผู้รับผิดชอบของสถานที่ประกอบการ</p> <p>9.3 เจ้าหน้าที่ของรัฐที่เกี่ยวข้อง</p>	<p>9.1 การสัมภาษณ์</p> <p>9.2 การสัมภาษณ์</p> <p>9.3 การสัมภาษณ์</p>
	<p>9.4 นโยบายและการถือปฏิบัติของผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องกับการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ระหว่างประเทศ</p> <p>9.5 นโยบายและการถือปฏิบัติของรัฐที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจข้ามชาติ</p> <p>9.6 นโยบายและการถือปฏิบัติของประเทศของนักท่องเที่ยว และประเทศผู้รับนักท่องเที่ยวในเรื่องการแบ่งผลประโยชน์ระหว่างกัน</p>	<p>9.4 ผู้บริหารของผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว</p> <p>9.5 ผู้บริหารของผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องกับการทำงานในบริษัทในเครือของบริษัทข้ามชาติ</p> <p>9.6 หน่วยงานที่รับผิดชอบในระดับนโยบายของรัฐ</p>	<p>9.4 การสัมภาษณ์</p> <p>9.5 การสัมภาษณ์</p> <p>9.6 การสัมภาษณ์</p>

รายนามนักศึกษาและพื้นที่ทำการศึกษา

กลุ่มที่ 1 พื้นที่ : หาดกะตะน้อยถึงแหลม

พรหมเทพ

รหัสนักศึกษา	ชื่อ-สกุล	รหัสนักศึกษา	ชื่อ-สกุล
4170090	นายวีรชน คะเนิงวิชกุล	4170116	นางสาวสุจิตรา อินกะเมาะ
4170013	นางสาวขวัญเดือน บุญกิจรุ่งไพศาล	4170012	นางสาวชนิษฐา พรหมอักษร
4170135	นางสาวอรุณศรี ชิวทวิทรัพย์	4170008	นางสาวกรวิก ศรีประเสริฐ
4170062	นางสาวพัชรี รัตนเลิศ	4170040	นายธนศ เคียนโพธิ์ระมาตร์
4170075	นายมารุต เรียงวรานนท์	4170078	นายเรืองธรรม สุขวิวัฒน์พร
4170067	นางสาวพิณทอง เลี่ยมสุวรรณ	4170096	นางสาวศิริภรณ์ ปู่เชียงแดง

กลุ่มที่ 2 พื้นที่ : เทศบาลเมืองภูเก็ต

รหัสนักศึกษา	ชื่อ-สกุล	รหัสนักศึกษา	ชื่อ-สกุล
4170132	นางสาวอรภัทร แซ่ห่อง	4170017	นางสาวจากรุณี สังข์อาษา
4170043	นางสาวนภาพรรณ ชุ่มใหม่	4170027	นายชินพงศ์ คงมณี
4170110	นายสามารถ จันทสุวรรณ	4170047	นางสาวนันทิตา หวังจิ
4170143	นางสาวอุไรพร สุวรรณมณี	4170117	นางสาวสุธาทิพย์ สมเจริญทรัพย์
4170106	นางสาวสรिता ศรีสุวรรณ	4170140	นางสาวอัมพูชินี แดงสกุล
4170068	นางสาวภาพันธ์ ดำรงค์สินธุ์	4170077	นางสาวรัชชนันท์ ดวงเรืองฤทธิ์

กลุ่มที่ 3 พื้นที่ : แหลมพันวาและเกาะสิเหร่

รหัสนักศึกษา	ชื่อ-สกุล	รหัสนักศึกษา	ชื่อ-สกุล
4170118	นางสาวสุทธาสินี หาญคันทมาศ	4170054	นายปณรรฐ วารวิรกุล
4170032	นางสาวดาราวรรณ ชูสุวรรณ	4170035	นางสาวตอฮาเราะ มาลินี
4170011	นางสาวเกสินี เจริญสุข	4170048	นางสาวนาฎยา งามรูป
4170014	นายคมศักดิ์ สุริยวรกุล	4170097	นางสาวศิริรัตน์ เวทยาวงศ์
4170141	นางสาวอติติยา สมแก้ว	4170053	นางสาวปฐมพร เข้มเพชร
4170069	นางสาวภาวิณี มาศไอสถ	4170134	นางสาวอรุณรัตน์ จารุงศา

กลุ่มที่ 4 พื้นที่ : หาดบางเทา

รหัสนักศึกษา	ชื่อ-สกุล	รหัสนักศึกษา	ชื่อ-สกุล
4170003	นางสาวกรชลี ตันติมงคลสกุล	4170066	นางสาวพิชามญชุ์ ฉัตร ประเทืองกุล
4170119	นางสาวสุธาสิณี พิมวัง	4170036	นางสาวทศวรรณ กัมพลเชษฐ์
4170025	นางสาวฉันทนา หลงเอ	4170112	นางสาวสาริกา เรืองจันทร์
4170018	นางสาวจิตติมา ไกรเซน	4170103	นางสาวสมรมาลย์ นิลประไพ
4170080	นางสาววรัญญา วรัญญธนภูมิ	4170065	นางสาวพิชญา หาญวงศ์
4170050	นางสาวเนตรนภา สุทธิวิภากร		

กลุ่มที่ 5 พื้นที่ : ป่าตอง 1

รหัสนักศึกษา	ชื่อ-สกุล	รหัสนักศึกษา	ชื่อ-สกุล
4170070	นายภาสกร เกิดทองคำ	4170142	นางสาวอุ๋นเรือน ชะเอม
4170052	นายบ่าลี หลีหนูด	4170092	นางสาวศรารภรณ์ พุ่มไม้
4170098	นางสาวศิริโสภา บัวกิ่ง	4170051	นางสาวเนติมา ทองเหลือง
4170026	นายชัชช มหาชลาสัย	4170107	นางสาวสรวรัตน์ พรหมสาลี
4170126	นางสาวสุนนา ลิ้มปิยะภรณ์	4170093	นายศิขร ธนากิจ
4170125	นางสาวสุภาวดี สงดวง	4170002	นางสาวกนกอร นิธิกุล

กลุ่ม 6 พื้นที่ : ป่าตอง 2

รหัสนักศึกษา	ชื่อ-สกุล	รหัสนักศึกษา	ชื่อ-สกุล
4170060	นางสาวพัชรินทร์ ประยูรชาติ	4170084	นางสาววรายันตี ตุลยาพงศ์
4170102	นางสาวสมรภรณ์ เพ็ชรนิรมล	4170037	นายทสมา ยศมา
4170120	นางสาวสุนารี ชาวเกื้อ	4170073	นางสาวมนปราวณี สุวรรณวัฒน์
4170015	นายคมสันต์ อินทร์ปาน	4170091	นางสาววีรดา ประมงทรัพย์
4170004	นางสาวกรวิภา นิमितพารา	4170094	นางสาวศิริศรี รวยเลิศ
4170042	นายนนทวัฒน์ ดิษยบุตร	4170023	นางสาวจุฬาลักษณ์ ศิริโคตร

กลุ่ม 7 พื้นที่ : หาดในยางและหาดใน

ทอน

รหัสนักศึกษา	ชื่อ-สกุล	รหัสนักศึกษา	ชื่อ-สกุล
4170095	นางสาวศิริพร กาญจนานิจ	4170044	นางสาวนรินทร์ทิพย์ ขำอิม

4170139	นายอัครชัย ลอยชูศักดิ์	4170045	นางสาวนฤมล สุวรรณภรณ์
4170121	นางสาวสุพัตรา สุนทรนนท์	4170082	นางสาวรัชฎาภรณ์ จันทร์ ศารทูล
4170039	นางสาวเทพนารี ช่างรัตน์	4170034	นายต่อศักดิ์ สร้อยมงคลชัย
4170123	นางสาวสุภัทรา วจนะถาวรชัย	4170137	นางสาวอังสนา อินทร์แก้ว
4170049	นางสาวนารีรัตน์ คชทร	4170038	นางสาวทิพวรรณ ไนรี

กลุ่ม 8 พื้นที่ : หาดกะตะ และหาดกะรน

รหัสนักศึกษา	ชื่อ-สกุล	รหัสนักศึกษา	ชื่อ-สกุล
4170007	นางสาวกาญจนา ขวัญนิมิตร	4170085	นางสาววารินทร์ มุลรัตน์
4170064	นางสาวพาวิตี สุวรรณไตรย์	4170046	นายนันทฤทธิ โกคิยกุล
4170074	นางสาวมลฤดี มรุพงษ์สาร	4170099	นางสาวศุภมาศ ศรีประดิษฐ์
4170055	นางสาวปาริชาติ สุขพฤษ์	4170030	นางสาวณัฐฎา หนูหลง
4170130	นางสาวอมรรัตน์ ลิ้มอุดมพร	4170005	นางสาวกฤตยา สิงห์ทอง
4170128	นางสาวเสาวภา ดิศพัฒน์พันธุ์		

กลุ่ม 9 พื้นที่ : หาดกมลา

รหัสนักศึกษา	ชื่อ-สกุล	รหัสนักศึกษา	ชื่อ-สกุล
4170031	นายณัฐพงศ์ ละออวงศ์	4170113	นางสาวสุกัญญา สมพันธ์
4170122	นางสาวสุพัตรา บุญล้อม	4170001	นางสาวกนกอร อิงควรานูวัฒน์
4170020	นางสาวจิราภรณ์ สมเกษม	4170133	นางสาวอรวรรณ กลิ่นหวล
4170058	นางสาวพจญา วารปรีดี	4170057	นายพงษ์ธร ชื่นนิยม
4170024	นางสาวฉวีวรรณ หนูทอง	4170079	นางสาวลักขณา ลุ่มประเสริฐ
4170063	นางสาวพาณี ชัตติยกุลวานิช	4170083	นางสาววันดี ทองโชติ

แบบสอบถามงานวิจัย กองทุนสนับสนุนการวิจัย(สกว.)
Questionnaire for The Thailand Research Fund Project (TRF)
“การศึกษาระบบการท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ตเพื่อทราบศักยภาพของการพัฒนาไปสู่แหล่ง
ท่องเที่ยวระดับโลก”
“The Potential of Phuket Tourism System for Development to be World Class
Destination with Sustainability”

1. ผู้ให้ข้อมูล (Informant) :
ชื่อโรงแรม (Hotel name).....
.....
ที่ตั้ง (Location).....
.....
จำนวนห้องพัก (size).....ห้อง(rooms)
2. จำนวนพนักงานทั้งสิ้น (total staff) คน
 - 2.1 คนต่างประเทศ (Foreigner) คน
 - 2.2 คนไทย (Thai) คนคนท้องถิ่นภูเก็ต (เกิด/มีทะเบียนบ้านในภูเก็ต) (local Phuket) คน
3. มีการฝึกอบรมพนักงานเป็นประจำอย่างต่อเนื่องหรือไม่(having a continuous training program for staff and employee)
 มีอย่างต่อเนื่อง (yes) มีบ้างเป็นครั้งคราว (partly yes) ไม่มี (no)
4. มีสัญญาจ้างงานและปฏิบัติตามสัญญาจ้างงานที่เกี่ยวข้องหรือไม่ (Having employment contract and properly practice to related employment rule and regulations)
 มีและปฏิบัติตามข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง (yes)
 ไม่มี (no)
5. โรงแรมท่านมีระบบบำบัดหรือนำมาใช้ใหม่ของน้ำเสียหรือไม่ (having a waste water treatment system/or reuse)
 มี สามารถบำบัดหรือนำมาใช้ใหม่ได้ (yes, with the percentage of treatment or reuse)... %
 ไม่มี (no)

6. โรงแรมท่านมีโครงการลดของเสียหรือนำมาใช้ใหม่(having a measure to reduce/reuse solid waste)
- มี สามารถลดและนำมาใช้ใหม่ได้(yes, with the percentage of reduce/reuse).....%
- ไม่มี (no)
7. โรงแรมของท่านเข้าร่วมโครงการรักษาสิ่งแวดล้อมอะไรบ้าง(get involve in any environmental project)
- มีเข้าร่วมโครงการ (yes, participate in project).....
- ไม่มี (no)
8. โรงแรมท่านมีส่วนร่วมในกิจกรรมการส่งเสริมและรักษาวัฒนธรรมประเพณีท้องถิ่นหรือไม่ (having the activities in promoting and conservation local tradition and culture)
- มี จำนวน (yes, number of activities).....ครั้ง/ปี (per year)
- ไม่มี (no)
9. โรงแรมท่านได้นำเอาเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้ในการดำเนินงานในเรื่องต่อไปนี้หรือไม่ (having adopt the information technology in daily operation as follow)
- 9.1 การติดต่อทางจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ (e-mail) มี (yes) ไม่มี (no)
- 9.2 การประชาสัมพันธ์ทางอิเล็กทรอนิกส์ (web site) มี (yes) ไม่มี (no)
- 9.3 การสำรองที่พักและจ่ายเงินทางอิเล็กทรอนิกส์ (reservation and payment by electronic mail)
- มี (yes) ไม่มี (no)
10. โรงแรมท่านมีโครงสร้างพื้นฐานอำนวยความสะดวกแก่คนพิการ เช่น ทางเดิน ห้องน้ำ ลิฟท์ หรือไม่มี (having infrastructure for disable people, such as walk way, lift, rest room, etc.)
- มี (yes) ไม่มี (no)
11. โรงแรมของท่านได้คำนึงถึงภูมิทัศน์และสถาปัตยกรรมของท้องถิ่นในการออกแบบและก่อสร้างหรือไม่(bringing local geographical and architectural in designing and constructing the hotel)
- มี (yes) ไม่มี (no)
12. โรงแรมของท่านจ่ายภาษีนักท่องเที่ยวแก่องค์การบริหารส่วนจังหวัดหรือไม่ (paying tourist tax to Provincial Administration Office)
- จ่าย (yes)

ไม่ได้จ่าย (no)

13. ผู้เป็นเจ้าของโรงแรม (the owner of the hotel)

เจ้าของหรือผู้ถือหุ้นใหญ่เป็นคนท้องถิ่น (owner/major share holders are local people)

เจ้าของหรือผู้ถือหุ้นใหญ่เป็นคนไทย (Thai owner/major share holders)

เจ้าของหรือผู้ถือหุ้นใหญ่เป็นชาวต่างประเทศ (owner/major share holders are foreigners)

ขอบคุณสำหรับความร่วมมือ โปรดส่งคืนคณะผู้วิจัยในซองจดหมายที่แนบมาด้วยแล้ว
ก่อนวันที่ 25 สิงหาคม 2545

Thank you very much for your kind of cooperation and please send it back to the
researcher team with enclosed envelope.

Before August 25, 2002

งบประมาณรายจ่ายขององค์การบริหารส่วนจังหวัด ระหว่างปี 2543 - 2545 (จำแนกตามแผนงาน)

ตารางที่ 9

ลำดับที่	หน่วยงาน/ปีงบประมาณ	ด้านบริหารทั่วไป		แผนงานรักษาความสงบภายใน	แผนงานการศึกษา	ด้านบริการชุมชนและสังคม			
		แผนงานบริหารทั่วไป	ด้านบริหารทั่วไป			แผนงานสาธารณสุข	แผนงานสังคมสงเคราะห์	แผนงานเฉพาะชุมชน	
1	องค์การบริหารส่วนจังหวัด								
	ปีงบประมาณ 2544	28,677,859.00	1,762,500.00		24,798,663.00	6,918,730.00	13,653,130.00	41,143,970.00	
	ปีงบประมาณ 2545	30,807,349.00	2,115,300.00		55,683,238.00	4,204,400.00	7,788,700.00	67,948,983.00	
	สัดส่วนของแต่ละแผนงาน/ ยอดรวม 2544	15.89	0.98		13.74	3.83	7.57	22.80	
	สัดส่วนของแต่ละแผนงาน/ ยอดรวม 2545	13.57	0.93		24.53	1.85	3.43	29.93	
	การเปลี่ยนแปลงจากปีก่อน 2545/2544	7.43	20.02		124.54	- 39.23	- 42.95	65.15	
	ยอดรวมงบประมาณตามแผน งาน 2 ปี	59,485,208	3,877,800		80,481,901	11,123,130	21,441,830	109,092,953	
	สัดส่วนของแต่ละแผนงาน/ ยอดรวม	14.60	0.95		19.75	2.73	5.26	26.77	

ลำดับที่	หน่วยงาน/ปีงบประมาณ	ด้านบริการชุมชนและสังคม		ด้านเศรษฐกิจ		ด้านการดำเนินงานอื่น		รวม
		สร้างความเข้มแข็งชุมชน	ศาสนา วัฒนธรรม และนันทนาการ	อุตสาหกรรม และการโยธา	แผนงานการเกษตร /แผนงานพาณิชย์	แผนงานงบกลาง		
1	องค์การบริหารส่วนจังหวัด							
	ปีงบประมาณ 2544	1,476,090.00	20,539,730.00	34,059,292.00	800,000.00	6,640,000.00	180,469,964.00	
	ปีงบประมาณ 2545	482,850.00	48,725,650.00		500,000.00	8,743,530.00	227,000,000.00	
	สัดส่วนของแต่ละแผนงาน/ยอดรวม 2544	0.82	11.38	18.87	0.44	3.68	100.00	
	สัดส่วนของแต่ละแผนงาน/ยอดรวม 2545	0.21	21.47	-	0.22	3.85	100.00	
	การเปลี่ยนแปลงจากปีก่อน 2545/2544	-67.29	137.23	-100.00	-37.50	31.68	25.78	
	ยอดรวมงบประมาณตามแผนงาน 2 ปี	1,958,940	69,265,380	34,059,292	1,300	15,383,530	407,469,964	
	สัดส่วนของแต่ละแผนงาน/ยอดรวม	0.48	17.00	8.36	0.00	3.78	100.00	

งบประมาณรายจ่ายของเทศบาลต่างๆ จังหวัดภูเก็ต ระหว่างปี 2543 - 2545 (จำแนกตามแผนงาน)

ตารางที่ 9 (ต่อ)

ลำดับที่	หน่วยงาน/ปีงบประมาณ	ด้านบริหารทั่วไป		แผนงานรักษาความสงบภายใน	แผนงานการศึกษา	แผนงานสาธารณสุข	ด้านบริการชุมชนและสังคม		แผนงานเกษตรชุมชน
		แผนงานบริหารทั่วไป	แผนงานรักษาความสงบภายใน				แผนงานสังคมสงเคราะห์	แผนงานสังคมสงเคราะห์	
2	กลุ่มเทศบาล								
	เทศบาลเมืองภูเก็ต								
	ปีงบประมาณ 2544	38,941,720.00	12,816,700.00		44,444,110.00	16,339,700.00		1,389,300.00	92,177,286.00
	ปีงบประมาณ 2545	41,990,235.00	15,380,200.00		48,424,989.00	15,382,911.00		1,033,600.00	103,896,640.00
	สัดส่วนของแต่ละแผนงาน/ยอดรวม 2544	10.82	3.56		12.35	4.54		0.39	25.62
	สัดส่วนของแต่ละแผนงาน/ยอดรวม 2545	10.93	4.01		12.61	4.01		0.27	27.06
การเปลี่ยนแปลงจากปีก่อน 2545/2544		7.83	20.00		8.96	-5.86		-25.60	12.71
3	เทศบาลตำบลกะรน								
	ปีงบประมาณ 2544	5,635,475.00	2,758,334.00		1,164,035.00	598,280.00		54,200.00	21,088,700.00
	ปีงบประมาณ 2545	6,405,580.00	6,264,860.00		1,695,220.00	526,560.00		223,200.00	19,726,967.00
	สัดส่วนของแต่ละแผนงาน/ยอดรวม 2544	16.15	7.91		3.34	1.71		0.16	60.44
	สัดส่วนของแต่ละแผนงาน/ยอดรวม 2545	16.06	15.71		4.25	1.32		0.56	49.47
	การเปลี่ยนแปลงจากปีก่อน 2545/2544		13.67	127.12		45.63	-11.99		311.81

ลำดับที่	หน่วยงาน/ปีงบประมาณ	ด้านบริการชุมชนและสังคม		ด้านเศรษฐกิจ		ด้านการดำเนินงานอื่น		รวม
		สร้างความเข้มแข็งชุมชน	ศาสนา วัฒนธรรม และนันทนาการ	อุตสาหกรรม และการโยธา	แผนงานการเกษตร /แผนการพาณิชย์	แผนงานงบกลาง		
2	เทศบาลเมืองภูเก็ต							
	ปีงบประมาณ 2544	5,026,200.00	11,834,600.00	45,216,704.00	70,035,000.00	21,538,060.00	359,759,380.00	
	ปีงบประมาณ 2545	4,228,500.00	12,443,350.00	40,754,580.00	76,266,640.00	24,200,095.00	384,001,740.00	
	สัดส่วนของแต่ละแผนงาน/ยอดรวม 2544	1.40	3.29	12.57	19.47	5.99	100.00	
	สัดส่วนของแต่ละแผนงาน/ยอดรวม 2545	1.10	3.24	10.61	19.86	6.30	100.00	
การเปลี่ยนแปลงจากปีก่อน 2545/2544	- 15.87	5.14	- 9.87	8.90	12.36	6.74		
3	เทศบาลตำบลกะรน							
	ปีงบประมาณ 2544	38,000.00	650,000.00	736,480.00		2,166,171.00	34,889,675.00	
	ปีงบประมาณ 2545		1,211,520.00	1,589,132.00		2,230,205.00	39,873,244.00	
	สัดส่วนของแต่ละแผนงาน/ยอดรวม 2544	0.11	1.86	2.11	-	6.21	100.00	
	สัดส่วนของแต่ละแผนงาน/ยอดรวม 2545	-	3.04	3.99	-	5.59	100.00	
การเปลี่ยนแปลงจากปีก่อน 2545/2544	-100.00	86.39	115.77		2.96	14.28		

งบประมาณรายจ่ายของเทศบาลต่างๆ จังหวัดภูเก็ต ระหว่างปี 2543 - 2545 (จำแนกตามแผนงาน)

ตารางที่ 9 (ต่อ)

ลำดับที่	หน่วยงาน/ปีงบประมาณ	ด้านบริหารทั่วไป		แผนงานการศึกษา	ด้านบริการชุมชนและสังคม				
		แผนงานบริหารทั่วไป	แผนงานรักษาความสงบภายใน		แผนงานสาธารณสุข	แผนงานสังคมสงเคราะห์	แผนงานเกษตรชุมชน		
4	เทศบาลตำบลป่าตอง								
	ปีงบประมาณ 2544	18,955,550.00	6,511,700.00	2,336,000.00	2,443,100.00		24,682,500.00		
	ปีงบประมาณ 2545	16,218,750.00	7,726,930.00	4,048,440.00	3,073,725.00		28,330,000.00		
	สัดส่วนของแต่ละแผนงาน/ยอดรวม 2544	28.18	9.68	3.47	3.63		36.69		
	สัดส่วนของแต่ละแผนงาน/ยอดรวม 2545	19.00	9.05	4.74	3.60		33.19		
	การเปลี่ยนแปลงจากปีก่อน 2545/2544	-14.44	18.66	73.31	25.81		14.78		
5	เทศบาลตำบลเชิงทะเล								
	ปีงบประมาณ 2544	3,405,823.00	827,680.00	1,629,240.00	696,360.00	86,000.00	2,947,122.00		
	ปีงบประมาณ 2545	4,714,198.00	964,780.00	514,563.00	1,369,400.00	100,000.00	4,245,280.00		
	สัดส่วนของแต่ละแผนงาน/ยอดรวม 2544	29.26	7.11	14.00	5.98	0.74	25.32		
	สัดส่วนของแต่ละแผนงาน/ยอดรวม 2545	30.92	6.33	3.38	8.98	0.66	27.85		
	การเปลี่ยนแปลงจากปีก่อน 2545/2544	38.42	16.56	-68.42	96.65	16.28	44.05		
	ยอดรวมตามแผนงาน 2 ปี 4 เทศบาล	136,267,331.00	53,251,184.00	104,256,597.00	40,430,036.00	2,886,300.00	297,094,495.00		
	สัดส่วนของแต่ละแผนงาน/ยอดรวม	13.65	5.34	10.45	4.05	0.29	29.77		

ลำดับที่	หน่วยงาน/ปีงบประมาณ	ด้านบริการชุมชนและสังคม		ด้านเศรษฐกิจ		ด้านการดำเนินงานอื่น		รวม
		สร้างความเข้มแข็งชุมชน	ศาสนา วัฒนธรรม และนันทนาการ	อุตสาหกรรม และการโยธา	แผนงานการเกษตร /แผนการพาณิชย์	แผนงานงบกลาง		
4	เทศบาลตำบลป่าตอง							
	ปีงบประมาณ 2544	471,200.00	1,580,000.00	6,243,800.00		4,040,500.00	67,264,350.00	
	ปีงบประมาณ 2545	1,247,960.00	2,705,000.00	12,348,704.00	545,700.00	9,110,358.00	85,355,567.00	
	สัดส่วนของแต่ละแผนงาน/ยอดรวม 2544	0.70	2.35	9.28	-	6.01	100.00	
	สัดส่วนของแต่ละแผนงาน/ยอดรวม 2545	1.46	3.17	14.47	0.64	10.67	100.00	
	การเปลี่ยนแปลงจากปีก่อน 2545/2544	164.85	71.20	97.78		125.48	26.90	
5	เทศบาลตำบลเชิงทะเล							
	ปีงบประมาณ 2544	70,000.00	240,000.00	-	782,480.00	956,778.00	11,641,483.00	
	ปีงบประมาณ 2545	115,000.00	480,000.00	115,000.00	1,338,240.00	1,288,969.00	15,245,430.00	
	สัดส่วนของแต่ละแผนงาน/ยอดรวม 2544	0.60	2.06	-	6.72	8.22	100.00	
	สัดส่วนของแต่ละแผนงาน/ยอดรวม 2545	0.75	3.15	0.75	8.78	8.45	100.00	
	การเปลี่ยนแปลงจากปีก่อน 2545/2544	64.29	100.00		71.03	34.72	30.96	
	ยอดรวมตามแผนงาน 2 ปี 4 เทศบาล	11,196,860.00	31,144,470.00	107,004,400.00	148,968,060.00	65,531,136.00	998,030,869.00	
	สัดส่วนของแต่ละแผนงาน/ยอดรวม	1.12	3.12	10.72	14.93	6.57	100.00	

งบประมาณรายจ่ายขององค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดภูเก็ต ระหว่างปี 2543-2545 (จำแนกตามแผนงาน)

ตารางที่ 9 (ต่อ)

ลำดับที่	หน่วยงาน/ปีงบประมาณ	ด้านบริหารทั่วไป		แผนงานการศึกษา	แผนงานสาธารณสุขและสังคม	ด้านบริการสาธารณสุขและสังคม	แผนงานเกษตรกรรม
		แผนงานบริหารทั่วไป	แผนงานรักษาความสงบภายใน				
6	องค์การบริหารส่วนตำบลรัษฎา						
	ปีงบประมาณ 2544	5,202,380.00	176,000.00	1,644,400.00	1,495,680.00	30,000.00	5,258,660.00
	ปีงบประมาณ 2545	4,341,900.00	66,500.00	1,940,680.00	3,049,570.00	120,000.00	6,565,140.00
	สัดส่วนของแต่ละแผนงาน/ยอดรวม 2544	23.66	0.80	7.48	6.80	0.14	23.92
	สัดส่วนของแต่ละแผนงาน/ยอดรวม 2545	17.01	0.26	7.60	11.95	0.47	25.72
การเปลี่ยนแปลงจากปีก่อน 2545/2544	- 16.54	-62.22	18.02	103.89	300.00	24.84	
7	องค์การบริหารส่วนตำบลกะรน						
	จ่ายจริง ปี 2543	2,012,764.26			16,000.00	18,200.00	6,708,377.00
	ปีงบประมาณ 2544	2,400,680.00		280,000.00	50,000.00	30,000.00	3,529,400.00
	ปีงบประมาณ 2545	2,831,540.00			170,000.00		3,359,320.00
	สัดส่วนของแต่ละแผนงาน/ยอดรวม 2543	22.88		-	0.18	0.21	76.25
สัดส่วนของแต่ละแผนงาน/ยอดรวม 2544	37.14		4.33	0.77	0.46	54.60	
สัดส่วนของแต่ละแผนงาน/ยอดรวม 2545	42.50		-	2.55	-	50.43	
การเปลี่ยนแปลงจากปีก่อน 2544/2543	19.27			212.50	64.84	- 47.39	
การเปลี่ยนแปลงจากปีก่อน 2545/2544	17.95		- 100.00	240.00	- 100.00	- 4.82	

ลำดับที่	หน่วยงาน/ปีงบประมาณ	ด้านบริการชุมชนและสังคม		ด้านเศรษฐกิจ		ด้านการดำเนินงานอื่น		รวม
		สร้างความเข้มแข็งชุมชน	ศาสนา วัฒนธรรม และนันทนาการ	อุตสาหกรรม และการโยธา	แผนงานการเกษตร /แผนงานพาณิชย์	แผนงานงบกลาง		
6	องค์การบริหารส่วนตำบลศรีษัฎา ปีงบประมาณ 2544 ปีงบประมาณ 2545 สัดส่วนของแต่ละแผนงาน/ยอดรวม 2544 สัดส่วนของแต่ละแผนงาน/ยอดรวม 2545 การเปลี่ยนแปลงจากปีก่อน 2545/2544	580,000.00 1,285,000.00 2.64 5.03 121.55	130,000.00 40,000.00 0.59 0.16 -69.23	6,746,000.00 7,263,470.00 30.68 28.46 7.67	10,000.00 10,000.00 0.05 0.04 -	714,854.00 840,475.00 3.25 3.29 17.57	21,987,974.00 25,522,735.00 100.00 100.00 16.08	
7	องค์การบริหารส่วนตำบลกะหรน จ่ายจริง ปี 2543 ปีงบประมาณ 2544 ปีงบประมาณ 2545 สัดส่วนของแต่ละแผนงาน/ยอดรวม 2543 สัดส่วนของแต่ละแผนงาน/ยอดรวม 2544 สัดส่วนของแต่ละแผนงาน/ยอดรวม 2545 การเปลี่ยนแปลงจากปีก่อน 2544/2543 การเปลี่ยนแปลงจากปีก่อน 2545/2544	65,400.00 - - 0.98				43,083.00 174,192.00 235,420.00 0.49 2.69 3.53 304.32 35.15	8,798,424.26 6,464,272.00 6,661,680.00 100.00 100.00 100.00 - 26.53 3.05	

งบประมาณรายจ่ายขององค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดภูเก็ต ระหว่างปี 2543-2545 (จำแนกตามแผนงาน)

ตารางที่ 9 (ต่อ)

ลำดับที่	หน่วยงาน/ปีงบประมาณ	ด้านบริหารทั่วไป		แผนงานการศึกษา	แผนงานสาธารณสุข	ด้านบริการชุมชนและสังคม		
		แผนงานบริหารทั่วไป	แผนงานรักษาความสงบภายใน			แผนงานสังคมสงเคราะห์	แผนงานช่วยเหลือชุมชน	
8	องค์การบริหารส่วนตำบลฉลอง							
	ปีงบประมาณ 2544	6,023,800.00		650,000.00		100,000.00		
	ปีงบประมาณ 2545	7,221,197.00		50,000.00				
	สัดส่วนของแต่ละแผนงาน/ยอดรวม 2544	63.53	-	6.86	-	1.05	-	
	สัดส่วนของแต่ละแผนงาน/ยอดรวม 2545	51.34	-	0.36	-	-	-	
	การเปลี่ยนแปลงจากปีก่อน 2545/2544	19.88		- 92.31		- 100.00		
9	องค์การบริหารส่วนตำบลเชิงทะเล	(ปีงบประมาณ 2544 มีเงินคงงบประมาณ ที่จ่ายจากเงินอุดหนุนกรมการปกครองและจ่ายขาดจากเงินสะสมอีก 27,517,700 บาท รวมอยู่ด้วย)						
	ปีงบประมาณ 2544	1,684,044.00	5,511,707.00	1,207,400.00	220,000.00	1,150,000.00	4,339,405.00	
	ปีงบประมาณ 2545	7,249,240.00	404,000.00	140,000.00	60,000.00	3,050,000.00	1,782,640.00	
	สัดส่วนของแต่ละแผนงาน/ยอดรวม 2544	3.61	11.80	2.58	0.47	2.46	9.29	
	สัดส่วนของแต่ละแผนงาน/ยอดรวม 2545	15.80	0.88	0.31	0.13	6.65	3.89	
	การเปลี่ยนแปลงจากปีก่อน 2545/2544	330.47	- 92.67	- 88.40	- 72.73	165.22	- 58.92	

ลำดับที่	หน่วยงาน/ปีงบประมาณ	ด้านบริการชุมชนและสังคม		ด้านเศรษฐกิจ		ด้านการดำเนินงานอื่น		
		สร้างความเข้มแข็งชุมชน	ศาสนา วัฒนธรรม และนันทนาการ	อุตสาหกรรม และการศึกษา	แผนงานการเกษตร /แผนงานพาณิชย์	แผนงานงบกลาง	รวม	
8	องค์การบริหารส่วนตำบลคลอง							
	ปีงบประมาณ 2544	500,000.00	170,000.00	1,468,200.00		570,000.00	9,482,000.00	
	ปีงบประมาณ 2545		250,000.00	6,040,000.00		503,000.00	14,064,197.00	
	สัดส่วนของแต่ละแผนงาน/ยอดรวม 2544	5.27	1.79	15.48	-	6.01	100.00	
	สัดส่วนของแต่ละแผนงาน/ยอดรวม 2545	-	1.78	42.95	-	3.58	100.00	
การเปลี่ยนแปลงจากปีก่อน 2545/2544	-	47.06	311.39		- 11.75	48.33		
9	องค์การบริหารส่วนตำบลเชิงทะเล							
	ปีงบประมาณ 2544		5,097,000.00	25,715,710.00	857,200.00	931,650.00	46,714,116.00	
	ปีงบประมาณ 2545		800,950.00	30,366,040.00	927,200.00	1,086,972.00	45,867,042.00	
	สัดส่วนของแต่ละแผนงาน/ยอดรวม 2544	-	10.91	55.05	1.83	1.99	100.00	
	สัดส่วนของแต่ละแผนงาน/ยอดรวม 2545	-	1.75	66.20	2.02	2.37	100.00	
การเปลี่ยนแปลงจากปีก่อน 2545/2544		- 84.29	18.08		8.17	16.67	- 1.81	

งบประมาณรายจ่ายขององค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดภูเก็ต ระหว่างปี 2543-2545 (จำแนกตามแผนงาน)

ตารางที่ 9 (ต่อ)

ลำดับที่	หน่วยงาน/ปีงบประมาณ	ด้านบริหารทั่วไป			แผนงานการศึกษา	แผนงานสาธารณสุข	ด้านบริการชุมชนและสังคม	
		แผนงานบริหารทั่วไป	แผนงานรักษาความสงบภายใน	แผนงานการศึกษา			แผนงานสาธารณสุข	แผนงานสังคมสงเคราะห์
10	องค์การบริหารส่วนตำบลไม้ขาว							
	ปีงบประมาณ 2544	3,175,295.00	269,000.00	52,000.00			4,988,227.00	
	ปีงบประมาณ 2545	5,066,333.28	225,000.00	654,600.00	200,000.00	130,000.00	1,287,519.00	
	สัดส่วนของแต่ละแผนงาน/ยอดรวม 2544	30.08	2.55	0.49	-	-	47.25	
	สัดส่วนของแต่ละแผนงาน/ยอดรวม 2545	27.77	1.23	3.59	1.10	0.71	7.06	
	การเปลี่ยนแปลงจากปีก่อน 2545/2544	59.55	- 16.36	1,158.85			- 74.19	
11	องค์การบริหารส่วนตำบลมลา							
	ปีงบประมาณ 2544	2,330,900.00	40,000.00	40,000.00	65,000.00	10,000.00	751,000.00	
	ปีงบประมาณ 2545	3,341,680.00	2,040,000.00	150,000.00	160,000.00	10,000.00	510,000.00	
	สัดส่วนของแต่ละแผนงาน/ยอดรวม 2544	33.39	0.57	0.57	0.93	0.14	10.76	
	สัดส่วนของแต่ละแผนงาน/ยอดรวม 2545	34.01	20.76	1.53	1.63	0.10	5.19	
	การเปลี่ยนแปลงจากปีก่อน 2545/2544	43.36	5,000.00	275.00	146.15	-	- 32.09	

ลำดับที่	หน่วยงาน/ปีงบประมาณ	ด้านบริการชุมชนและสังคม		ด้านเศรษฐกิจ		ด้านการดำเนินงานอื่น		รวม
		สร้างความเข้มแข็งชุมชน	ศาสนา วัฒนธรรม และนันทนาการ	อุตสาหกรรม และการโยธา	แผนงานการเกษตร /แผนงานพาณิชย์	แผนงานกลาง		
10	องค์การบริหารส่วนตำบลแม่ทา							
	ปีงบประมาณ 2544	454,491.00	390,895.00	1,100,000.00	127,555.00			10,557,463.00
	ปีงบประมาณ 2545	220,000.00	360,000.00	9,495,360.00	175,200.00	429,200.00		18,243,212.28
	สัดส่วนของแต่ละแผนงาน/ยอดรวม 2544	4.30	3.70	10.42	1.21		-	100.00
	สัดส่วนของแต่ละแผนงาน/ยอดรวม 2545	1.21	1.97	52.05	0.96		2.35	100.00
	การเปลี่ยนแปลงจากปีก่อน 2545/2544	- 51.59	- 7.90	763.21	37.35			72.80
11	องค์การบริหารส่วนตำบลกมลา							
	ปีงบประมาณ 2544	50,000.00	65,000.00	3,375,440.00	40,000.00		213,000.00	6,980,340.00
	ปีงบประมาณ 2545	152,000.00	935,000.00	2,075,840.00	35,000.00		416,500.00	9,826,020.00
	สัดส่วนของแต่ละแผนงาน/ยอดรวม 2544	0.72	0.93	48.36	0.57		3.05	100.00
	สัดส่วนของแต่ละแผนงาน/ยอดรวม 2545	1.55	9.52	21.13	0.36		4.24	100.00
	การเปลี่ยนแปลงจากปีก่อน 2545/2544	204.00	1,338.46	- 38.50	- 12.50		95.54	40.77

งบประมาณรายจ่ายขององค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดภูเก็ต ระหว่างปี 2543-2545 (จำแนกตามแผนงาน)

ตารางที่ 9 (ต่อ)

ลำดับที่	หน่วยงาน/ปีงบประมาณ	ด้านบริหารทั่วไป		แผนงานรักษาความสงบ ภายใน	แผนงานการศึกษา	แผนงานสาธารณสุข	ด้านบริการชุมชนและสังคม	
		แผนงานบริหารทั่วไป	ด้านบริหารทั่วไป				แผนงานสังคม สงเคราะห์	แผนงานชุมชน
12	องค์การบริหารส่วนตำบลราไวย์ ปีงบประมาณ 2544	2,456,380.00	225,880.00	1,784,230.00	45,000.00	5,829,160.00		
	ปีงบประมาณ 2545	4,304,393.28	307,240.00	1,961,250.00	50,000.00	2,506,240.00		
	สัดส่วนของแต่ละแผนงาน/ยอดรวม 2544	22.37	2.06	16.25	0.41	53.10		
	สัดส่วนของแต่ละแผนงาน/ยอดรวม 2545	31.09	2.22	14.17	0.36	18.10		
	การเปลี่ยนแปลงจากปีก่อน 2545/2544	75.23	36.02	9.92	11.11	-57.01		
13	องค์การบริหารส่วนตำบลวิเศษ							
	ปีงบประมาณ 2544	4,580,160.00	178,400.00	1,947,000.00	70,000.00	4,384,800.00		
	สัดส่วนของแต่ละแผนงาน/ยอดรวม 2544	18.67	0.73	7.94	0.29	17.88		
	รวมงบประมาณตามแผนงาน 2 ปี อบต.	64,222,687	9,443,727	12,501,560	5,651,250	51,799,888		
	สัดส่วนของแต่ละแผนงาน/ยอดรวม	22.89	3.37	4.46	2.01	18.47		

ลำดับที่	หน่วยงาน/ปีงบประมาณ	ด้านบริการชุมชนและสังคม		ด้านเศรษฐกิจ		ด้านการดำเนินงานอื่น		รวม
		สร้างความเข้มแข็งชุมชน	ศาสนา วัฒนธรรม และนันทนาการ	อุตสาหกรรม และการโยธา	แผนงานการเกษตร /แผนการพาณิชย์	แผนงานงบกลาง		
12	องค์การบริหารส่วนตำบลราไวย์							
	ปีงบประมาณ 2544	200,000.00	90,000.00				348,075.00	10,978,725.00
	ปีงบประมาณ 2545	280,500.00	200,000.00	3,855,000.00			378,839.00	13,843,462.28
	สัดส่วนของแต่ละแผนงาน/ยอดรวม 2544	1.82	0.82	-	-		3.17	100.00
13	สัดส่วนของแต่ละแผนงาน/ยอดรวม 2545	2.03	1.44	27.85	-		2.74	100.00
	การเปลี่ยนแปลงจากปีก่อน 2545/2544	40.25	122.22				8.84	26.09
	องค์การบริหารส่วนตำบลวิจิตร							
	ปีงบประมาณ 2544	205,000.00	240,000.00	12,186,240.00	19,000.00		667,394.00	24,527,994.00
	สัดส่วนของแต่ละแผนงาน/ยอดรวม 2544	0.84	0.98	49.68	0.08		2.72	100.00
	รวมงบประมาณตามแผนงาน 2 ปี อบต.	3,992,391	8,768,845	109,687,300	2,201,155		7,552,654	280,519,657
	สัดส่วนของแต่ละแผนงาน/ยอดรวม	1.42	3.13	39.10	0.78		2.69	100

การเปรียบเทียบงบประมาณ 2 ปีตามแผนงาน ระหว่าง องค์การบริหารส่วนจังหวัด กลุ่มเทศบาล และกลุ่ม องค์การบริหารส่วนตำบล

ตารางที่ 9 (ต่อ)

ลำดับที่	หน่วยงานปีงบประมาณ	ด้านบริหารทั่วไป		ด้านบริการชุมชนและสังคม			
		แผนงานบริหารทั่วไป	แผนงานรักษาความสงบภายใน	แผนงานการศึกษา	แผนงานสาธารณสุข	แผนงานสังคมสงเคราะห์	แผนงานพิเศษชุมชน
อบจ.	ยอดรวมงบประมาณตามแผนงาน 2 ปี	59,485,208	3,877,800	80,481,901	11,123,130	21,441,830	109,092,953
	สัดส่วนของแต่ละแผนงาน/ยอดรวม	14.60	0.95	19.75	2.73	5.26	26.77
เทศบาล	ยอดรวมตามแผนงาน 2 ปี 4 เทศบาล	136,267,331	53,251,184	104,256,597	40,430,036	2,886,300	297,094,495
	สัดส่วนของแต่ละแผนงาน/ยอดรวม	13.65	5.34	10.45	4.05	0.29	29.77
อบต.	รวมงบประมาณตามแผนงาน 2 ปี อบต.	64,222,687	9,443,727	12,501,560	5,651,250	4,698,200	51,799,888
	สัดส่วนของแต่ละแผนงาน/ยอดรวม	22.89	3.37	4.46	2.01	1.67	18.47
	ยอดรวมงบประมาณทั้ง 3 หน่วยงาน	259,975,226	66,572,711	197,240,058	57,204,416	29,026,330	457,987,336
	สัดส่วนรวมตามแผนงาน	15.42	3.95	11.70	3.39	1.72	27.16

ลำดับที่	หน่วยงานปีงบประมาณ	ด้านบริการชุมชนและสังคม		ด้านเศรษฐกิจ		ด้านการดำเนินงานอื่น		รวม
		สร้างความเข้มแข็งชุมชน	ศาสนา วัฒนธรรม และนันทนาการ	อุตสาหกรรม และการโยธา	แผนงานการเกษตร /แผนการพาณิชย์	แผนงานงบกลาง		
อปจ.	ยอดรวมงบประมาณตามแผนงาน 2 ปี	1,958,940	69,265,380	34,059,292	1,300	15,383,530	407,469,964	
	สัดส่วนของแต่ละแผนงาน/ยอดรวม	0.48	17.00	8.36	0.00	3.78	100.00	
เทศบาล	ยอดรวมตามแผนงาน 2 ปี 4 เทศบาล	11,196,860	31,144,470	107,004,400	148,968,060	65,531,136	998,030,869	
	สัดส่วนของแต่ละแผนงาน/ยอดรวม	1.12	3.12	10.72	14.93	6.57	100.00	
อปต.	รวมงบประมาณตามแผนงาน 2 ปี อปต.	3,992,391	8,768,845	109,687,300	2,201,155	7,552,654	280,519,657	
	สัดส่วนของแต่ละแผนงาน/ยอดรวม	1.42	3.13	39.10	0.78	2.69	100.00	
	ยอดรวมงบประมาณทั้ง 3 หน่วยงาน	17,148,191	109,178,695	250,750,992	151,170,515	88,467,320	1,686,020,490	
	สัดส่วนรวมตามแผนงาน	1.02	6.48	14.87	8.97	5.25	100.00	

งบประมาณรายจ่ายขององค์การบริหารส่วนจังหวัด ระหว่างปี 2543 - 2545 (จำแนกตามหมวดรายจ่าย)

ลำดับที่	หน่วยงานปีงบประมาณ	รายจ่ายงบกลาง แผนงานบริหาร ทั่วไป	หมวดเงินเดือน และค่าจ้าง ประจำ	หมวดค่าจ้าง ชั่วคราว	หมวดตอบแทน ใช้ สอยและวัสดุ	หมวดค่า สาธารณูปโภค	หมวดเงิน อุดหนุน	หมวดรายจ่าย อื่น	ค่าครุภัณฑ์ ดินและสิ่ง ก่อสร้าง	รวม
1	องค์การบริหารส่วนจังหวัด จ่ายจริง ปีงบประมาณ 2542	2,087,420	10,974,921	8,200	15,329,863	1,099,119	24,944,904	65,742	47,016,869	101,527,037
	จ่ายจริง ปีงบประมาณ 2543	3,936,698	12,483,057	64,097	20,787,435	1,025,117	13,998,897	7,717,599	51,235,396	111,248,297
	ปีงบประมาณ 2544	6,640,000	13,134,732	1,070,400	39,453,799	1,581,000	73,958,403	3,146,630	41,485,000	180,469,964
	ปีงบประมาณ 2545	8,743,530	12,998,460	1,672,560	52,587,129	1,947,500	76,177,621	2,735,000	70,138,200	227,000,000
	สัดส่วนของหมวดรายจ่าย/ยอดรวม ปี 42	2.06	10.81	0.01	15.10	1.08	24.57	0.06	46.31	100.00
	สัดส่วนของหมวดรายจ่าย/ยอดรวม ปี 43	3.54	11.22	0.06	18.69	0.92	12.58	6.94	46.05	100.00
	สัดส่วนของหมวดรายจ่าย/ยอดรวม ปี 44	3.68	7.28	0.59	21.86	0.88	40.98	1.74	22.99	100.00
	สัดส่วนของหมวดรายจ่าย/ยอดรวม ปี 45	3.85	5.73	0.74	23.17	0.86	33.56	1.20	30.90	100.00
	เปลี่ยนแปลงจากปีก่อน 2543/2542 (%)	88.59	13.74	681.67	35.60	- 6.73	- 43.88	1,639.31	8.97	9.58
	เปลี่ยนแปลงจากปีก่อน 2544/2543 (%)	68.67	5.22	1,569.98	89.80	54.23	428.32	- 59.23	- 19.03	62.22
	เปลี่ยนแปลงจากปีก่อน 2545/2544 (%)	31.68	- 1.04	56.26	33.29	23.18	3.00	- 13.08	69.07	25.78
	ยอดงบประมาณรายจ่ายรวม 4 ปี	21,407,648	49,591,170	2,815,257	128,158,226	5,652,736	189,079,825	13,664,971	209,875,466	620,245,299
	สัดส่วนของหมวดรายจ่าย/ยอดรวม 4 ปี	3.45	8.00	0.45	20.66	0.91	30.48	2.20	33.84	100.00

งบประมาณรายจ่ายของกลุ่มเทศบาล จังหวัดภูเก็ต ระหว่างปี 2543 - 2545 (จำแนกตามหมวดรายจ่าย)

ตารางที่ 10
(ต่อ)

ลำดับที่	หน่วยงาน/ปีงบประมาณ	รายจ่ายงบกลาง แผนงานบริหาร ทั่วไป	หมวดเงินเดือน และค่าจ้าง ประจำ	หมวดค่าจ้าง ชั่วคราว	หมวดตอบแทน ใช้สอยและวัสดุ	หมวดค่า สาธารณูปโภค	หมวดเงิน อุดหนุน	หมวดรายจ่าย อื่น	ค่าครุภัณฑ์ ที่ดินและสิ่ง ก่อสร้าง	รวม
2	เทศบาลเมืองภูเก็ต									
	จ่ายจริง ปีงบประมาณ 2542	13,530,208	50,435,438	25,998,682	75,312,375	3,591,177	1,500,266	3,654,719	119,611,574	293,634,439
	จ่ายจริง ปีงบประมาณ 2543(จ่ายจริง)	14,492,591	51,967,696	25,717,109	86,801,829	3,803,273	775,737	1,129,018	62,387,659	247,074,912
	ปีงบประมาณ 2544	17,307,380	56,955,260	34,559,040	118,557,320	5,040,900	1,870,000	709,850	55,727,450	290,727,200
	ปีงบประมาณ 2545	19,160,995	55,636,568	24,218,000	143,869,793	4,520,200	1,660,000	1,735,345	56,556,299	307,357,200
	สัดส่วนของหมวดรายจ่าย/ยอดรวม ปี 42	4.61	17.18	8.85	25.65	1.22	0.51	1.24	40.73	100.00
	สัดส่วนของหมวดรายจ่าย/ยอดรวม ปี 43	5.87	21.03	10.41	35.13	1.54	0.31	0.46	25.25	100.00
	สัดส่วนของหมวดรายจ่าย/ยอดรวม ปี 44	5.95	19.59	11.89	40.78	1.73	0.64	0.24	19.17	100.00
	สัดส่วนของหมวดรายจ่าย/ยอดรวม ปี 45	6.23	18.10	7.88	46.81	1.47	0.54	0.56	18.40	100.00
	เปลี่ยนแปลงจากปีก่อน 2543/2542 (%)	7.11	3.04	-1.08	15.26	5.91	-48.29	-69.11	-47.84	-15.86
	เปลี่ยนแปลงจากปีก่อน 2544/2543 (%)	19.42	9.60	34.38	36.58	32.54	141.06	-37.13	-10.68	17.67
	เปลี่ยนแปลงจากปีก่อน 2545/2544 (%)	10.71	-2.32	-29.92	21.35	-10.33	-11.23	144.47	1.49	5.72
3	เทศบาลตำบลกะรน									
	จ่ายจริง ปีงบประมาณ 2543(จ่ายจริง)	1,712,399	3,089,261	2,898,278	7,605,460	299,068	30,000	15,565,302		31,199,768
	ปีงบประมาณ 2544	2,166,171	4,432,460	3,556,800	11,094,984	485,000	415,260	12,439,000	300,000	34,889,675
	ปีงบประมาณ 2545	2,230,205	4,920,795	4,550,880	13,527,399	535,000	713,000	13,395,965		39,873,244

งบประมาณรายจ่ายของกลุ่มเทศบาล จังหวัดภูเก็ต ระหว่างปี 2543 - 2545 (จำแนกตามหมวดรายจ่าย)

ตารางที่ 10
(ต่อ)

ลำดับที่	หน่วยงานปีงบประมาณ	รายจ่ายงบกลาง แผนงานบริหาร ทั่วไป	หมวดเงินเดือน และค่าจ้าง ประจำ	หมวดค่าจ้าง ชั่วคราว	หมวดตอบแทน ใช้สอยและวัสดุ	หมวดค่า สาธารณูปโภค	หมวดเงิน อุดหนุน	หมวดรายจ่าย อื่น	ค่าครุภัณฑ์ ที่ดินและสิ่ง ก่อสร้าง	รวม
	สัดส่วนของหมวดรายจ่าย/ยอดรวม ปี 43	5.49	9.90	9.29	24.38	0.96	0.10	49.89	-	100.00
	สัดส่วนของหมวดรายจ่าย/ยอดรวม ปี 44	6.21	12.70	10.19	31.80	1.39	1.19	35.65	0.86	100.00
	สัดส่วนของหมวดรายจ่าย/ยอดรวม ปี 45	5.59	12.34	11.41	33.93	1.34	1.79	33.60	-	100.00
	เปลี่ยนแปลงจากปีก่อน 2544/2543 (%)	26.50	43.48	22.72	45.88	62.17	1,284.20	- 20.09	-	11.83
	เปลี่ยนแปลงจากปีก่อน 2545/2544 (%)	2.96	11.02	27.95	21.92	10.31	71.70	7.69	- 100.00	14.28
4	เทศบาลตำบลป่าตอง									
	จ่ายจริงปี 2542	1,494,361	8,079,290	8,351,008	17,571,539	1,668,817	35,000	-	9,004,896	46,204,912
	จ่ายจริงปี 2543	2,411,506	8,967,170	9,371,738	21,549,122	1,561,248	220,000	-	35,739,239	79,820,022
	งบประมาณ ปี 2544	4,040,500	11,337,000	11,289,350	27,437,500	1,884,000	300,000	-	10,976,000	67,264,350
	งบประมาณ ปี 2545	9,110,358	12,260,040	12,640,520	31,962,549	3,303,000	1,741,000	600,000	13,192,400	84,809,867
	สัดส่วนของหมวดรายจ่าย/ยอดรวม ปี 43	3.02	11.23	11.74	27.00	1.96	0.28	-	44.77	100.00
	สัดส่วนของหมวดรายจ่าย/ยอดรวม ปี 44	6.01	16.85	16.78	40.79	2.80	0.45	-	16.32	100.00
	สัดส่วนของหมวดรายจ่าย/ยอดรวม ปี 45	10.74	14.46	14.90	37.69	3.89	2.05	0.71	15.56	100.00
	เปลี่ยนแปลงจากปีก่อน 2543/2542 (%)	61.37	10.99	12.22	22.64	- 6.45	528.57	-	296.89	72.75
	เปลี่ยนแปลงจากปีก่อน 2544/2543 (%)	67.55	26.43	20.46	27.33	20.67	36.36	-	- 69.29	- 15.73
	เปลี่ยนแปลงจากปีก่อน 2545/2544 (%)	125.48	8.14	11.97	16.49	75.32	480.33	-	20.19	26.08

งบประมาณรายจ่ายของกลุ่มเทศบาล จังหวัดภูเก็ต ระหว่างปี 2543 - 2545 (คำนวณตามหมวดรายจ่าย)

ตารางที่ 10
(ต่อ)

ลำดับที่	หน่วยงาน/ปีงบประมาณ	รายจ่ายงบกลาง แผนงานบริหาร ทั่วไป	หมวดเงินเดือน และค่าจ้าง ประจำ	หมวดค่าจ้าง ชั่วคราว	หมวดตอบแทน ใช้สอยและวัสดุ	หมวดค่า สาธารณูปโภค	หมวดเงิน อุดหนุน	หมวดรายจ่าย อื่น	ค่าครุภัณฑ์ ที่ดินและสิ่ง ก่อสร้าง	รวม
5	เทศบาลตำบลเชิงทะเล									
	จ่ายจริงปี 2543	777,922	1,126,431	1,912,407	2,487,176	113,012	97,000		3,099,091	9,613,040
	งบประมาณ ปี 2544	946,778	1,723,827	1,914,842	3,521,356	116,000	557,480		2,080,720	10,861,003
	งบประมาณ ปี 2545	1,274,541	2,579,520	1,939,862	4,695,956	190,000	1,400,000		2,072,883	14,152,762
	สัดส่วนของหมวดรายจ่าย/ยอดรวม ปี 43	8.09	11.72	19.89	25.87	1.18	1.01	-	32.24	100.00
	สัดส่วนของหมวดรายจ่าย/ยอดรวม ปี 44	8.72	15.87	17.63	32.42	1.07	5.13	-	19.16	100.00
	สัดส่วนของหมวดรายจ่าย/ยอดรวม ปี 45	9.01	18.23	13.71	33.18	1.34	9.89	-	14.65	100.00
	เปลี่ยนแปลงจากปีก่อน 2544/2543 (%)	21.71	53.03	0.13	41.58	2.64	474.72		- 32.86	12.98
	เปลี่ยนแปลงจากปีก่อน 2545/2544 (%)	34.62	49.64	1.31	33.36	63.79	151.13		- 0.38	30.31
	งบประมาณรายจ่าย 4 เทศบาล 4 ปี	90,655,916	273,510,756	168,918,516	565,994,358	27,110,694	11,314,743	49,229,199	370,748,211	1,557,482,393
	สัดส่วนในแต่ละหมวดรายจ่าย	5.82	17.56	10.85	36.34	1.74	0.73	3.16	23.80	100.00

งบประมาณรายจ่ายของกลุ่มองค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดภูเก็ต ระหว่างปี 2543 - 2545 (จำแนกตามหมวดรายจ่าย)

ตารางที่ 10

(ต่อ)

ลำดับที่	หน่วยงาน/ปีงบประมาณ	รายจ่ายงบกลาง แผนงานบริหาร ทั่วไป	หมวดเงินเดือน และค่าจ้าง ประจำ	หมวดค่าจ้าง ชั่วคราว	หมวดตอบแทน ใช้สอยและวัสดุ	หมวดค่า สาธารณูปโภค	หมวดเงิน อุดหนุน	หมวดรายจ่าย อื่น	ค่าครุภัณฑ์ ที่ดินและสิ่ง ก่อสร้าง	รวม
6	องค์การบริหารส่วนตำบลรัษฎา รายจ่ายจริง ปี 2543 งบประมาณ ปี 2544 ปีงบประมาณ 2545	203,392 714,854 840,475	2,030,039 2,131,920 2,240,640	1,798,667 1,934,400 2,157,120	4,160,104 6,122,400 7,420,640	214,606 210,000 270,000	670,696 1,794,400 2,469,640		7,105,805 9,080,000 10,124,220	16,183,308 21,987,974 25,522,735
	สัดส่วนของหมวดรายจ่าย/ยอดรวม ปี 43 สัดส่วนของหมวดรายจ่าย/ยอดรวม ปี 44 สัดส่วนของหมวดรายจ่าย/ยอดรวม ปี 45	1.26 3.25 3.29	12.54 9.70 8.78	11.11 8.80 8.45	25.71 27.84 29.07	1.33 0.96 1.06	4.14 8.16 9.68		43.91 41.30 39.67	100.00 100.00 100.00
	เปลี่ยนแปลงจากปีก่อน 2544/2543 (%) เปลี่ยนแปลงจากปีก่อน 2545/2544 (%)	251.47 17.57	5.02 5.10	7.55 11.51	47.17 21.20	- 28.57	167.54 37.63		27.78 11.50	35.87 16.08
7	องค์การบริหารส่วนตำบลกะรน	(จ่ายขาดจากเงินสะสม งานบริหาร 990,000 บาท/ปี 2543 งานไฟฟ้าถนน 2,856,812 บาท/ปี 2543 ปี 2544 622,914.94 บาท)								
	จ่ายจริง ปี 2543 ปีงบประมาณ 2544 ปีงบประมาณ 2545	1,033,083 174,192 235,420	584,160 614,880 525,200	522,200 661,200 562,800	781,941 1,597,000 2,096,500	63,563 86,000 93,000	18,200 310,000 285,400		9,642,089 3,643,915 2,863,360	12,645,236 7,087,187 6,661,680
	สัดส่วนของหมวดรายจ่าย/ยอดรวม ปี 43 สัดส่วนของหมวดรายจ่าย/ยอดรวม ปี 44 สัดส่วนของหมวดรายจ่าย/ยอดรวม ปี 45	8.17 2.46 3.53	4.62 8.68 7.88	4.13 9.33 8.45	6.18 22.53 31.47	0.50 1.21 1.40	0.14 4.37 4.28		76.25 51.42 42.98	100.00 100.00 100.00

งบประมาณรายจ่ายของกลุ่ของกิจการบริหารส่วนตำบล จังหวัดภูเก็ต ระหว่างปี 2543 - 2545 (จำแนกตามหมวดรายจ่าย)

ตารางที่ 10

(ต่อ)

ลำดับที่	หน่วยงาน/ปีงบประมาณ	รายจ่ายงบกลาง แผนงานบริหาร ทั่วไป	หมวดเงินเดือน และค่าจ้าง ประจำ	หมวดค่าจ้าง ชั่วคราว	หมวดคชอปแทน ใช้สอยและวัสดุ	หมวดค่า สาธารณูปโภค	หมวดเงิน อุดหนุน	หมวดรายจ่าย อื่น	ค่าครุภัณฑ์ ที่ดินและสิ่ง ก่อสร้าง	รวม
	เปลี่ยนแปลงจากปีก่อน 2544/2543 (%)	- 83.14	5.26	26.62	104.24	35.30	1,603.30		- 62.21	- 43.95
	เปลี่ยนแปลงจากปีก่อน 2545/2544 (%)	35.15	- 14.58	- 14.88	31.28	8.14	- 7.94		- 21.42	- 6.00
8	องค์การบริหารส่วนตำบลฉลอง									
	ปีงบประมาณ 2544	570,000	1,479,000	960,000	4,588,000	760,000	890,000		295,000	9,542,000
	ปีงบประมาณ 2545	503,000	1,589,197	1,000,000	4,527,000	800,000	1,140,000		4,585,000	14,144,197
	สัดส่วนของหมวดรายจ่าย/ยอดรวม ปี 44									
	สัดส่วนของหมวดรายจ่าย/ยอดรวม ปี 45									
	เปลี่ยนแปลงจากปีก่อน 2545/2544 (%)									
9	องค์การบริหารส่วนตำบลเชิงทะเล									
	ปีงบประมาณ 2544	931,650	1,470,840	1,111,200	7,031,130	704,100	2,349,900		19,738,000	33,336,820
	ปีงบประมาณ 2545	1,086,972	1,581,120	1,610,400	9,937,900	660,000	390,950	300,000	30,329,700	45,897,042
	สัดส่วนของหมวดรายจ่าย/ยอดรวม ปี 44	2.79	4.41	3.33	21.09	2.11	7.05	-	59.21	100.00
	สัดส่วนของหมวดรายจ่าย/ยอดรวม ปี 45	2.37	3.44	3.51	21.65	1.44	0.85	0.65	66.08	100.00
	เปลี่ยนแปลงจากปีก่อน 2545/2544 (%)	16.67	7.50	44.92	41.34	- 6.26	- 83.36		53.66	37.68

งบประมาณรายจ่ายของกรมส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์ ประจำปี 2543 - 2545 (จำแนกตามหมวดรายจ่าย)

ตารางที่ 10

(ต่อ)

ลำดับที่	หน่วยงาน/ปีงบประมาณ	รายจ่ายงบกลาง แผนงานบริหาร ทั่วไป	หมวดเงินเดือน และค่าจ้าง ประจำ	หมวดค่าจ้าง ชั่วคราว	หมวดตอบแทน ให้สอยและวัสดุ	หมวดค่า สาธารณูปโภค	หมวดเงิน อุดหนุน	หมวดรายจ่าย อื่น	ค่าครุภัณฑ์ ที่ดินและสิ่ง ก่อสร้าง	รวม
10	องค์การบริหารส่วนตำบลสตู งประมาณปี 2542 งประมาณปี 2543 งประมาณปี 2544	50,000 50,000 148,770	488,160 488,160 520,920	302,400 302,400 506,400	1,553,200 1,754,950 1,907,000	72,000 72,000 83,000	20,000 20,000 95,690	- - 180,000	1,837,000 2,707,000 1,409,800	4,322,760 5,394,510 4,851,580
	สัดส่วนของหมวดรายจ่าย/ยอดรวมปี 42	1.16	11.29	7.00	35.93	1.67	0.46	-	42.50	100.00
	สัดส่วนของหมวดรายจ่าย/ยอดรวมปี 43	0.93	9.05	5.61	32.53	1.33	0.37	-	50.18	100.00
	สัดส่วนของหมวดรายจ่าย/ยอดรวมปี 44	3.07	10.74	10.44	39.31	1.71	1.97	3.71	29.06	100.00
	เปลี่ยนแปลงจากปีก่อน 2543/2542 (%)	-	-	-	12.99	-	-	-	47.36	24.79
	เปลี่ยนแปลงจากปีก่อน 2544/2543 (%)	197.54	6.71	67.46	8.66	15.28	378.45	-	- 47.92	-10.06
11	องค์การบริหารส่วนตำบลไม้ขาว จ่ายจริงปี 2543 ปีงบประมาณ 2544 ปีงบประมาณ 2545	59,240 327,867 429,200	1,202,042 1,309,440 1,141,320	2,218,863 3,377,526 4,912,273	408,775 597,600 1,037,760	90,338 177,000 196,000	507,858 533,597 667,179	73,426 200,000 200,000	2,869,183 4,412,300 9,650,480	7,429,725 10,935,330 18,234,212
	สัดส่วนของหมวดรายจ่าย/ยอดรวมปี 43	0.80	16.18	29.86	5.50	1.22	6.84	0.99	38.62	100.00
	สัดส่วนของหมวดรายจ่าย/ยอดรวมปี 44	3.00	11.97	30.89	5.46	1.62	4.88	1.83	40.35	100.00
	สัดส่วนของหมวดรายจ่าย/ยอดรวมปี 45	2.35	6.26	26.94	5.69	1.07	3.66	1.10	52.93	100.00

งบประมาณรายจ่ายของกลุ่มองค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดภูเก็ต ระหว่างปี 2543 - 2545 (จำแนกตามหมวดรายจ่าย)

ตารางที่ 10
(ต่อ)

ลำดับที่	หน่วยงานปีงบประมาณ	รายจ่ายงบกลาง แผนงานบริหาร ทั่วไป	หมวดเงินเดือน และค่าจ้าง ประจำ	หมวดค่าจ้าง ชั่วคราว	หมวดตอบแทน ใช้สอยและวัสดุ	หมวดค่า สาธารณูปโภค	หมวดเงิน อุดหนุน	หมวดรายจ่าย อื่น	ค่าครุภัณฑ์ ที่ดินและสิ่ง ก่อสร้าง	รวม
	เปลี่ยนแปลงจากปีก่อน 2544/2543 (%)	453.46	8.93	52.22	46.19	95.93	5.07	172.38	53.78	47.18
	เปลี่ยนแปลงจากปีก่อน 2545/2544 (%)	30.91	- 12.84	45.44	73.65	10.73	25.03	-	118.72	66.75
12	องค์การบริหารส่วนตำบลภราดร	(ปีงบประมาณ 2543 และ 2544 มีเงินอุดหนุนเฉพาะกิจ และเงินจ่ายขาดจากเงินสะสม รวมอยู่ 2,298,600 บาท)								
	จ่ายจริง ปี 2543	39,631	737,240	599,940	1,607,018	55,713	618,336	-	6,411,139	10,069,017
	ปีงบประมาณ 2544	213,000	738,360	646,800	1,400,600	66,500	985,000	-	3,860,680	7,910,940
	ปีงบประมาณ 2545	416,500	824,520	752,400	2,121,600	113,000	1,482,000	-	4,116,000	9,826,020
	สัดส่วนของหมวดรายจ่าย/ยอดรวม ปี 43	0.39	7.32	5.96	15.96	0.55	6.14	-	63.67	100.00
	สัดส่วนของหมวดรายจ่าย/ยอดรวม ปี 44	2.69	9.33	8.18	17.70	0.84	12.45	-	48.80	100.00
	สัดส่วนของหมวดรายจ่าย/ยอดรวม ปี 45	4.24	8.39	7.66	21.59	1.15	15.08	-	41.89	100.00
	เปลี่ยนแปลงจากปีก่อน 2544/2543 (%)	437.46	0.15	7.81	- 12.84	19.36	59.30	-	- 39.78	- 21.43
	เปลี่ยนแปลงจากปีก่อน 2545/2544 (%)	95.54	11.67	16.33	51.48	69.92	50.46	-	6.61	24.21
13	องค์การบริหารส่วนตำบลไทรย้อย	(ปีงบประมาณ 2544 มีเงินจ่ายขาดจากเงินสะสมจำนวน 2,476,300 บาท อยู่ในแผนงานทั่วไปและงานพิเศษ)								
	จ่ายจริง ปี 2543	65,664	1,188,501	819,396	1,974,160	128,230	568,695	14,062	3,676,961	8,435,669
	ปีงบประมาณ 2544	1,224,375	1,347,120	850,800	3,959,500	155,500	1,979,230	70,000	3,868,500	13,455,025
	ปีงบประมาณ 2545	378,839	1,347,840	1,231,200	4,339,233	207,500	2,241,750	80,000	4,017,100	13,843,462

งบประมาณรายจ่ายของกรุงเทพมหานคร จังหวัดภูเก็ต ระหว่างปี 2543 - 2545 (จำแนกตามหมวดรายจ่าย)

ตารางที่ 10

(ต่อ)

ลำดับที่	หน่วยงาน/ปีงบประมาณ	รายจ่ายงบกลาง แผนงานบริหาร ทั่วไป	หมวดเงินเดือน และค่าจ้าง ประจำ	หมวดค่าจ้าง ชั่วคราว	หมวดตอบแทน ใช้สอยและวัสดุ	หมวดค่า สาธารณูปโภค	หมวดเงิน อุดหนุน	หมวดรายจ่าย อื่น	ค่าครุภัณฑ์ ที่ดินและสิ่ง ก่อสร้าง	รวม
	สัดส่วนของหมวดรายจ่าย/ยอดรวม ปี 43	0.78	14.09	9.71	23.40	1.52	6.74	0.17	43.59	100.00
	สัดส่วนของหมวดรายจ่าย/ยอดรวม ปี 44	11.15	12.27	7.75	36.07	.42	18.03	0.64	35.24	122.56
	สัดส่วนของหมวดรายจ่าย/ยอดรวม ปี 45	2.74	9.74	8.89	31.35	1.50	16.19	0.58	29.02	100.00
	เปลี่ยนแปลงจากปีก่อน 2544/2543 (%)	1,764.61	13.35	3.83	100.57	21.27	248.03	397.80	5.21	59.50
	เปลี่ยนแปลงจากปีก่อน 2545/2544 (%)	- 69.06	0.05	44.71	9.59	33.44	13.26	14.29	3.84	2.89
14	องค์การบริหารส่วนตำบลวิชิต									
	จ่ายจริง ปี 2542	31,165	1,846,244	1,579,010	4,172,678	229,643	1,758,093	-	18,481,831	28,098,664
	งบประมาณ ปี 2543	535,736	2,091,800	1,786,800	5,806,800	271,000	-	-	17,156,710	27,648,846
	ปีงบประมาณ 2544	667,394	2,216,280	1,903,920	6,323,200	311,000	1,947,000	-	10,818,200	24,186,994
	สัดส่วนของหมวดรายจ่าย/ยอดรวม ปี 42	0.11	6.57	5.62	14.85	0.82	6.26	-	65.77	100.00
	สัดส่วนของหมวดรายจ่าย/ยอดรวม ปี 43	1.94	7.57	6.46	21.00	0.98	-	-	62.05	100.00
	สัดส่วนของหมวดรายจ่าย/ยอดรวม ปี 44	2.76	9.16	7.87	26.14	1.29	8.05	-	44.73	100.00
	เปลี่ยนแปลงจากปีก่อน 2543/2542 (%)	1,619.03	13.30	13.16	39.16	18.01	-100.00	-	- 7.17	- 1.60
	เปลี่ยนแปลงจากปีก่อน 2544/2543 (%)	24.58	5.95	6.55	8.89	14.76	-	-	- 36.94	- 12.52
	งบประมาณ 4 ปี ของ 9 อบต.	10,930,419	31,734,943	34,108,114	87,226,690	6,089,693	23,743,614	1,117,488	192,699,973	387,650,933
	สัดส่วนแต่ละหมวดรายจ่าย/งบประมาณ รวม	2.82	8.19	8.80	22.50	1.57	6.12	0.29	49.71	100.00

การเปรียบเทียบงบประมาณรายจ่ายรวม ระหว่างปี 2542-2545 ระหว่างองค์การบริหารส่วนจังหวัด กลุ่มเทศบาล และกลุ่ม องค์การบริหารส่วนตำบล

ตารางที่ 11

ลำดับที่	หน่วยงาน/ปีงบประมาณ	รายจ่ายงบกลาง แผนงานบริหาร ทั่วไป	หมวดเงินเดือน และค่าจ้าง ประจำ	หมวดค่าจ้าง ชั่วคราว	หมวดคอบแทน ใช้สอยและวัสดุ	หมวดค่า สาธารณูปโภค	หมวดเงิน อุดหนุน	หมวดรายจ่าย อื่น	ค่าครุภัณฑ์ ที่ดินและสิ่ง ก่อสร้าง	รวม
1	ยอดงบประมาณรายจ่าย 4 ปี ของ อบจ. สัดส่วนของหมวดรายจ่าย/ยอดรวม 4 ปี	21,407,648 3.45	49,591,170 8.00	2,815,257 0.45	128,158,226 20.66	5,652,736 0.91	189,079,825 30.48	13,664,971 2.20	209,875,466 33.84	620,245,299 100.00
2	งบประมาณรายจ่าย 4 เทศบาล 4 ปี สัดส่วนในแต่ละหมวดรายจ่าย	90,655,916 5.82	273,510,756 17.56	168,918,516 10.85	565,994,358 36.34	27,110,694 1.74	11,314,743 0.73	49,229,199 3.16	370,748,211 23.80	1,557,482,393 100.00
3	งบประมาณ 4 ปี ของ 9 อบต. สัดส่วนแต่ละหมวดรายจ่าย/งบประมาณ รวม	10,930,419 2.82	31,734,943 8.19	34,108,114 8.80	87,226,690 22.50	6,089,693 1.57	23,743,614 6.12	1,117,488 0.29	192,699,973 49.71	387,650,933 100.00
	ยอดรวมตามหมวดรายจ่าย/หมวดรายจ่าย	122,993,983 4.79	354,836,869 13.83	205,841,887 8.02	781,379,274 30.46	38,853,123 1.51	224,138,182 8.74	64,011,658 2.50	773,323,650 30.14	2,565,378,625 100.00
	สัดส่วนตามหมวดรายจ่าย									

MARKETING STATISTICS
FOR NOVEMBER 2002

ตารางที่ 12

CONFIDENTIAL : ONLY TO BE DISTRIBUTED TO THE MEMBERS' HOTELS

	Phuket	Hotels			staff			room			Occ. %			Average		Rate	
		2002	2001	2000	2002	2001	2000	2002	2001	2000	2002	2001	2000	2002	2001	2000	
1	Amanpuri Phuket	640			70			62.67			30,486.10			1,650.00			
2	The Andaman Beach Suites	83	86		87	100		30.00	20.00		2,380.00						
3	Banyan Tree Phuket	484			121			64.00			20,427.00			7,083.00			
4	The Boathouse Phuket	132	120	131	36	36	36	64.81	48.00	78.70	5,459.00					6,075.00	
5	The Chedi Phuket	198			108			79.30			6,216.00			2,427.00			
6	Club Andaman Beach Resort	326	328		268	270		50.90	63.43		2,633.90						
7	Dust Laguna Resort Hotel	334	342	340	226	226	225	51.83	62.12	81.41	5,496.37			5,839.60		6,062.24	
8	Kamala Bay Terrace	134			123			79.59			1,800.00						
9	Kata Thani Hotel & Resort	535	321	360	530	257	272	47.43	71.79	81.61	3,814.10			2,086.00		2,617.79	
10	Holiday Inn Resort Phuket	450			405			66.16			2,815.67						
11	Laguna Beach Resort Phuket	357			252			45.30			4,872.00			5,559.77		2,085.00	
12	Le Meridien Phuket	633	674	675	470	470	470	52.25	53.29	80.35	5,334.31					5,535.30	
13	Novotel Phuket	282	290	295	215	210	210	60.00	72.13	89.59	3,003.00			2,867.94		2,729.68	
14	Panwaburi Resort	152	144		79	79		49.50	72.00		4,683.00			2,009.00			
15	Pearl Village Hotel	377	389	352	226	226	226	64.97	66.21	79.00	3,073.09			2,951.76		2,823.04	
16	Phuket Rydges Beach Resort	165	176		255	255		52.65	44.00		2,342.00			2,405.00			
	Total	5,282	2,870	2,153	3,471	2,129	1,439	921.36	572.97	490.66	104,835.54			34,879		27,928	
	Average	330	287	359	217	213	240	57.59	57.30	81.78	6,552.22			3,487.91		3,989.72	
	Maximum	640	800	675	530	470	470	79.59	72.13	89.59	30,486.10			7,083.00		6,075.00	
	Minimum	83	86	131	36	36	36	30.00	20.00	78.70	1,800.00			1,650.00		2,085.00	
1	Phranang Inn	120	105	270	87	84	237	65.86	58.08	51.56	1,745.36			1,607.58		1,205.00	
2	Central Sukhontha Hotel	286	276		237	237	237	55.96	72.99		1,339.00			1,153.00			
3	Chumporn Cabana Resort	125	120	120	139	139	139	36.80	42.07	22.97	568.92			696.15		530.56	
4	Royal Princess Ranong	90	101		135	136		31.95	25.45		659.00			642.00			

ตัวอย่างภาพถ่ายสภาพแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญจังหวัดภูเก็ต ระหว่างปี พ.ศ. 2545

หาดไม้ขาว เมื่อวันที่ 12 มกราคม 2545

หาดในยาง เมื่อวันที่ 12 มกราคม 2545 ชุมการพักผ่อนคนไทย

หาดในยาง เมื่อวันที่ 12 มกราคม 2545

บริเวณอุทยานสิรินาถ เมื่อวันที่ 12 มกราคม 2545

ลากูน่าบีช ด้านเหนือ หน้า Sheraton Laguna
เมื่อวันที่ 13 มกราคม 2545

หาดสุรินทร์ เมื่อวันที่ 13 มกราคม 2545

โครงการบ้านพักหาดสุรินทร์ เมื่อวันที่ 16 ธันวาคม 2545

การก่อสร้างที่หาดสุรินทร์ เมื่อวันที่ 13 มกราคม 2545

หาดกมลา เมื่อวันที่ 12 มกราคม 2545

หาดกมลาเมื่อวันที่ 16 ธันวาคม 2545 หลังการจัดระเบียบ

หาดกมลา เมื่อวันที่ 12 มกราคม 2545

หาดกมลา เมื่อวันที่ 16 มกราคม 2545

โครงการบ้านพักบริเวณหาดกมลา เมื่อวันที่ 12 มกราคม 2545

การเตรียมการก่อสร้างบ้าน ถนนสายลาอี-นาคาเล
เมื่อวันที่ 12 มกราคม 2545

การก่อสร้างบ้านถนนสายลายิ-นาคาเล
เมื่อวันที่ 16 ธันวาคม 2545

การขุดพื้นที่ลาดชัน ถนนสายลายิ-นาคาเล
เมื่อวันที่ 16 ธันวาคม 2545

ประกาศเทศบาลป่าตอง เดือนมกราคม 2545

คลองป่าตอง เมื่อเดือนมกราคม 2545

การขายของที่ระลึกชาวเขา ซอยบางลา ป่าตอง
เดือนมกราคม 2545

ป้ายประกาศถนนขึ้นเขาป่าตอง เดือนมกราคม 2545

การก่อสร้างอาคารบนเขาหลังหาดป่าตอง
เดือนมกราคม 2545

Pub บนเขาหลังหาดป่าตอง เดือนมกราคม 2545

ชายหาดที่อาศัยชาวเลที่เกาะสิเหร่ เดือนมกราคม 2545

หาดราไวย์ที่อาศัยชาวเล เดือนมกราคม 2545

ชาวเลที่อาศัยหาดราไวย์เป็นที่พัก เดือนมกราคม 2545

สภาพหาดแหลมกา หลังสงกรานต์ ปี 2545

ชายหาดเกาะราชาใหญ่ เดือนพฤษภาคม 2545

หน้าโรงแรมมันปรี เมื่อวันที่ 16 ธันวาคม 2545

บรรยากาศห้องพัก โรงแรมที่มีอัตราค่าห้องพักสูง
เมื่อวันที่ 16 ธันวาคม 2545

ห้องนอนของโรงแรมคุณภาพสูง
เมื่อวันที่ 16 ธันวาคม 2545